

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.278 • 1,60 €

18 • març • 2004

«Les grans coses d'un poble les realitza ordinàriament la minoria»
Ernest Renan

«No mataràs»

L'Església condemna el salvatge atemptat de l'11 de març passat a Madrid

«No mataràs.» És el cinquè manament de la Llei de Déu que l'Església no es cansa de repetir. I ho va fer novament amb més força que mai l'11 de març passat. Arran del brutal atemptat comès a Madrid que havia segat la vida de moltíssimes persones. Des de tots els àmbits d'Església, des del Papa passant pels bisbes, Càritas, Justícia i Pau o la Comunitat de Sant Egidí, es deia amb claredat que no hi ha cap ideal que justifiqui l'assassinat. Davant de l'horror i la condemna que produeix una massacre d'aquesta magnitud, diferents veus d'Església es van aixecar per oferir pregàries per les víctimes i també pels botxins, perquè Déu «toqui els seus cors i es converteixin».

Després de les primeres reaccions de ràbia, dolor i frustració, l'Església cridava a una reflexió serena per no caure en l'espiral de la violència. Concentracions de suport i vetlles de pregària es van succeir al llarg dels dies per dir que encara és possible l'esperança i que no deixem d'implorar a Déu «el do de la pau».

Pàg. 2, 6, 7 i 8

en primer pla

El testimoni de sor Genoveva Masip

L'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac treballa a favor dels últims de la nostra societat

Hi ha persones que, amb cada paraula que diuen i amb cada gest que fan, transparenten la bona nova de l'Evangeli. Aquests testimonis són un autèntic sotrac per a la consciència de les nostres societats allunyades de Déu, perquè l'amor que els mou a actuar és l'amor que els fa veure Déu en el rostre dels més necessitats. Però són també una commoció per als mateixos cristians, que se senten obligats a qüestionar-se si és realment autèntic el seu compromís com a membres de l'Església de Jesucrist.

Sor Genoveva Masip Torner és un d'aquests testimonis de fe que impressionen i que deixen una empremta pregonera en tothom que la coneix. L'acció que les Filles de la Caritat duen a terme a través de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, al barri barceloní de la Barceloneta, és una acció a favor dels últims de la nostra societat: dels que viuen al carrer sense família ni recursos materials, i amb la droga o l'alcohol com a únics companys de camí; dels que consideren la presó com la seva llar perquè és l'única que han conegut i que els ha acollit, i dels que es troben ingressats en un hospital després que el virus de la sida comencés a fer estralls en el seu organisme marcit.

Pàg. 3, 4 i 5

Salvador Obiols.

Director adjunt per a Càritas diocesana de Barcelona

La nova responsabilitat de Núria Gispert al capdavant de Càritas espanyola, les seves estades cada cop més sovintejades a Madrid i els seus continus viatges arreu de l'Estat, han portat al nomenament de Salvador Obiols i Gras com a director adjunt de Càritas diocesana de Barcelona. Amb una àmplia experiència en l'àmbit de la gestió pública, Salvador Obiols constata en una entrevista que vol que la presència

de Càritas a les parròquies sigui una presència més forta i viva, i alerta sobre el tracte que reben els immigrants que es troben entre nosaltres: «En una societat tan avançada com la nostra, estem creant la nova esclavitud del segle XXI: persones que no tenen cap dret, ni dret a llogar un pis, ni dret a un contracte de treball, ni dret a res, perquè resulta que no tenen papers.»

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 10 Mons. Sabbah demana desterrar l'opressió i la por de Terra Santa

Pàg. 19 Urgell: Càritas obre una botiga de roba de segona mà

Pàg. 22 Mont-roig del Camp acull la 17a Trobada de Joves

Pàg. 24 Lleida: l'Acadèmia Mariana celebra la Trobada de Blanques

Pàg. 31 Centenari de l'arribada a Espanya dels Germans de Sant Gabriel

Amics de Jesús

La Torre de Babel

Pàg. 20 i 21

Editorial

Massacre terrorista a Madrid

El terrorisme ha tornat a atemptar, ha estat aquest 11 de març passat a Madrid, però no ha estat un atemptat més, es tracta del més sanguinari que es recorda a Europa, a tan sols tres dies d'unes eleccions generals. Els terroristes, a través d'ETA, havien demostrat ja des de feia dies que volien ficar-se en aquesta campanya electoral, i ho han fet de diverses formes, però en aquesta ocasió ha estat el crim indiscriminat i salvatge la macabra contribució terrorista a aquestes eleccions democràtiques.

En una hora punta, quan milers de persones anaven cap a la feina, els terroristes han posat bombes per sembrar mort, no de forma selectiva com s'havia fet en moltes altres ocasions, sinó generalitzada, en homes, dones i nens, amb la intenció de fer el mal més gran possible. El blanc ha estat un nombrós grup d'honrats treballadors que es dirigien a complir amb les seves obligacions laborals, així com tots aquells nens i joves que s'acostaven als seus llocs d'estudi.

La violència que provoca morts no és mai justificable, però sempre hi ha hagut persones que no han condemnat o almenys han guardat silenci davant d'atemptats selectius, és a dir, contra militars, policies, guàrdies civils, dirigents de partits polítics, o persones que s'han destacat per la seva defensa de la llibertat i la democràcia o de la lluita antiterrorista. En aquest cas no hi ha cap tipus de justificació ni humana, ni política davant d'una atrocitat que no anava contra cap sector concret, sinó contra el poble en general, innocent i aliè a qualsevol reivindicació política.

Els catalans tenim una trista i lamentable experiència d'aquest tipus, la més mortífera actuació terrorista abans d'aquesta de Madrid va ocórrer el 19 de juny del 1987 al supermercat barceloní d'Hipercor, quan 21 persones van morir, 45 van patir ferides greus, de les quals 22 van quedar invàlides. En aquella ocasió els afectats tampoc no tenien res a veure amb

la política, ni amb la classe dirigent, eren persones del carrer que es dirigien a fer tranquil·lament les seves compres diàries.

En aquesta ocasió, el salvatge atemptat no ha estat a Barcelona, sinó a Madrid. Però això als catalans no ens deixa tranquils, ni de bon tros, perquè el poble català rebutja la violència i el terrorisme de forma pràcticament unànime, i no tan sols a la nostra terra sinó en qualsevol lloc. Els catalans, com tots els ciutadans de bé, siguin del territori o del país que siguin, volem que el terrorisme deixi de matar a tot arreu, i no només a la nostra terra.

El moment elegit pels terroristes no és casual, ho han fet abans d'una consulta electoral. Les eleccions són el moment culminant d'una democràcia, on els vots dels ciutadans decideixen el govern i el programa electoral sota el qual volen viure els pròxims quatre anys. Però els terroristes no volen la democràcia, volen la imposició dels seus postulats a través del terror. Per això el nostre rebuig no tan sols ha de ser davant dels bàrbars atemptats com el que hem contemplat a Madrid, sinó també davant de qualsevol forma d'imposar les idees per la força, sense tenir en compte l'opinió de la majoria dels ciutadans.

Per això demanem als nostres polítics legítims, els que han estat elegits lliurement per les urnes, que uneixin tots els seus esforços per eradicar el terrorisme, sigui del tipus que sigui, que no s'enfrontin en la lluita contra el terror per interessos polítics, que no instrumentalitzin aquest tema per enfrontar-se als seus adversaris. Només hi ha dos bàndols: els demòcrates i els terroristes, i els que creiem en la llibertat i la democràcia, en el valor de la Vida, com el bé més preuat que ens ha donat Déu, hem de treballar units perquè mai més no haguem de veure imatges tan esgarrioses com les que tristament hem contemplat aquests dies.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grànde

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Les grans coses d'un poble les realitza ordinàriament la minoria»

(Ernest Renan. Filòsof i historiador francès. 1823-1892)

Per fer coses (millor o pitjor) en honor de la pròpia celebritat, comoditat i rendibilitat, pràcticament tots valem, perquè aquest fer obeeix a un instint comú dels homes, l'egoisme individual. Però hi ha coses i «grans coses». L'amplitud de ment, la grandesa de l'ànima, la visió sobrenatural, l'amor desinteressat al proïsme... quan tot això es conjunta en una persona, les seves obres tenen una altra categoria. Aquestes persones, en tenir per meta «el benefici de la comunitat» i no exclusivament el propi, són les que donen magnitud a un poble, a la Humanitat. Per tenir aquesta talla cal conrear-se de moltes maneres i sobretot espiritualitzar-se per «no cercar sempre i en tot lloc allò que concerneix un

mateix, sinó també els altres». I com que això és laboriós, la majoria opta pel que és útil i còmode per al seu hàbitat individual o familiar, i punt. Quan algú decideix passar de la majoria individualista i utilitària a aquesta minoria magnànima, sigui religiós o laic, i treballi per compte propi o aliè, experimenta la joia d'estar complint una missió de progrés honrosa amb pau i amor, d'estar exercint un apostolat, i no li fa res trobar-se en minoria. En el fons sap que la majoria, encara que ho ignori, «el necessita». I sap que en tot el que fa, en les seves creacions, està cooperant amb el Creador!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Endinsar-se en l'univers de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac és una sacsejada intensa que et trasbalsa per dins i que et permet descobrir com els valors d'amor, de caritat, de gratuïtat, d'acollida... deixen de ser paraules etèries per esdevenir una realitat. N'hi ha prou de pas-

sar un matí amb sor Genoveva Masip per comprendre amb una clarividència inusitada per què hi ha tantes persones que a través del seu testimoniatge han conegut i, sobretot, han cregut en l'Evangeli. Sor Genoveva Masip Torner és filla de la Caritat i com a tal no és amant ni de les

entrevistes ni de la publicitat —«Hem de parlar poc i servir molt», els deia sant Vicenç de Paül—, però sí de transmetre amb la seva experiència que sense Déu és impossible trencar les cadenes que ens oprimeixen el cor i ens impedeixen de ser lliures.

Un matí amb sor Genoveva Masip

■ Descobrir l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac és experimentar com els valors evangèlics es fan realitat

Són les 9.05 del darrer divendres del mes de febrer quan em planto al núm. 9 del carrer de Santa Lluïsa de Marillac, al barri barceloní de la Barceloneta. Tot i arribar deu minuts abans de la meua cita amb sor Genoveva Masip, em decideixo a treure el cap per l'entrada de l'edifici que s'aixeca davant meu: una casa que havia estat col·legi en un altre temps i que actualment acull l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac de les Filles de la Caritat. Les obres que es fan a l'edifici, i que han de permetre la millora i l'optimització de l'espai, així com crear un centre de dia, han obligat a certs canvis en el dia a dia de les vuit germanes que hi resideixen i dels 35 homes convalescents que tenen acollits, alhora que el servei d'Acollida i d'Orientació s'ha hagut de traslladar en un local davant per davant que alberga els despatxos.

No deixa de ser providencial que, a la meua arribada, la primera persona que em surti al pas sigui un home tocat i transformat per dins gràcies a sor Genoveva Masip. Tot i que en un primer moment es mostra molt reticent a explicar-me res de la seva vida privada, a poc a poc, va agafant confiança i acaba parlant-me d'una infantesa difícil, d'una adolescència sense referents i sense comprensions que el va dur a enganxar-se a les drogues, i d'una entrada al món adult per la porta de la delinqüència i de la presó.

Encara es manté reticent quan em demana que el mantingui en l'anonimat, però la seva reticència flaqueja quan ar-

Sor Genoveva Masip.

riba el moment de parlar de sor Genoveva Masip, del que ha suposat en la seva vida de toxicòman i de reclús; en la seva vida de toxicòman i de reclús mancat de l'aliment que tots necessitem per créixer i madurar: estimar i ser estimats i viure l'esperança que ens fa tenir fe en els altres i confiança en Déu. Durant una bona estona parlo amb aquest home que ha estat capaç de capgirar el seu destí i de no permetre que el cercle viciós de la droga, de la delinqüència i de la presó pogués amb ell; tot això mentre penso que tant de bo que l'home que era i que ja no és no pugui forçar les reixes que el mantenen reclòs.

L'esmorzar de cada dia

Passem plegats una bona estona mentre em fa de guia providencial pels carrers de la Barceloneta. Té la missió d'acompanyar-me fins a la terrassa d'un bar-cafeteria que dóna al mar on una bona colla d'indigents, persones moltes d'elles que passen la nit a la intempèrie amb la remor de les onades com a cançó de bressol, prenen l'esmorzar servits per una filla de la Caritat. Potser serà l'únic àpat que faran al llarg del dia; potser serà l'única estona que s'asseuran al voltant d'una taula per compartir amistat i anhels de

vida, complicitats i dificultats, i per encarar un nou dia que comença. Veient-los, i pel que explica M. Victòria Molins, s.t.j., a *Los desayunos con sor Genoveva* (STJ Ediciones), diríeu que es tracta d'una autèntica família, amb les seves misèries i riqueses, amb les seves penes i alegries, si no fos perquè, en lloc d'una casa, els empara el carrer i, en lloc d'un pare o d'una mare, d'un fill o d'una filla, aquest que s'asseu al seu costat per donar-los una mica d'escalf humà és un company d'alcohol i de droga.

La nostra arribada no és gaire benvinguda, i encara ho és menys quan els plantejo la possibilitat de fer-los una foto. «Deu estar de broma», intueixo que pensen en mirar-me amb una cara que, sense paraules, ho diu tot. No triguem a marxar. Només he pogut intercanviar unes paraules amb aquesta filla de la Caritat que com una mare serveix l'esmorzar a la seva prolífica família. Em parla de la situació d'abandonament i de deixadesa en què viuen els seus «fills»; sols, sense ningú que vetlli per ells, tirats enmig del carrer amb l'alcohol i la droga com a únics companys de camí, veient com el dia clareja mentre el sol mira d'il·luminar i de tornar la vida als seus rostres ombrívols.

El foc d'una espelma

Al petit despatx on em rep sor Genoveva Masip cada matí comença a flamejar el foc d'una espelma davant

Sor Maria Mulet és la titular de l'obra.

Canvi de ruta

No hi ha dubte que sor Maria Mulet Coll és mallorquina; se li nota en l'accent i en la manera de parlar. Fa cosa d'un any que s'encarrega de dirigir, juntament amb sor Genoveva Masip, l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac i m'explica les obres que actualment s'estan fent a la casa i que facilitaran el dia a dia de la tasca social que les Filles de la Caritat duen a terme.

Amb sor Maria Mulet, menudeta però de mirada enèrgica, pujo per primera vegada a la residència que acull els convalescents: homes que no tenen res perquè ho han perdut tot o perquè no ho han tingut mai, i aquí troben un lloc per descansar i recuperar forces durant un temps per reprendre el seu camí de vida; un camí que no saben on els menarà però que contien que els desviaria de la ruta seguida fins al dia d'avui.

Mentre visitem la casa, interrompem sense pretendre-ho l'assemblea que un cop al mes fan els residents. L'Eduard Sala ens surt al pas. Ell, que és educador social, és el director de funcionament de l'obra i ens explica que aquesta mena d'assemblees serveixen per tractar, posar en comú i dialogar sobre aspectes del dia a dia dels residents. Són gent, afirma l'Eduard Sala, que no han significat mai gaire cosa per a ningú i que, per això mateix, el que pensen tampoc no ha estat tingut en consideració. Per això, és tan important que se sentin valorats i que la seva opinió signifiqui alguna cosa, encara que sigui per acordar «nimieses» que afecten el dia a dia de la seva convivència.

d'una petita imatge que reproduïx la visita, la nit del 18 al 19 de juliol del 1830, de la Mare de Déu de la Miraculosa a santa Caterina Labouré, filla de la Caritat. Amb aquest petit detall, sor Genoveva Masip encomana a la Mare de Déu la nova jornada que tot just acaba d'obrir els ulls i que, com sempre, estarà caracteritzada per l'acollida als més necessitats, per la visita a les presons i als jutjats, per l'atenció als malalts de sida que es troben a l'hospital, per l'escolta del qui té una cosa a explicar, una desgràcia que cerca consol, una decisió que necessita consell. («Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm», Mt 25,35).

Sor Genoveva Masip, que el 19 de novembre passat va fer 80 anys, és incombustible, com és incombustible la fe que com el foc de l'espelma flameja dins seu.

—Què li encomaneu a la Mare de Déu en començar el dia?

—Li encomanem tots els fills i totes les mares, i tenim una gran confiança que, com a les noces de Canà, el fill faci allò que la mare li demana. Per això, tenim plena confiança en ella, perquè hi ha moltes mares que pateixen, moltíssimes.

—Com va començar a funcionar l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac?

—Aquesta obra va néixer amb la voluntat de donar acollida a gent del carrer que en un primer moment ocupava un magatzem de l'Ajuntament, al carrer Wellington, i que més endavant van ser acollits per Encarnación Blanco, ja morta. Persones abandonades, tirades pel carrer, drogoaddictes..., de tot, perquè la gent del

Allò que havia començat com unes pràctiques de psicologia a l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, pràctiques que havien de durar entre tres i sis mesos, ha acabat sent una llarga trajectòria de catorze anys. M. Àngels Viaplana, que s'havia especialitzat en drogodependència, no va dubtar que havia trobat el lloc adient per exercir la seva professió.

Al costat de les Filles de la Caritat, malauradament, no són pocs els «clients» que arriben al servei d'Acollida i d'Orientació: homes i dones que tenen la droga, sobretot la cocaïna, enganxada al seu cos com un paràsit que els va xuclant per dins i que a la drogodependència sumen un panorama prou desolador de trastorns mentals, de nits a la intemperie i de dies que passen sense haver fet ni un mos. Molts d'ells també són alcohòlics, cada cop n'hi ha més casos, que han trobat en la beguda una

Atenció psicològica

M. Àngels Viaplana és psicòloga.

manera emmascarada de defugir la realitat i d'oblidar durant unes hores, uns dies o per sempre, la soledat que els marceix l'ànima com l'alcohol els marceix l'organisme. I també hi ha els ludòpates, que a cada moneda que inverteixen en el joc es prometen a ells mateixos que el futur no serà tan negre i que potser un dia aconseguiran deixar de jugar.

Les històries de vida que cada matí travessen la porta del servei d'Acollida i d'Orientació són els espectres de persones que un dia van ser i van estimar, van riure i van viure, però que les males experiències encadenades les unes darrere de les altres van fer desaparèixer sota la dependència de les drogues o de l'alcohol. Ara cerquen una sortida i els sosté l'esperança que el futur pot ser millor que el passat que han tingut i que el present que encara miren d'aferrar però que se'ls fa esmunyedis.

quan es va acabar la meua responsabilitat com a provincial o visitadora, com en diem nosaltres. Com que des de l'any 1945 m'he dedicat sempre a visitar el món de les presons, un cop establerta aquí, em venien a visitar i a demanar ajuda moltes persones. La Barceloneta era un barri molt castigat en aquella època perquè, en estar a prop del port, els drogoaddictes s'apoderaven de la mercaderia abans fins i tot que fos descarregada. La comunitat ens vam reunir i vam veure que calia respondre a aquesta nova crida, com feia sant

molt fortes i crec que l'Església de Déu ha de respondre a aquestes interpel·lacions que, malauradament, no sempre obtenen resposta.

—Quin és el perfil dels convalescents acollits a la casa?

—Tenim 35 interns i 15 més que vénen del carrer i que esmorzen, dinen i sopen amb nosaltres. Són convalescents que surten dels hospitals i que ens arriben a través de l'assistència social. Normalment, acollim aquestes persones malaltes que no tenen res de res ja que la nostra condició és també que no tinguin ni llar ni família que els ajudi. S'estan amb nosaltres durant el temps necessari perquè puguin obtenir si més no una pensió no contributiva i, quan aconseguixen albirar una sortida, deixen la plaça per al qui vingui després.

Pel que fa al servei d'Acollida i d'Orientació, acollim les persones que ens arriben, que no necessàriament s'han de

quedar amb nosaltres, i les orientem cap a on poden anar. Quan es tracta de tòxics, la nostra psicòloga els visita i s'encarrega de discernir cap a quin centre és més convenient que vagin, ja sigui una comunitat terapèutica, un tractament ambulatori o l'ingrés en un hospital. D'altra banda, també donem molta importància al tema de la prevenció a les escoles i als instituts. Però és clar, parlar de la prevenció de la droga és parlar de valors.

—Anem més enllà i remuntem-nos als orígens. On va néixer sor Genoveva Masip Torner?

—Vaig néixer a Sabadell el 19 de novembre del 1923.

—Per què es va fer religiosa?

—Bé, nosaltres, canònicament, no som religioses. Les Filles de la Caritat és una societat de vida en comú i els nostres

vots, si bé sí que ho són a la pràctica, no són jurídicament religiosos. És a dir, els vots que fem de pobresa, de castedat i d'obediència van tots dirigits a un alliberament per poder servir més bé els pobres. D'altra banda, tampoc no fem mai vots perpetus sinó que cada any, el dia de l'Encarnació, els renovem, i això si ho sol·licitem prèviament.

«Si no tens confiança en algú, com pots esperar que aquest algú pugui fer un tomb a la seva vida?»

—Com és que encara porta hàbit?

—No me l'he tret perquè a la presó em coneixen així. Els mateixos presos em demanen que el porti perquè, així, saben que poden parlar de Déu amb mi. M'ha passat darrerament que un noi m'ha demanat que li parlés de Déu perquè en tot el dia ningú no ho havia fet. L'hàbit, doncs, és un signe que hi ha una entrega a Crist i que tot allò que fem ho fem perquè tenim una fe i un amor que és expressió d'aquesta fe. És d'aquesta manera com la nostra fe i el nostre amor esdevenen un servei per a la persona que el requereix. Per això no me'l trec, i també perquè em recorda que sigui on sigui sempre he de ser conscient i coherent amb la meua vida de Filla de la Caritat: filla de Déu i filla de l'amor.

—Quina edat tenia quan va fer-se Filla de la Caritat?

—Vaig entrar-hi quan tenia 16 anys.

—Intueixo que la seva vocació de servei als altres ve de lluny...

—A mi m'agradava molt una vida de família i em feia molta il·lusió ser mare. Aleshores tenia 15 anys. Quan anava amb la meua mare a missa a la Casa de la Caritat de Sabadell, veia el tracte que les germanes tenien amb els infants acollits i

La droga s'aprofita de l'actual situació de manca de valors.

carrer és així, o perquè es troben al carrer justament per això...

Les Filles de la Caritat ens vam assabentar que aquesta senyora els havia d'acollir en molt males condicions perquè no tenia espai i vam buscar una solució. Primer li vam posar el nom de Centre Mare de Déu de Montserrat, però a mesura que es va anar ampliant va rebre el nom de Santa Lluïsa de Marillac, que és el mateix que el del carrer i que és la nostra fundadora. Ja des d'aleshores va quedar com a Obra Social Santa Lluïsa de Marillac. Van venir molts col·laboradors i es van començar a fer els primers contractes laborals, alhora que vam reforçar la comunitat.

—Quan va ser que sor Genoveva va arribar a l'Obra Social?

—Vaig ser destinada aquí l'any 1983,

Vicenç de Paül, en atenció als nous temps. Era l'any 1985 i, com vam poder, vam posar en marxa aquest nou servei d'Acollida i d'Orientació, ubicat als baixos de la casa, i vam contractar una psicòloga i la minuta d'un advocat.

—Presó, droga i sida és el cercle viçós en què es troben moltes persones que ajudeu?

—Sí, perquè moltes persones que són a la presó és per culpa de la seva addicció a les drogues, i el problema de la presó i de les drogues va originar l'expansió de la sida. La situació era terrible, no hi havia lloc on ficar-los, els malalts es morien pel carrer... Jo he vist morir molta gent al carrer, i això fins ben entrats els anys noranta... I ara, malgrat que hi ha molts serveis a Barcelona i província, tot està col·lapsat per culpa de la sida. Són crides

→ això em feia pensar molt, però no passava d'aquí, perquè jo continuava amb la meua il·lusió de ser mare i de formar una família. La providència, però, va voler que anés un dia a la Casa de la Caritat a visitar una germana mentre hi havia un grup de nenes que jugaven al rotlle. Vaig posar-me a la rotllana entre dues nenes i em vaig adonar que la més petita, que tenia poc més de 2 anys, portava les vetes de les espadenyes deslligades. Vaig aturar el joc i em vaig agenollar per cordar-li les espadenyes quan vet aquí que la nena se'm va abraçar al coll i em va dir: «Mama...»

A mi em va impressionar molt i fins i tot ara, quan ho recordo, encara m'emociona molt, perquè va ser aleshores que vaig prendre una decisió. «Gràcies, Senyor, perquè m'has fet veure tan clara quina és la meua vocació», vaig pregar. Ho vaig tenir tan clar que als companys amb qui sortia cada diumenge els vaig dir: «Ja no vindré més amb vosaltres, perquè cada diumenge tornaré a la Casa de la Caritat. He descobert que hi ha nenes que no tenen mare i crec que he d'estar amb elles.» Ho vaig tenir tan clar... I ara que tinc 80 anys, sé que si hagués de tornar a néixer li demanaria a Déu que em tornés a donar la vocació de Filla de la Caritat. M'he sentit molt feliç i m'hi sento, i val més deixar de ser mare d'uns pòcs per ser-ho d'una immensa multitud.

—Quin va ser el seu primer destí com a Filla de la Caritat?

—Vaig passar disset anys i mig de mestra en una escola a prop de la presó Model de Barcelona.

—Va ser aleshores que va descobrir el món de la presó?

—Sí, recordo que va venir un noi a casa a veure'm. Era un delinqüent de només 16 anys i em demanava que tragués de la presó un noi que no es mereixia es-

tar entre reixes. «A mi no m'importaria posar-me al seu lloc...», em va dir. Li vaig dir que ell no podia entrar al lloc d'un altre que havia comès un delicte, però sí que el vaig ajudar en allò que em demanava. Aquest va ser el meu primer mestre i avui dia, que porta una vida completament normal, encara m'escriu: «Sor

La presó és un lloc privilegiat per a l'encontre amb Déu.

Genoveva, no es cansi mai d'esperar, perquè si amb mi no haguessin esperat tot el que han esperat, jo no seria qui sóc. I perquè van esperar, malgrat que vaig caure una vegada i una altra, avui dia sóc qui sóc.» «Qui de debò estima sempre confia i espera», em deia en una altra carta, i això en l'àmbit de la presó sempre m'ha valgut molt. I és que si no tens confiança en algú, com pots esperar que aquest algú pugui fer un tomb a la seva vida...?

—Què ha trobat en aquesta gran família que ha format com a Filla de la Caritat?

—Trobar-los a ells és trobar Crist en el seu cor, perquè realment ells també et diuen paraules de vida eterna. La presó, en aquest sentit, és un lloc privilegiat per viure juntament amb l'intern aquesta experiència del Déu que es troba amb nosaltres, que no el veiem però que hi és i que el sentim present en el nostre cor. És l'Evangeli viscut i és fer pregària de la vida.

—Per què cauen en el món de la droga?

—Perquè no donen valor a la vida, i no s'adonen que la vida és un do de Déu que l'hem d'estimar i que n'hem de tenir cura. Per això, m'agrada molt parlar amb ells de la llibertat interior, de com malgrat que estiguin entre reixes poden tenir un cor lliure i poden trencar les cadenes del cor, i de com això és el més important. Per això cal treballar molt la llibertat de la persona humana, que resideix en el cor. La resta tant és. Si hi ha amor hi ha justícia, i si hi ha justícia hi ha pau. I si Déu és present en el cor de l'home, la rehabilitació sempre és possible.

—Quina és la situació de les presons a casa nostra?

—Les presons estan molt massificades, i això dificulta molt la rehabilitació, ja que ens podem trobar amb cel·les que, tot i estar condicionades per a dues places, n'acullen sis. En aquest sentit, s'han de buscar mitjans perquè els presos que no són perillosos, i que són toxicòmans o malalts mentals, puguin ser atesos en llocs de rehabilitació més adients. D'altra banda, caldrien més llars d'acollida que proporcionessin un escalf familiar a aquests joves que surten de la presó i que mai a la seva vida no han tingut ni han significat res per a ningú, i que no coneixen cap més casa que la presó. Calen famílies per als que mai no han tingut família.

—Com és possible, com passa en el seu cas, mantenir un contacte amb tantíssimes persones com ha ajudat?

—El que nosaltres intentem fer és un acompanyament de la persona durant la seva estada a la presó però també en el cas que es trobi ingressada a l'hospital o, un cop lliure, en el seu procés de rehabilitació, fins que aconsegueix reconduir la seva vida.

—Després de tractar tantes situacions difícils, ens hi acabem acostumant?

—No, i no és bo que ens hi acabem acostumant. És una anormalitat de la societat i tots hauríem de poder viure amb pau i serenitat.

—La societat és hipòcrita davant del món de les presons?

—Diria que en té un desconeixement total. La societat hauria de tenir tanta cura de la presó com si fos la nineta dels seus ulls i, en canvi, fa tot just el contrari ja que les vol com més lluny millor.

—Sor Genoveva, què és el que li dóna més alegria?

—Veure un noi rehabilitat, que viu l'amor i s'entrega als altres.

Reportatge: Carme Munté

Cares sense llum

«Aquest va ser el meu primer mestre.» No deixa de ser interpel·lador l'apel·latiu que sor Genoveva Masip dóna al jove delinqüent de només 16 anys que la va iniciar en el món carcerari, i que diu molt de l'actitud amb què les Filles de la Caritat acullen, com en l'Evangeli, el fill pròdig que torna a casa.

Sota les inicials d'A. S. hi ha un dels set col·laboradors que a través de l'Obra Social Santa Llúcia de Marillac visiten els centres penitenciaris. No és que tingui res a amagar, sinó que el que passa és que també ha fet seva la frase de sant Vicenç de Paül: «Hem de parlar poc i treballar molt.» Per això ens demana que no posem el seu nom complet: per defugir qualsevol protagonisme personal i perquè, d'aquesta manera, les seves inicials esdevinguin les inicials de tots els qui com ell visiten cada dia les presons per portar un alè d'esperança i una paraula de consol.

A. S. és educador social i va descobrir la tasca social de sor Genoveva Masip a través d'un llibre. «Sense l'amor no és possible recomençar a viure i trobar un sentit a la vida», afirma i, mentre converso amb ell en aquest petit despatx del barri de la Barceloneta, penso en totes les coses que ara mateix s'estan fent per amor, però per un amor malentès, i que no tenen res a veure amb l'amor de què parla A. S.; amb l'amor de què parla sor Genoveva Masip.

Per la seva experiència, A. S., que a la nit treballa unes hores en un pis terapèutic de reinserció per a malalts de sida, coneix les interioritats de la presó i la buidor que deixa la droga en el qui esperava trobar-hi una via d'escapament i només ha descobert una soledat encara més gran; intueix també la manca d'esperança en el futur del drogoadicte que se'n va a dormir pensant només en si tindrà prou dosi per a l'endemà; afirma que, a la presó, la pell es torna opaca i que les cares perden la llum i es fan inexpressives, i se sorprèn cada dia de descobrir la fragilitat del drogoadicte que, per culpa de l'heroïna o de la cocaïna, s'ha quedat estancat en l'adolescència, si va començar a injectar-se d'adolescent, o en la pubertat, si fins i tot la seva innocència era tan innocent que va quedar engolida massa aviat.

Començar de nou

«Si no hagués conegut sor Genoveva i les Filles de la Caritat, i ho puc dir ben clarament, jo no estaria aquí perquè ja seria mort.» Paraules fortes, però que brollen del cor de J. M. amb una gratitud encara més gran per la mà que un bon dia es va brindar a ensenyar-lo a estimar; per la mà que el va fer sortir a la superfície quan ja feia temps que les onades s'havien endut el que havia de ser el seu darrer alè de vida.

Les traves que tots trobem al llarg de la nostra vida, i que anem sortejant amb més o menys efectivitat, esdevenen per a certes persones pals a les rodes quan miren de redreçar-se; murs impossibles d'escalar, i sots tan profunds en el camí que fan molt complicat poder passar a l'altre costat. Aquest és el cas de J. M., un home que una vegada va ser un infant, però un infant tristament abandonat pels seus pares en un hospici; que una vegada va ser un adolescent de 16 anys que va voler anar de voluntari a la mili i que va acabar sent voluntari de les drogues; que una vegada va ser un jove que va passar onze anys a la presó i va topat amb les dures condicions de vida que caracteritzaven la vida del reclus en l'època de la transició; que una vegada va ser un adult que, en acabar de complir condemna, va descobrir horroritzat que havia estat infectat per la sida.

Ara també és un adult, de 42 anys, que explica que les persones no neixen delinqüents, sinó que són les circumstàncies que les rodegen les que les porten a delinquir, i que la droga devora amb una voracitat extrema tothom que surt al seu pas i que no compta amb les eines necessàries per plantar-li cara. J. M. només demana continuar amb la seva vida actual, al costat de les Filles de la Caritat, i manifesta un desig en veu alta: «Que al món hi hagi moltes sor Genoveva.»

ecopiso
Boutique Immobiliària

Compra, venda, lloguer

Pisos, àtics, lofts, locals, pàrquings

PLAÇA BONANOVA, 3 bis - Barcelona

Tel. 93 434 31 71

www.ecopisobonanova.com

Espanya

església en el món

Actes que ofenen Déu

Mostres de suport de l'Església després de l'atemptat brutal a Madrid

En el moment d'escriure aquesta informació, l'11 de març, el que havia de ser un tancament tranquil d'un número nou del nostre setmanari s'ha convertit en una font d'informacions al voltant d'una única notícia:

un atemptat. Com la resta de ciutadans, ens hem despertat amb la tragèdia terrible que ha sacsejat Madrid i que, segons les dades que hem recollit fins al tancament de l'edició, ha deixat un balanç de 192 morts i 1.430 ferits. L'Església

ha mostrat el seu dolor davant d'aquest nou atac a la vida humana i ha demanat, una altra vegada, el cessament de tota violència. En aquestes pàgines especials recollim algunes d'aquestes veus d'Església.

Telegrama de Joan Pau II al cardenal Antonio M. Rouco Varela

En conèixer la trista notícia dels execrables atemptats terroristes perpetrats aquest matí a les estacions d'Atocha, el Pozo del Tío Raimundo i Santa Eugenia de la capital, que han provocat tants morts i nombrosos ferits entre els ciutadans que anaven cap a treballar, i amb crueltat han sumit en el dolor les seves famílies i la societat espanyola en general, el Sant Pare desitja reiterar la seva ferma i absoluta reprovació d'aquests actes injustificables

que ofenen Déu, violen el dret fonamental a la vida i soscaven la convivència pacífica, vivament anhelada per les comunitats eclesials i pel noble poble espanyol.

Sa Santedat, mentre ofereix sufragis per l'etern descans dels finats, assegura la seva proximitat a les famílies que ploren pels seus éssers estimats, a la vegada que prega a Vostra Eminència que els faci arribar el seu condol més sentit, expressa els seus millors desitjos per un prompte

restabliment dels ferits.

Encoratjant l'estimat poble espanyol a prosseguir amb constància i sense desànim en el camí d'una convivència pacífica i serena, invoca sobre tots la protecció de la Mare de Déu Immaculada i, com a prova d'afecte i senyal d'esperança, li imparteix la benedicció apostòlica.

Cardenal Angelo Sodano,
secretari d'Estat de Sa Santedat

Comunicats

Mons. Lluís Martínez Sistach

El president de la Conferència dels Bisbes de la Tarraconense, Mons. Lluís Martínez Sistach, recollint el sentir dels bisbes catalans condemnava «rotundament els atemptats terroristes». «La mort d'aquests germans nostres dona un cop molt fort a totes les persones, tant de Catalunya com de la resta d'Espanya», deia el bisbe. També es referia al document de la Conferència Episcopal Espanyola, *Valoració moral del terrorisme*, en el qual els prelatos manifesten «rotundament que el terrorisme és intrínsecament pervers perquè disposa arbitràriament de la vida de les persones, conculca els drets de la població, engendra molt de sofriment i priva de la llibertat social».

La nota finalitzava amb un prec per l'etern descans de les víctimes i pel restabliment dels ferits, «a la vegada que expresso el meu sentit condol als familiars dels que han perdut la vida en aquests atemptats brutals i irracionals. Demano als terroristes que deixin definitivament de matar i que respectin el dret humà més elemental que és el dret a la vida. Convido els diocesans a pregar per les víctimes, pels seus familiars i per la pau».

Mons. Joan Enric Vives

El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Enric Vives, va participar en l'acte de protesta i pregària per les víctimes de l'atemptat davant de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell. També va enviar un telegrama al rei Joan Carles i al president Aznar: «En nom de tot el poble andorrà, de totes les seves autoritats i del meu propi, rebeu el nostre sentit condol pels terribles atemptats (...). Elevo les meves pregàries al Senyor en sufragi per les víctimes i en suport dels ferits i de totes les famílies colpejades per tant de dolor. En nom del poble andorrà, desitjo manifestar-vos la nostra solidaritat amb el poble espanyol, per tal que continuï el seu camí democràtic en la pau.»

Mons. Carles Soler Perdigó

El bisbe de Girona, Carles Soler Perdigó, en un comunicat de premsa es mostrava impressionat i dolgut per aquest crim i convidava els diocesans a pregar per les víctimes i els seus familiars. També, assenyalava que «crec que en moments com aquests, només la pregària, el silenci i la solidaritat han d'ajudar a asserenar els cors i a demanar per la conversió del cor de pedra dels assassins en un cor humà. I a treballar perquè la justícia i la pau reforcin la convivència social».

A L'11 DE MARÇ

Comunicat de l'arquebisbe de Madrid

Ningú no pot callar davant d'aquesta massacre criminal.

A la condemna de tants atemptats, afegim ara la d'aquesta tragèdia que assoleix dimensions d'una violència indiscriminada increïble.

El cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco Varela, els bisbes auxiliars, tota l'Església de Madrid, davant la més brutal de les massacres que els terroristes han provocat avui a la nostra ciutat, expressen el més rotund dels rebuigs. Tot el que ha passat és fruit del més greu dels pecats i de la ceguesa de l'home: atemptar mortalment contra la vida humana. La plaga del món actual, també de la nostra Espanya, és avui el terrorisme.

Amb immensa tristesa, i un dolor profund i incontenible, ens afegim al de les famílies de les víctimes i volem estar-hi molt a prop, i de tots els ferits que pateixen en carn pròpia aquest brutal signe d'odi conseqüència del pecat.

Preguem al Déu de tota misericòrdia perquè les víctimes assoleixin la vida eterna i, també, preguem perquè Déu ens concedeixi la gràcia d'acollir als nostres cors el perdó.

Preguem, amb insistència i confiança, a Déu perquè canviï les entranyes dels assassins.

Cardenal Rouco Varela

Carta del cardenal arquebisbe de Barcelona al cardenal Rouco

El cardenal Carles, a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, durant la concentració de repulsa a l'atemptat.

Estimat germà,

Commogut per la tragèdia que s'ha abatut avui sobre la població de l'arxidiòcesi de Madrid, pels diversos atemptats d'aquest matí, t'expresso la meua pena i la meua solidaritat personal i de la meua diòcesi amb tots vosaltres. Una vegada més, denunciem i condemnem aquests atemptats i diem novament als terroristes que l'única cosa que han de fer és deixar de matar, cosa que els demanem en nom de Déu i en nom del respecte als drets humans més elementals, com és el dret a la vida. A la vegada, com ha fet la Conferència Episcopal Espanyola en diverses ocasions, reiterem la nostra condemna a tots aquells que, de qualsevol forma, recolzen o legitimen les activitats terroristes.

Des de Barcelona, no ens sentim de cap manera indiferents a aquest nou drama causat per una banda terrorista. Tot al contrari, des d'aquesta terra que ha sofert diversos atemptats i precisament el més gran perpetrat fins avui, ens sentim profundament solidaris amb els qui pateixen aquest flagell, en especial amb les noves víctimes, els ferits i els seus familiars, amics i companys de treball, d'aquest poble pacífic que de bon matí es dirigia al treball.

Estem units en la pregària per les víctimes, expressem la condolença als seus familiars i ens unim a tots els qui no perden l'esperança que, amb l'ajut de Déu i la bona voluntat dels homes i dones del nostre poble, un dia ens puguem veure lliures de les activitats terroristes.

En unió de pregàries i de compromís actiu per la pau i la convivència, et saluda amb tot afecte,

Ricard Maria cardenal Carles

Actes que ofenen Déu

Catalunya contra la violència

«Condemna rotunda.» Així ens ho deia a títol personal Agustí Gallart, coordinador dels Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació, tot just després de difondre's la notícia de l'atemptat. «Els catalans entenem molt bé com estan a Madrid. Aquí hem tingut, malauradament, l'experiència d'Hipercor i de la caserna de Vic. Es tracta d'una violència indiscriminada que ens allunya de la pau. A Catalunya sempre hem estat solidaris i ens hem manifestat contra la violència, vingui d'on vingui», afirmava. L'impacte del l'atemptat va ser tan intens que, segons Gallart, en aquell moment no es donaven les condicions per celebrar eleccions «perquè la gent està massa traumatitzada i s'haurien d'ajornar. Èticament no seria correcte. Els atemptats trenquen les regles del joc democràtic i la gent no pot estar serena». Per a Gallart, «ara és més necessari que mai que el qui tingui el poder de dialogar ho faci perquè està clar que la via policial i de la repressió no és el camí. Com a cristians defensem el camí del diàleg. És el manament de l'evangeli: estimar tothom, fins i tot els que aposten per la violència. El camí és estimar i perdonar perquè amb la violència no anem enlloc».

Confiança en el Senyor

A les poques hores de produir-se l'atemptat, ens posàvem en contacte amb Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant Egidi a Catalunya, el qual ens comentava el seu «horror, incredulitat i solidaritat amb les víctimes, amb la ciutat de Madrid, amb les institucions... no hi ha paraules per expressar el rebuig d'aquest acte de terrorisme. La violència sempre és una bogeria, no és el camí per a la convivència». Per a Castro, la primera resposta a barbaritats d'aquest tipus és la pregària «per aturar la violència i per recordar els qui la pateixen. Creiem que és possible una altra manera de convivència». La pregària «és posar-se davant del Senyor, sobretot en aquests moments, i dir que ens cal pregar més que mai perquè nosaltres sols no podem fer res. Li demanem a Déu que aturi la mà dels violents, que faci raonar homes i dones. Per canviar el món hem de canviar el nostre cor». Per això, el responsable de Sant Egidi demanava que «el Senyor ens doni camins nous, itineraris d'amor. Esperem que la seva paraula guanyi la mort i el dolor».

D'altra banda, la comunitat de monges dominiques del convent de Santa Clara del Mas Blanc i els grups que habitualment es troben al convent van convocar una vetlla de pregària per la pau i per les víctimes de la violència i del terrorisme. El bisbe de Vic, Romà Casanova, també es va unir a aquesta trobada de pregària.

Mons. Sebastián demana la unitat dels polítics contra el terrorisme

Quan es va produir l'atemptat, Mons. Fernando Sebastián, arquebisbe de Pamplona i Tudela, es trobava de recés amb els sacerdots de la diòcesi, en el marc de les xavierades. Els primers sentiments en conèixer la notícia eren de dolor i de rebuig, ens explicava Mons. Sebastián. «Com hi pot haver cors amb aquest odi tan boig?», es preguntava l'arquebisbe. A més de pregar per les víctimes, Mons. Sebastián remarca la necessitat de pregar «perquè

«Com hi pot haver cors amb aquest odi tan boig?»

Déu doni fortalesa i encert a qui dirigeix la lluita contra el terrorisme. Cal que tots els polítics decideixin posar com a primer objectiu la lluita contra el terrorisme i arrancar aquesta violència». Per a Mons. Sebastián «aquesta mostra de violència és un gest desesperat per matar i fer mal. És un gest inútil».

L'arquebisbe ens comentava que després de les reaccions «a cop calent» cal reflexionar «amb serenitat, perquè la victòria més gran del terrorisme és que no ens alteri: que la nostra vida no es vegi dominada per la por o pels desitjos de venjança». Sobre això últim destacava que «conec vídues i orfes que demanen a Déu pel penediment i la conversió dels violents. Aquesta és la millor manera de condemnar una conducta inhumana». I afegia: «El perdó té un doble aspecte: ha de néixer en el qui perdona i ha de néixer en el penediment del botxí, que reconegui el seu passat, que canviï i allargui la seva

Condemna del pare abat de Montserrat

El pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, durant l'homilia que va pronunciar en el funeral pel monjo de Montserrat, el Gmà. Salvador Solé, expressava el seu sentir davant del sagnant atemptat terrorista: «Preguem per les víctimes dels atemptats que hi ha hagut a Madrid, pels que han quedat ferits, pels seus familiars. Ens hi sentim solidaris, rebutgem decididament el terrorisme en totes les seves formes. I demanem perquè Déu toqui el cor dels violents i els mogui a conversió. Perquè Déu ens concedeixi el do de la pau i d'una convivència solidària.»

Suport de la Universitat Ramon Llull

L'equip rector de la Universitat Ramon Llull ha emès un comunicat en el qual subratlla el dolor, la indignació i la solidaritat de la comunitat universitària. En el missatge, a més, s'afirma «el valor de la vida i ens comprometem a treballar intensament per afavorir la cultura de la democràcia i de la pau».

Comunicat de Justícia i Pau

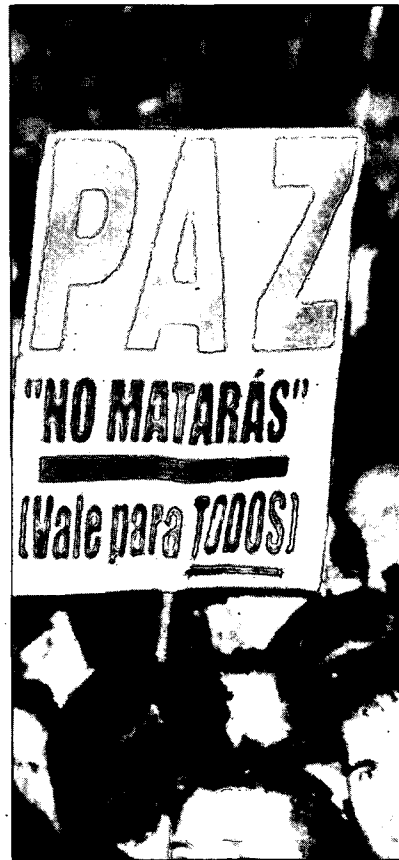
Una altra de les veus de condemna i de rebuig de la violència que s'han sentit aquests dies és la de Justícia i Pau. A través d'un comunicat feia seu el patiment dels madrilenys i posava en relleu que «totes les manifestacions polítiques poden ser i han de ser expressades per mitjans pacífics». Justícia i Pau aprofitava l'ocasió per demanar als governants, als partits polítics i a la societat «un esforç per mantenir la racionalitat i el sentit comú, malgrat aquestes terribles circumstàncies, així com fer reforçar el compromís de tots amb la democràcia». «Mantenim la nostra convicció que tan sols el diàleg seriós i en profunditat és capaç de resoldre els conflictes polítics que porten moltes persones a l'estúpid camí de la violència, i constatem que l'acció policial i la repressió penal no són el millor camí.» Finalment, s'afegia a «tots els actes i manifestacions de rebuig convocats contra aquests atemptats i contra tota forma de violència».

Nota de Càritas espanyola

«Des de la nostra opció eclesial d'aposta profunda per la persona, per la pau i la convivència, condemnem el brutal atemptat terrorista», deia en una nota de premsa el comitè de direcció de Càritas espanyola. «Com a cristians, ens unim al dolor de totes les famílies que en aquest moment pateixen les conseqüències de tan execrable acció. Càritas reafirma el seu compromís arreu del món en la lluita per la justícia, la pau i els drets humans.»

Rebuig de Mans Unides

Condemnem radicalment el terrorisme i qualsevol acte de violència. Com a creients, elevem una pregària a Déu pels morts i per les seves famílies. Renovem el nostre compromís de treballar per la pau i la promoció de la justícia. Continuarem afirmant la dignitat de la persona i de la vida. Un valor bàsic, que alguns s'osbtinen a negar, i sense el qual es neguen tots els altres.

«Pau» ha estat una de les paraules més repetides aquests dies.

mà al que l'ha ofès. És un do de Déu que hem de demanar i al qual cal aspirar.»

En paraules de Mons. Sebastián: «S'ha d'imposar la reflexió, el rebuig de la violència que el primer que destrueix és qui l'exerceix; que corromp tots els ideals per molt nobles que siguin. No podem deixar-nos intoxicar per ella.» D'altra banda, els bisbes de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez i Mons. Carmelo Echenagusía, expressaven la seva consternació davant d'aquests tristos esdeveniments i la seva proximitat als familiars de les víctimes.

Actes que ofenen Déu

Testimonis des del dolor i la impotència

Aquest matí, tan bon punt he sentit la notícia, ho he deixat tot i he marxat cap a Atocha per oferir el meu ajut, donar un cop de mà davant de tant de dolor com es feia present. El primer ha estat superar tots els cordons policials ja que tot estava molt vigilat. M'he unit al 112 i m'he posat a la seva disposició.

He estat present en el moment en què ha detonat un cotxe que hi havia camuflat... i davant de tanta feina a fer, no he pogut fer res. És una sensació d'angoixa i un estat inquietant continu, perquè semblava que res no sortia positivament. La gent corria, plorava i es podia veure en el seu rostre la preocupació i el dolor.

Jo em sento incapacitat per les circumstàncies, per la impotència, per tantes coses a fer i per tan poques...

M'agradaria saber emprar bé aquesta mà que he allargat al qui pateix, al «pobre», voldria saber escriure, transmetre, calmar, apaivagar, tranquil·litzar, ajudar... sortir de la meua ignorància per poder ajudar a un altre nivell, a més d'ajudar com a infermer. Saber expressar-me per poder arribar d'una altra manera a aquesta gent que tant ho necessita, però, què fer?

Francisco José Pérez Lavilla
Infermer de Madrid

Dia de les Víctimes del Terrorisme

El Parlament europeu va aprovar la declaració de la data de l'11 de març com a Dia Internacional de les Víctimes del Terrorisme, en record dels atemptats de Madrid. Per la seva part, el president de la Comissió Europea, Romano Prodi, va ordenar que la bandera de la UE onegés a mitja asta als edificis de l'Executiu comunitari a Brussel·les i va oferir a les autoritats espanyoles ajut civil d'emergència.

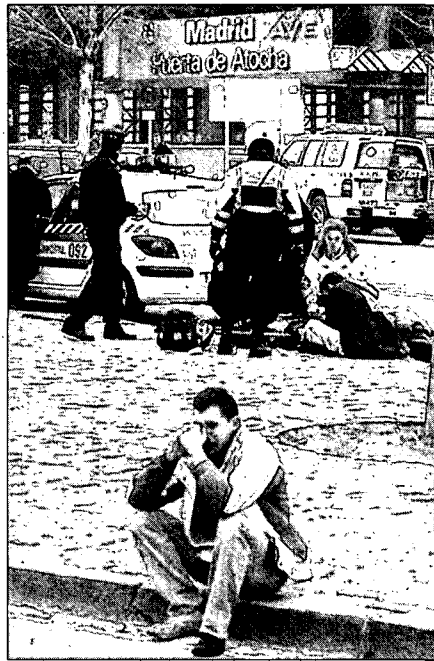
Entrar a l'hospital és trobar-se amb una realitat a la qual no voldries entrar, però que per desgràcia cal que hi siguis i donant-ho tot per part teua. Hi ha una gernació de ferits de diverses magnituds; afectats físicament i psicològicament. Per la meua feina i la meua persona, treballar per ajudar en l'atenció psicològica dels ferits i familiars.

La gent entra al l'hospital desesperadament perquè no han trobat els seus familiars, vaguen per diferents llocs cercant una resposta. Veritablement els afectats es troben malament per la impotència que senten. Em sorprenen en sentir una cosa que fins i tot jo comparteixo: «Tant se'ls en dona, de nosaltres, no tenim valor per a ells!», és una frase que se sent i que alhora fa mal.

Quan parlo amb les víctimes el primer que comenten és aquest primer moment, en què «se sentien com rates sortint d'un vaixell que s'enfonsa». Però el més dur és que... no hi poden fer res, no hi podem fer res; només donar suport i acompanyar en aquests moments tan rellevants i esgarriuosos que es viuen. Els psicòlegs ens hi dediquem, intentem acompanyar, intentem tranquil·litzar davant de la IMPOTÈNCIA i el DOLOR humà.

Quan m'aturo un moment, penso com es pot arribar a ser tan cruel!, crec que cal ser veritablement dolent, sense cor, sense un valor humà, i em pregunto: no hi ha ànima en aquesta gent?... però també veig que el pitjor encara ha d'arribar, i això és el més dur, perquè... «et maten i tu no pots fer-hi res».

Psicòloga de Madrid

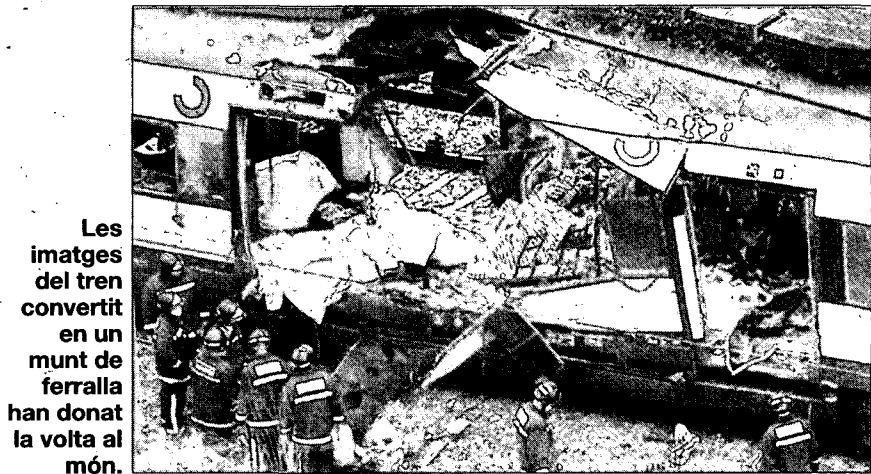

Els terroristes van convertir Madrid en un escenari de dolor.

Arribava tard a la facultat, no sabia per què el metro s'havia endarrerit, però em vaig trobar amb la resposta: s'havia produït un atemptat a l'estació d'Atocha. Sí, ha estat enmig de la rutinària normalitat que s'ha aixecat un crit de dolor a la ciutat de Madrid.

Va ser abans de les 8 del matí, la ciutat despertava com de costum per realitzar la seva feina, els carrers començaven a tenir vida, començava el bullici, encara tranquil i amb un cert aire de timidesa; però els carrers acotxats ja per la gent, van començar a tremolar de fred, i el Madrid tranquil i assossegat es va convertir en quèstió de segons en un Madrid de color gris obscur i ple de dolor.

Avui és un dia d'aquells... un dia d'aquells en què no surt el sol, en què hauries preferit que no hagués sortit, però la realitat és tota una altra. La gent

Les imatges del tren convertit en un munt de ferralla han donat la volta al món.

camina sense saber on anar, buscant refugi però... on?, es viu en estat de consternació, tots estem consternats davant d'un crim d'aquesta magnitud. Avui es recorre un camí per a moltes persones de desil·lusió, de desesperança, fins i tot d'odi i de rancúnia. Ara es pot dir que moltes persones han quedat despulades de somnis... però alhora, també es pot veure i sentir que són molts els qui s'han donat, els qui han ajudat i fan possible que l'altre se senti reconfortat i acompanyat.

Però... podem fer realitat un món sense dolor, sense terrorisme? Potser podem fer possible molts somnis defensant la veritat i la llibertat. Mentre això passa, és l'amor qui pot esdevenir el bany en què cicatritzi tant de dolor o la força per superar-lo.

Conchi García

Tibidabo informa

1 Quaresma 2004

Tots els divendres de Quaresma en el Temple del Tibidabo, a les 18 hores, Sant Rosari i Via Crucis.

2 Setmana Santa

4 d'abril Diumenge de Rams

A les 12 hores
Benedicció de Rams a la Basílica.
A les 13 hores
Benedicció de Rams a la Cripta.

3 Viatges i Peregrinacions

Peregrinació a Santiago (Any Sant)
16 al 14 de setembre 2004
Viatge a Moscou-Sant Petersburg
17 al 24 de maig 2004.

4 Il·luminació del Temple

Pots que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat. Subscriu-t'hi. Una hora de llum val 12 euros. Amb la col·laboració de tots el Tibidabo podrà brillar cada nit.

8 d'abril Dijous Sant

A les 18,30 hores
Missa Vespertina. Sopar del Senyor.
A les 21,30 hores
Hora Santa.
A les 23 hores
Vetlla extraordinària oberta per a tothom.

9 d'abril

Divendres Sant

A les 8 hores
Laudes.
A les 11,30 hores
Ofici de Lectures.
A les 12 hores
Via Crucis.
A les 17 hores
Celebració de la Passió del Senyor.

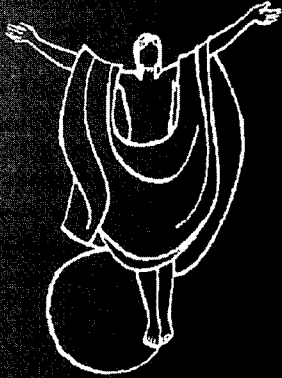
10 d'abril

Dissabte Sant

A les 23 hores
Solemne Vetlla Pasqual.
Adoració Nocturna oberta per a tothom.

11 d'abril Pasqua de Resurrecció

Horari de Misses el mateix dels dies festius.

5 Restauració del Temple

Han començat les obres de restauració del Temple del Tibidabo. La primera part consistirà en la façana principal de la Basílica i torres laterals. Demanem ajuda i col·laboració a tots els amics i simpatitzants d'aquesta obra del Temple del Tibidabo.

Espanya

Els jesuïtes unificaran les províncies de Castella i Toledo

■ Passarà a partir del 18 de juny per «motius apostòlics»

MADRID.— La idea inicial era fer una província única de la Companyia de Jesús a Espanya, però el projecte plantejava diverses dificultats, fonamentalment entre alguns jesuïtes de Catalunya (Tarraconense) i Euskadi (Loiola), per la qual cosa de moment s'ha optat per unificar les províncies de Castella i Toledo en una de sola, que inclourà nou comunitats autònomes.

La nova província, que després de l'aprovació del preposít general, Peter Hans Kolvenbach, rebrà el nom de Castella i tindrà la seu a Madrid a partir del 18 de juny proper, data de la unificació, comptarà amb un sol superior provincial, sense viceprovincials, 701 jesuïtes amb una mitjana d'edat de 66,8 anys i un projecte apostòlic únic, segons informa l'oficina de premsa de la província de Toledo de la Companyia de Jesús.

Per als provincials actuals de Toledo, Alfred Verdoy, i de Castella, Joaquín Barrero, «la motivació única d'aquesta unió és apostòlica», després d'un llarg procés que va començar fa vuit anys quan els superiors provincials jesuïtes d'Espanya es van plantejar si calia una reestructuració de la Companyia al nostre país, fins que el se-

tembre de l'any passat Kolvenbach demana que es posi en marxa el procés d'unificació. Les mateixes fonts assenyalen que «des d'aquest moment els provincials de Castella i Toledo treballen juntament amb nombrosos col·laboradors» i que «han format diverses comissions per dur a terme amb rapidesa i eficàcia aquesta unificació». Així mateix, «s'espera que a la segona meitat del mes de maig es conegui el nom del nou provincial».

La nova província de Castella inclourà les comunitats autònomes de Galícia, Astúries, Cantàbria, la Rioja, Castella i Lleó, Castella-la Manxa, Madrid, Extremadura i Múrcia, amb presència jesuítica a disset ciutats (La Corunya, Burgos, Gijón, Lleó, Logroño, Oviedo, Palència, Salamanca, Santander, Santiago de Compos-

tel·la, Valladolid, Vigo, Alcalá de Henares, Badajoz, Madrid, Múrcia y Toledo), i dos pobles (Villafranca de los Barrios i Villagarcía de Campos).

Els 701 jesuïtes atendran divuit col·legis amb 20.278 alumnes i 1.195 professors. A més, la nova província inclou tres institucions universitàries (Universitat Pontificia Comillas, a Madrid; CESTE, a Santander, i INEA, a Valladolid) amb 12.282 alumnes, onze parròquies i deu temples. La província de Castella atendrà també set cases d'exercicis espirituals, una editorial (Sal Terrae), diversos centres intel·lectuals que promouen el binomi Fé-Cultura i altres fundacions, així com nombrosos serveis socials.

La unificació de les províncies de Castella i Toledo suposarà la novena reestructuració de províncies jesuïtes a Espanya des del 1815, davant les dues que hi va haver (1554 i 1562) en els més de 200 anys de la primera Companyia. La darrera reestructuració es va produir el 1989 quan es van unir les llavors províncies de Lleó i de Castella en una única província anomenada Castella. (Ivicon)

Comunicat de l'arquebisbat de Madrid

MADRID.— En relació amb una informació difosa per la Cadena SER sobre la investigació per part de la Justícia d'un sacerdot acusat d'un presumpte delictes d'abusos sexuals, l'arquebisbat de Madrid ha manifestat, a través d'un comunicat, que «aquest cas està *sub iudice*, en fase d'investigació, i no consta que s'hagi presentat acusació formal». El text assenyalava que «els presumptes fets no es van produir en l'exercici del ministeri sacerdotal, sinó en l'àmbit de la relació del sacerdot amb una determinada família».

La nota subratlla que «l'arquebisbat de Madrid des del primer moment que va tenir notícia dels suposats fets ha adoptat les mesures cautelars oportunes respecte del sacerdot ja jubilat. L'arquebisbat de Madrid, en tot moment, ha ofert col·laboració i ajuda de tota mena a la família i als menors per a l'aclariment dels fets, i ha manifestat als pares que actuessin lliurement». En darrer lloc, el comunicat indica que «l'arquebisbat de Madrid ha actuat sempre amb franca transparència buscant el bé de les persones implicades i la normal administració de la Justícia». (C.C.)

Mons. Murgui s'acomiada de València

VALÈNCIA.— Mons. Jesús Murgui, nou bisbe de Mallorca, es va acomiadar de València presidint la tradicional missa solemne en honor de la Mare de Déu de Lourdes, el 8 de febrer, que cada any organitza l'Hospitalitat valenciana. Va ser una cerimònia plena de contingut maria i que va suposar l'«a reveure» de qui fins llavors havia servit la diòcesi com a bisbe auxiliar. Mons. Murgui va agrair a Mons. Agustín García-Gasco Vicente, arquebisbe metropolità de València, la deferència que va tenir amb ell en una data de tan profund contingut maria per presidir una missa de tanta importància social i religiosa, i per donar-li la possibilitat d'acomiar-se de tots els seus conveïns valencians que aquell dia van omplir la catedral valentina. Se'l va veure content i feliç, però trist alhora. Content i feliç perquè pot oferir línies d'actuació i dirigir una porció d'Església tan estimada i important com la de Mallorca, i trist per abandonar físicament la que havia estat la seva ciutat des que hi va néixer. (José Ángel Crespo Flor)

Missatge final del Congrés del Laïcat Cristià a Aragó

SARAGOSSA.— El Congrés del Laïcat Cristià d'Aragó, que va tenir lloc del 28 al 29 de febrer, en què van participar 980 persones, juntament amb els bisbes d'Aragó, ha fet públic un missatge final de la trobada adreçat a tots els cristians aragonesos.

En el congrés es va reflexionar sobre quina és la participació dels cristians en la construcció de la societat aragonesa i es van cercar camins per continuar cooperant en el futur. En el missatge constaten que la societat actual està plena d'avenços significatius però que també hi ha motius de preocupació: «Predomina la recerca de l'èxit i la satisfacció immediata sobre valors que donen solidesa i transcendència a la persona. Creix un estil de vida consumista en què les persones estan al servei de l'economia (...), augmenten les bosses de pobresa i la distància entre uns privilegiats

En el congrés es va constatar l'augment de la pobresa.

i la massa dels desheretats. Malgrat tot, la fe en Jesucrist ens impulsa a creure en un futur millor per a tothom.» El missatge també recorda que «el paper de l'Església

en la construcció d'un món amb rostre humà és qüestionat teòricament i xoca, a la pràctica, amb uns criteris que deixen poc espai per a les propostes evangèliques».

Els participants al congrés han fet una crida als laics de les comunitats aragoneses per tal que, animats pels seus bisbes, visquin amb audàcia veritable i sense complexos el fet de ser «sal de la terra en el context de la vida diària». També demanen assumir «compromisos polítics des d'una inspiració netament evangèlica», «continuar impulsant iniciatives de caire cristià contra la marginació i la pobresa i davant de l'impacte del dolor, la malaltia i la mort». Finalment, proposen una presència constructiva, fonamentada en el valor de la dignitat absoluta de la persona, en la fraternitat i l'opció pels pobres, en la igualtat i l'esperança transcendent, que són connotacions en l'Evangeli de Jesucrist. (SIC)

COSTA RICA

Crida salesiana a l'esperança a Amèrica

SAN JOSÉ.— Els superiors salesians d'Amèrica han llençat un missatge d'esperança als habitants del continent tot i les fortes convulsions socials que caracteritzen molts dels seus països: «El pes del deute extern que no permet implementar polítiques eficaces de desenvolupament integral; la pràctica estesa de la corrupció; el tràfic de drogues que perjudica particularment els joves; l'augment dels mecanismes d'exclusió a tots els països d'Amè-

rica Llatina i el Carib.» «A la llum de la fe considerem que això ens crida a una reflexió profunda» per la qual cosa, «animats per la Paraula de Déu manifestada al seu Fill», «ens sentim convocats a una acció compromesa a favor dels nostres pobles», asseguren els superiors salesians. El missatge es converteix en una «crida de vida, de pau, de fraternitat i d'esperança als governs i partits polítics de les nostres nacions, a la societat civil i eclesiàstica, a

les nostres comunitats religioses i obres educativopastorals». «Volem una Amèrica on «la justícia i la pau es besin», on la fraternitat i la solidaritat s'imposin a les ambicions personals i partidistes segons el bé comú, on prevalgui el diàleg abans que l'egoisme», desitgen els salesians. «Volem apostar per una globalització amb rostre humà en benefici dels nostres pobles, globalitzant els drets humans, la solidaritat, l'educació i la pau», conclouen. (Zenit)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Israel

Mons. Sabbah demana desterrar l'opressió i la por de Terra Santa

■ Ho afirma en el seu missatge de Quaresma

JERUSALEM.— La situació de guerra que viu la societat a Terra Santa i Palestina reclama posar fi a l'opressió i a la por i al setge de violència que se'n deriva, afirma el patriarca llatí de Jerusalem, sa beatitud Michel Sabbah, en el seu missatge de Quaresma. «Setge imposat a tothom, mort imposada a tothom, presó i tortura per a molts, privacions, enderrocaments de cases i de terrenys conreats, atemptats i víctimes innocents» configuren el panorama actual del conflicte.

«Enmig de tot això, la nostra vida és una recerca difícil i penosa de la justícia i de la pau», reconeix el líder dels catòlics de ritu llatí de Terra Santa. No obstant això, «els responsables de la guerra en aquest país semblen actuar com si fessin plans d'una guerra permanent i no d'una pau definitiva», però «l'home d'aquesta terra no està cridat a viure així». En la seva opinió, «no pot haver-hi pau on dura l'opressió i la violència». A parer seu, «privar un poble de la seva llibertat i de la seva terra és una opressió que cap consciència no pot acceptar», així com «matar innocents per protestar contra l'opressió és un fet que cap consciència no pot admetre».

«No volem ser dues vegades víctimes de la guerra —demana el prelat—, vícti-

mes de l'enderrocament material i víctimes de l'odi, que fa caure la persona humana, palestina i israeliana.» «Ningú no és més bo que l'altre quan esdevé portador d'odi i de venjança», subratlla. «Per això —exhorta—, els qui imposen l'opressió tenen el deure de posar-hi fi, i la terra coneixerà finalment la seguretat i la pau tan desitjades.» Michel Sabbah s'adreça també als rectors, religiosos i religioses: «Tingueu paciència i poseu en la vostra pregària a tota persona humana, palestina o israeliana» i «actueu de forma que la vostra prova sigui una pregària per a tothom qui pateix a tots dos bàndols», perquè «la vostra prova és poca cosa davant de la mort, tortures, atemptats, demolicions de les quals són víctimes molts altres».

Pelegrins a l'església del Sant Sepulcre.

Per al patriarca llatí, la Quaresma és un temps de compartir, cosa que exigeixen «les múltiples privacions» que viuen tant les persones. «És vivint en les nostres ànimes i en les nostres pregàries l'opressió d'uns i la por d'altres, i assumint la responsabilitat de posar-hi fi, com nosaltres fem

Solidaritat vaticana

ROMA.— Quan comença la Quaresma, la Congregació per a les Esglésies Orientals envia una carta a tots els bisbes del món demanant suport per als cristians de Terra Santa. Enguany la carta apel·la a «una necessària i urgent intervenció de tota l'Església catòlica per al sosteniment de la seva presència al bressol del cristianisme». La missiva ha estat signada pel cardenal Ignace Moussa I Daoud, prefecte del dicasteri, i recorda als prelats que la situació dels cristians a Terra Santa és «delicada» i que cal sostenir-la amb «pregària i solidaritat». La Congregació es mostra especialment propera als cristians de Terra Santa i vol que sentin concretament «la solidaritat, l'interès i el suport de l'Església universal». (M.D.B.)

la nostra Quaresma i construïm el Regne de Déu en nosaltres i en la nostra societat en guerra.» «La Quaresma, temps de dejuni i de pregària, és un temps de retorn a Déu» i «de prendre consciència del Regne de Déu que hi ha en nosaltres, amb l'objectiu d'establir-lo fora perquè sigui un regne de creients en Déu, plens del seu amor i de la seva força», acaba Mons. Sabbah. (Zenit)

P. Teodoro López, director del Centre Terra Santa

«La comunitat cristiana pot arribar a desaparèixer»

—Hi ha por de peregrinar a Terra Santa?

—Hi ha temor i això és una cosa que durarà mentre hi hagi kamikazes palestins i represàlies israelianes. La gent encara és reticent a anar a Terra Santa. Però hi ha prou seguretat per peregrinar-hi. Jo vaig peregrinar del 16 al 23 de febrer amb tota normalitat. És cert que el dia 22 va tenir lloc un atemptat, però no vam sentir ni l'explosió ni les sirenes... ens en vam assabentar perquè ens ho van dir. La gent que hi peregrina no ho fa atemorida.

—Es poden visitar tots els llocs?

—Hi ha dos llocs descartats: Hebron i el Pou de la Samaritana. Després Betlem i Jericó, que quan tanquen amb pany i clau «les fronteres» no es poden visitar.

—Com està l'ànim dels cristians?

—Ho recull bé el lema del Divendres Sant: «No ens deixeu sols.» I no estan sols. És una crida que se sent especialment a Betlem, on es pot percebre la desolació dels pelegrins, la situació econòmica a zero... la custòdia dels franciscans i altres ONG alimenten més de la

meitat de Jerusalem. La comunitat cristiana pot arribar a desaparèixer perquè hi ha un degoteig continu de gent que marxa fora. Es troben desesperats, se senten desplaçats, no veuen perspectives de pacificació. A més, la construcció del mur hu-

manament suposa un abús a molts drets. Per exemple, a la custòdia li han pres més de 10.000 metres quadrats. Hi ha massa patiment.

—Què implica la presència de pelegrins?

—Cal peregrinar per mostrar la nostra solidaritat i ajudar-los a reactivar aspectes de la vida laboral: guies turístics, venedors de records, restaurants, hotels... per als cristians és molt important veure els pelegrins,

sentir aquest suport, aquest alè. El pelegrinatge és una experiència personal de trobada amb Crist, però també és acollir aquesta crida d'ajuda. No sé com es pot sensibilitzar tots els cristians perquè crec que no s'acaba de transmetre el drama que s'hi viu. Crist pateix avui la passió en els seus paisans de Terra Santa. Mirem Crist, mirem els nostres germans i com ajudar-los.

Rosa Maria Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'arrel i el desànim (i II)

Un cas molt de notar d'arrels perseverants l'he trobat en un pi que conec de molts anys. Va néixer en una esquerdada d'una roca molt vertical entre un camí i un barranc. El pi ha seguit creixent i l'esquerdada és cada vegada més ampla. Sempre que passo per allà penso que un dia la meitat de la roca caurà al fons, vençuda per la força d'un tronc que la va obrint, perquè les seves arrels no s'han rendit davant de la dificultat del lloc.

Diguem ja, davant dels qui es desanimen per les dificultats i, de vegades sense voler, transmeten el seu desànim, que no podem oblidar que el gran lluitador de Crist que és sant Pau més d'una vegada dirà que «no vaig trobar tranquil·litat, sinó tota mena d'affliccions; fora, lluites; dins, la por». No obstant això, «em sento ple de consol i desbordant de joia enmig de tantes tribulacions com passem» (2Co 7,4-5). És un text que m'ha ajudat en molts moments. No ens quedem en les

lluites de fora i en la por del nostre interior. Fem el pas cap al consol i el goig desbordant.

En què es recolza Pau? En «Déu que consola els humils». Posem en Ell la cura de resguardar-nos i fer-nos créixer. Només d'Ell esperem la gràcia de poder arrelar-nos en el medi, a la terra, en l'ambient, que són el lloc providencial on complim amb el nostre deure, encara que tingui aspecte aspre i rude. Pel fet que Déu l'ha fet el nostre, l'hem d'estimar espontàniament.

Com els líquens creixen a les roques llises, les roses al caire del camí i els nenúfars als estanys fangosos, cada planta floreix on Déu la va posar, aprofita el seu lloc i l'embelleix.

Estem arrelats en una immensa bondat intel·ligent, i la gràcia de Crist pujarà per tots els canals dels nostres desitjos. De vegades ens equivoquem en considerar Déu com un jardiner o cuidador, potser llunyà, i no com la

terra on ha de brollar la meua vida.

La vida pot llançar-me d'un país a un altre, allunyar-me de les feines que em van ser habituals, portar-me a viure en una atmosfera asfixiant, enemiga o glacial; però l'arrel eterna és la fe indefallent i la caritat, el principi de les virtuts veritables. Aquesta arrel és la que demanem a Déu que protegeixi, perquè és tendra i dèbil i capaç de perdre l'ànim. Què he de fer quan necessiti més energia, resignació, dolçor, vigor o paciència? Recordar que aprofundint més en Tu, depenent més estretament de Tu és com podré continuar creixent, cap endins i cap enfora. És la teua insistència, Jesús: «Vosaltres en mi i jo en vosaltres.» Perquè són incessants els intercanvis entre el sòl i la planta, Tu rebràs la meua indigència, i jo prendré la teua força. En tindria prou d'assemblar-me als lliris de Galilea —a què Tu vas al·ludir— que brollen dels bulbs ocults a la terra.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La joia de la vocació sacerdotal

El Concili Provincial Tarraconense del 1995 va prendre's molt seriosament la pastoral vocacional. Fa a tots aquesta petició: «Hi ha d'haver un canvi d'actitud en els cristians adults i també en els joves i un canvi de clima en les comunitats eclesials que faci possible de dur a terme una pastoral vocacional entusiàsmada.»

Avui cal una pastoral vocacional entusiàsmada, perquè a moltíssimes diòcesis de la Unió Europea hi ha una disminució molt sensible de vocacions sacerdotals. Joan Pau II, en el seu recent document sobre Europa, fa esment de la «preocupant escassetat de seminaristes i d'aspirants a la vida religiosa, sobretot a l'Europa occidental», i demana que tots es comprometin en una adequada pastoral de vocacions. En general els cristians són poc sensibles a aquesta realitat, possiblement perquè la desconeixen amb objectivitat. Per aquests motius aquest curs he escrit la carta pastoral *Les vocacions sacerdotals, joia de l'Església*.

És en el si de la vocació baptismal que sorgeixen les

altres vocacions, i concretament la vocació al presbiterat, ja que una vida lliurada a Déu amb generositat és el camí més propici per escoltar i discernir la crida que el Senyor pugui fer a un noi, a un jove i a un adult per ser capellà.

Els preveres són indispensables per a l'Església. L'experiència mostra que les vocacions sacerdotals i les vocacions de laics cristians segueixen el mateix camí ascendent o descendent, com un líquid en vasos comunicants: com més es desenvolupa l'apostolat dels laics més fortament es nota la necessitat de sacerdots ben formats. Per assolir un laicat ben actiu al servei de la comunitat eclesial i ben present enmig del món, és indispensable el ministeri presbiteral.

En la vocació sacerdotal hi ha sempre la crida de Déu i la resposta del qui és cridat. Els apòstols són els grans models d'una resposta generosa. Segurs de l'elecció i de la crida de Jesús, «ho deixaren tot i el van seguir». Allí, al llac de Tiberíades, van quedar les barques, les xarxes i les seves cases.

Sovint, en el camp vocacional, el manament del Senyor «pregueu a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» és entès una mica com la contraportada de la resignació. Fàcilment podem pensar que per les vocacions no podem fer més del que hem fet. Sembla com si només ens restés pregar i deixar fer el Senyor. Tanmateix la vocació és un do de Déu i la pregària ha de ser l'acció primera i constant per demanar vocacions sacerdotals. Ajuden molt a la pastoral vocacional els grups de pregària. La majoria de les vocacions tenen el seu origen, el seu nodriment i la seva expressió en la celebració de l'eucaristia.

La Bíblia ens diu que el jove Samuel no coneixia prou bé la veu de Déu. Va ser el sacerdot Elí qui el va ajudar a discernir amb claredat la crida del Senyor. Avui hi ha molts joves cristians que, com Samuel, no coneixen prou bé la veu de Déu i necessiten el sacerdot, els pares, el catequista, el mestre perquè els ajudin a escoltar el Senyor, a conèixer la seva veu i a discernir quina és la seva crida en la pròpia vida.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Pepa Fernández i Alegre

La pau, una utopia encara?

En la commemoració de l'inici de la guerra a l'Iraq, el 20 de març del 2003, els meus primers sentiments són d'enuig, de ràbia, d'impotència, de vergonya, de... davant la falsedat dels principals motius a què feien referència els qui la van provocar. Deien que era per enderrocar el règim de Saddam Hussein i per destruir totes les armes de destrucció massiva que, segons ells, posseïa. Ara, al cap d'un any, l'ONU reconeix que no hi ha armes de destrucció massiva. No es troben enlloc. I jo em pregunto: ha valgut la pena tantes pèrdues de vides humanes? Ha valgut la pena tanta destrucció? Com se senten interiorment els senyors de la guerra? Han mesurat l'elevat cost d'aquesta guerra, tant en armament com en vides humanes? Gosen anar a dormir cada dia amb la consciència tranquil·la? És que els seus països respectius, o altres països, no en tenen, d'aquestes armes? Això ha estat una gran enredada per a tota la humanitat, tant per als qui hi estaven a favor com en contra. Què diran ara aquests senyors al seu propi país? Quines explicacions pensen donar als familiars de les víctimes i a tota l'opinió pública?

Aquesta guerra ha rebut el nom de «guerra preventiva». Què vol dir, això? En prevenció de què o de qui? Com es pot fer una guerra en prevenció d'una altra guerra? Estem d'acord que Saddam és un dictador cruel, que molta gent ha mort per culpa seva i de la manera més cruel. Estem d'acord a instaurar la democràcia als països governats encara per dictadors. Però, això és motiu per desencadenar una guerra?

No hi ha organismes internacionals creats amb la missió d'aconseguir, mitjançant el diàleg i la negociació, que arreu del món esdevinguin una realitat els Drets Humans proclamats per l'ONU el 1948? O és que aquests Drets Humans són paper mullat?

És cert que hem de protestar per la guerra a l'Iraq i per la manera com s'ha dut a terme. És cert que hem de protestar per la qüestió de Palestina... Però hi ha algú que es preocupi per les guerres i genocidis que s'estan duent a terme, per exemple, al continent africà (Libèria, Uganda, Ruanda,

Etiòpia...)? Aquí les guerres són per motius ètnics, religiosos, però no econòmics i això no interessa. En aquests tipus de guerres, s'hi cometen vertaderes massacres, però ningú no en parla, no són notícia, no surten als mitjans de comunicació. I no parlem dels països de Sud-amèrica, de l'Àsia...

Voldria transcriure ara unes quantes frases referents a la guerra i la pau que poden ajudar a fer-ne una reflexió més profunda: «Cal que paguem el preu de la pau i deixem de pagar el de la guerra», Federico Mayor Zaragoza; «No hi ha camí per a la pau, la pau és el camí», Mahatma Gandhi; «Tots volen la pau i per assegurar-la fabriquen més armes que mai», Antonio Mingote; «Els pilars de la pau veritable són la justícia i aquesta forma particular de l'amor que és el perdó», Joan Pau II.

El desig de pau és un desig universal comú a totes les races, religions, ideologies... Tots volem la pau. Està a les nostres mans el destí de la humanitat, tenim els recursos necessaris perquè ningú no mori de fam, perquè ningú no hagi de patir els estralls de la guerra, perquè tothom tingui els recursos necessaris per viure amb dignitat, perquè ningú no hagi de marxar del seu país perquè no té els elements bàsics per dur una vida digna com a persona. Potser comença a ser hora de posar-nos a treballar per aconseguir-ho i deixar un bon llegat a les futures generacions. Potser comença a ser hora de sacsejar les consciències dels qui tenen el poder polític, econòmic, religiós i exigir-los que esmercin els esforços i recursos que calgui per aconseguir que els drets humans siguin una realitat arreu del nostre planeta, perquè valors com ara la solidaritat, la justícia, la llibertat, el perdó, la reconciliació... esdevinguin una norma de vida. Només llavors la pau deixarà de ser una utopia. Depèn de nosaltres.

El nostre pas per aquest món és limitat. Deixarem escapar l'oportunitat, potser l'última, que tenim de deixar de banda els nostres propis interessos egoistes i treballar conjuntament per la pau?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Renovar les promeses del Baptisme

Segon diumenge de Quaresma. Un pas més cap a la Pasqua. En un recés comentàvem que el terme de la sagrada quarantena era la Solemnitat de les solemnitats o la Festa de les festes. Remarcàvem la importància de la Vetlla Pasqual i, per tant, de la renovació de les promeses del Baptisme.

Recordàvem la vida nova en Crist. «¿O bé ignoreu que tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort? Pel baptisme hem mort i hem estat sepultats amb ell, perquè, així com Crist, per l'acció poderosa del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una vida nova... Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, tingueu-vos per morts al pecat, però vius per a Déu en Jesucrist» (Rm 6).

Esdevenia clar que el Baptisme fonamenta i condiciona totes les etapes de la vida cristiana. Explicació i font d'on dimana tot el que fem en l'existència creient. Do de la mateixa vida de Crist ressuscitat en nosaltres. Arrelament total en el Senyor. Ell que és amb nosaltres, dia rere dia.

Hem recordat la importància de la renovació de les

promeses del Baptisme. Implica una renúncia al pecat i una perfecta confessió de fe. Per això hem obert el missal i hem cercat la celebració de la Vetlla Pasqual, tot centrant l'atenció en una de les fórmules, més explícites, de les promeses del Baptisme:

1) ¿Renuncieu a creure-us superiors als altres, això és, a qualsevol mena d'abús, de discriminació, de fariseisme, d'hipocresia o de cinisme, d'orgull, d'egoisme personal, de menyspreu? 2) Renuncieu a inhibir-vos enfront de les injustícies i les necessitats de les persones per covardia, peresa, comoditat o avantatges personals? 3) Renuncieu als criteris i comportaments materialistes, que miren els diners com la suprema aspiració de la vida, el plaer per damunt de tot, el negoci com un valor absolut, el propi bé per damunt del bé comú?»

La professió de fe segueix la renúncia. Tres preguntes sobre cadascuna de les divines persones de la Santíssima Trinitat. «Hi crec.» El Credo com a realitat de lliurament que transforma la vida del batejat. Dir «crec» és la manera admirable d'acollir el misteri i viure'l. Realitat d'una vida transformada, d'una vida nova en Crist. Realitat pasqual.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

La Passió de Jesús, segons Mel Gibson

Escriu aquest article immediatament després de veure la pel·lícula que neguiteja tant els mitjans de comunicació. Tant, que em crec ja incapaç de dir-ne alguna cosa original. Tampoc no cal.

Les irregularitats de tipus arqueològic que hi apareixen (qui ha estudiat la qüestió les comprèn), sempre passen. Jo mateix vaig publicar fa temps coses que ara sé que no són certes. N'afegiré una més a les que s'han descrit. La forma de treballar els blocs de pedra durant l'època dels asmoneus és molt peculiar i la pel·lícula l'ha ignorada. Però això, com tantes altres coses que ja s'han dit, és *pecata minuta*.

La pel·lícula dura unes dues hores. Per començar, cal dir que es tracta d'una gran producció. Els vestits semblen de l'ús comú dels personatges. De cap manera, disfresses per a l'ocasió. Jo no sé si en una sala de cinema m'assabentaria que la gent parla en arameu a causa de la manca de claredat de l'àudio. Una cosa semblant podria dir del llatí. Potser aquests defectes són a causa de la còpia en DVD de què dispo.

El desenvolupament de la cinta és lent, amb efectes a vegades propis d'una pel·lícula americana, tot i que el director no n'és i s'ha filmat a Itàlia. La reiteració i el detall suggereixen que més que un relat inspirat i salvador, es tracta de la reconstrucció d'un crim per ordre judicial, en presència i a petició dels forenses. Encara que, com ja s'ha repetit, hi ha detalls petits que no corresponen a les dades històriques ni arqueològiques de què disposem. Hi ha molts plans mitjans on la sang és més abundant que la pluja en un país càntabre. La lentitud resulta més acusada si recordem la producció de Passolini, on sembla que Jesús té pressa i sempre passa de llarg.

Sí que és important subratllar l'encert en els primers i primeríssims plans del rostre de la Mare de Déu. Podem intuir que el director coneix bé què és la sensibilitat femenina, l'angoixa davant del sofriment i la compassió. El rostre de Santa Maria que apareix una vegada i una altra aporta el toc humà que manca al que he anomenat una *reconstrucció freda del crim, a instàncies d'un jutjat*. Tothom voldria trobar-la pel carrer per saludar-la, unir-se al seu dolor i implorar-ne la intercessió. Tots els personatges femenins tenen una dolçor i una bellesa admirables, sense arribar mai al *glamour* tan propi de les produccions americanes de qualsevol gènere.

S'ha acusat la pel·lícula d'antisemitisme, què dir-hi? Cal advertir que podem dialogar sobre fe religiosa o espiritualitat amb un jueu amb facilitat, sense cap objecció per part seva, i fins i tot amb gust, però quan s'esmenta el nom de Jesús notem un sobresalt. No hem d'oblidar que ells, en nom d'aquest Home, han patit persecucions cruels i injustes, des dels pogroms fins a les nostres expulsions.

Una última qüestió: a qui interessa la pel·lícula? No m'atreveixo a oferir una resposta segura. Certament, no és aconsellable ni per als infants ni per a gent gaire jove. Tampoc crec que els adults incrèduls o els agnòstics es converteixin després de veure-la (el mateix que passa amb els espectacles teatrals de *La Passió*). Una persona gran que vulgui repassar els textos evangèlics sense l'esforç de llegir-los, i tingui vísceres de socorrista perquè les imatges no se li indigestin, segurament en treurà profit. Els que no se l'han de perdre són aquells que tenen una responsabilitat educativa religiosa, jo mateix em vaig desplaçar molts quilòmetres per aconseguir-la.

Notes insignificants

Germà Adrià

25 anys d'història

Aquest any 2004, en fa 25 que va començar la seva activitat el Centre Obert Salvador Gavina.

Els educadors de carrer feia quatre anys que treballàvem en l'aleshores anomenat *barri xino*. I, certament, no trobàvem cap fórmula adient per atendre serenament els infants del carrer.

Aleshores, va venir de Xile la Conchita Mata i va parlar de la seva experiència en un poble miner abandonat per als nens. I la vam encoratjar perquè fes alguna cosa.

I va començar el que es va anomenar Centre Salvador Gavina i aviat Centre Obert Salvador Gavina. Li va posar el nom de Salvador Gavina perquè aleshores aquest llibre estava molt de moda.

Primer va començar amb deu o dotze infants en un quart pis del carrer Conde del Asalto. L'any següent en un pis, que semblava una cova, de Marquès de Barberà... Després una altra vegada a Conde del Asalto, i ara al Carrer Nou.

I durant molts anys ella, només amb voluntaris, va dirigir el centre on hi fèiem anar els infants que trobàvem pel carrer. Infants als quals havien fet fora de les escoles, per insuportables, per rebels a qualsevol norma, infants que havien fugit de la seva família, ja amb la primera droga que va aparèixer pel barri. Inhalació de coles...

I la Conchita acollia tothom, i tothom l'estimava com una mare, perquè realment era una mare per a tots. Van ser anys de garbuix d'infants i de dificultats.

De tot se'n sortia la Conchita Mata. I els infants van començar a venir a esmorzar (tasca a la qual em vaig oferir com a voluntari des del primer dia). I s'aconse-

guia que molts infants tornessin a l'escola i es comportessin a gust dels professionals, màrtirs aleshores de la manca de mitjans.

Després va implantar el menjador, i el reforç escolar, i les colònies d'estiu per a tots, fins i tot, n'hi havia que hi anaven dues vegades.

I es van salvar molts infants i molts van continuar després amb normalitat la seva escolarització.

La Conchita Mata va formar el patronat per donar una força jurídica al centre.

I va començar a captar professionals, educadors especialitzats, que es van lliurar tots al centre amb generositat.

La Conchita es va haver de retirar a causa de l'edat i de la seva salut delicada, però ja havia consolidat l'obra. El primer centre obert que després va ser seguit per molts altres educadors i van anar sembrant de centres oberts la nostra geografia.

Després de la Conchita va dirigir el centre el germà Jesús de La Salle.

Durant nou anys el va orientar i el va adaptar als temps i a les necessitats del barri.

Ara, fa dos anys que dirigeix el centre la religiosa del Sagrat Cor Mariàngeles, carinyosament anomenada per tothom com la «Ma».

I Mariàngeles continua dirigint el centre amb esforç i amb adaptació a les necessitats que sorgeixen en l'àmbit infantil i juvenil del Raval.

Beneeixi Déu per la Conchita Mata.

Mai ningú no podrà avaluar el valor de la seva iniciativa.

Només Déu, i algun dia, quan ja siguin avis, els infants que va acollir en els primers anys.

Zoom

Eduard Brufau

El que és coneix com a genocidi armeni va succeir l'any 1915, durant la Primera Guerra Mundial, quan l'exèrcit turc va deportar i massacrar 1,5 milions d'armenis. Només fins ara, al cap de 90 anys d'aquell holocaust, els descendents han començat a cobrar les assegurances que van contractar algunes de les víctimes. El govern turc, però, continua negant no només la seva culpabilitat sinó fins i tot l'existència del genocidi. Els armenis són un poble cristià que s'ha mantingut fidel a la seva religió durant segles malgrat les múltiples persecucions que ha patit al llarg de la història.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Economia

Fa uns 25 anys, dirigia a Barcelona un grup de reflexió bíblica. Una nit el comentari va versar sobre la confiança en la providència de Déu: «Per això us dic: no us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu» (Mt 6,25 ss). Un empresari que assistia a la reunió va manifestar la dificultat de compaginar aquests criteris evangèlics amb la seva activitat laboral, on la previsió del futur, el càlcul del risc, la preocupació per l'evolució del mercat, la intensitat d'una tasca altament competitiva... eren ingredients inevitables. El conflicte personal que li va suscitar la comprensió de la Paraula de Déu era un bon símptoma. Significava que volia il·luminar la seva vida des de la fe. A vegades fa la impressió que s'estableix una separació gairebé radical de manera que cal distingir entre la utopia, bonica de reconèixer però irrealitzable, i l'existència quotidiana que es regeix de lleis més pràctiques i concretes. Aquests plantejaments esquizoïdes condueixen a una manca d'integració i a viure la vida en compartiments estancs.

Els dies 5 i 6 de març es va celebrar a Roma la conferència internacional *L'empresari, responsabilitat social i globalització*, que van organitzar el Consell Pontifici de la Justícia i la Unió Internacional d'Empresaris Cristians (UNIAPAC). El Papa va dirigir un missatge als participants en el qual va insistir sobre la relació entre economia i ètica. En la reunió, es van afrontar cinc arguments que tenen un interès particular, resumits així per Etienn Wibaux, el seu president, davant dels micròfons de Ràdio Vaticana: «El primer: quin és l'objectiu social i ètic dels beneficis de l'empresa? És a dir, què fem, què fa l'empresa amb els seus beneficis? El segon afecta la corrupció en els negocis i en la política: què podem fer, nosaltres, caps d'empresa, per combatre la corrupció? El tercer: la responsabilitat social del dirigent en la lluita contra la pobresa. Què fem concretament? Què podem fer per combatre la pobresa al planeta? El quart: la promoció dels dependents com a persones, a pesar de la pressió dels negocis a la qual estem sotmesos. Ens preguntem precisament què podem fer per promoure la dignitat de l'home i el seu desenvolupament, en un context de competència. El cinquè: quin és l'impacte cultural del màrqueting i de la política comunicativa de les empreses? Ens adonem que a través de la nostra activitat, les nostres publicacions i la publicació poden influir en la manera de viure i els comportaments de les persones.»

En el seu missatge, el Papa va subratllar que la recerca del benefici no és l'únic objectiu, la necessitat d'adoptar comportaments ètics profunds, la consideració del bé comú en l'horitzó de l'activitat empresarial, l'afirmació de la prioritat del ser sobre el tenir, la promoció de la solidaritat i l'eliminació de la pobresa, la dimensió humana de la globalització, que respecti els valors de les diferents nacions i grups ètnics.

La caiguda del règim comunista, l'imperi de les multinacionals, la introducció de la propietat privada en la Constitució xinesa, les mesures ultraliberals que imperen en molts països... són signes de l'imperi de l'economia al món actual. La ideologia política passa a un segon terme davant la necessitat de presentar resultats econòmics excel·lents. La mateixa campanya electoral recent, al marge de jugar descaradament amb el tema del terrorisme i amb l'enfrontament entre nacionalismes, s'ha basat en consideracions de tipus econòmic. Subjau en la mentalitat actual la idea que l'economia ho és tot i que ho justifica tot. Les repercussions humanes i socials d'un plantejament similar són catastròfiques. Els febles són els més perjudicats. Les bosses de pobresa s'incrementen. Potser s'eleva el nivell general però l'abisme entre rics i pobres es fa més gran, la qual cosa genera una inseguretat i la convivència es torna més fràgil.

Revisar i canviar aquesta mentalitat de l'omnipotència dels diners, posar l'economia al servei de la persona i de la societat, obrir un diàleg profund entre ètica i economia, afavorir una globalització de la solidaritat són tasques que no s'han d'aplaçar indefinidament. La corrupció, el joc brut, el suborn... han de ser denunciats encara que es facin amb guant blanc. Els empresaris que vulguin il·luminar la seva actuació des de la fe cristiana tenen un camp ampli per innovar plantejaments i per oferir alternatives a la realitat actual.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA
MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

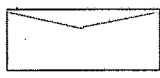
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

<http://www.agenciamatrimonial.com>

Cartes del lector

La família

Tota persona, en el seu llarg camí de formació, requereix de forma clara i visible l'estructura familiar més lògica i coherent: la paterna, encarnada en la figura del pare i la materna encarnada en la de la mare. Intentar substituir-ho per altres «estructures» ens pot acabar sortint molt car. De fet, així ho corrobora la firma i l'estudi de multitud de professionals de la psicologia.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA i
ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Alè quaresmal

Obrint-se pas triomfal entre les folles gatzares d'un malviure mundanal, arriba —ja l'esperaves— la sol·lícita Quaresma disposada a remeiar un abandó i un desesme que fa de mal suportar.

Cor endins, la humana vida, que és tan bella, malmetem per no ajustar-la a la mida que, sabent-la, ai!, l'oblidem.

Quaranta dies ens dóna per meditar i posar seny, a no perdre més l'estona i atendre allò que ens empeny: rectificar i fer esmena d'erronis capteniments, alleujar-nos de la pena i aviar penediments.

Au!, que la Pasqua ens espera

i cap a la Pasqua anem...
Seguim, ardits, la sendera del nostre redreçament!

PERE ROCA GARRIGA
Sabadell

Ja ho deia Torras i Bages

L'altre dia, tot llegint el bisbe Torras i Bages, em va cridar l'atenció una de les moltes veritats amb les quals ens alligona. Diu així: «La llei orgànica n'és l'amor, que porta la unitat del cos sota l'obediència al Cap que és Crist. Llevar el Cap a la humanitat, o sigui, separar la societat de Jesucrist és decapitar la humanitat i, de consegüent, condemnar-la a la corrupció.»

Aquesta veritat cristiana avui la tenim com a profecia. Qui ens havia de dir, tantes famílies destrossades, tanta violència domèstica —cada dia ens as-sabentem de més crims familiars—, tants fills que no coneixen el pare, tants fills privats del calor més essencial per sobreviure com és l'amor, —van i aniran cada vegada més pel món sense saber què és estimar perquè ningú no els n'ha ensenyat—, augmenta la violència pels carrers, la drogoaddició, els robatoris! Aquest conjunt de realitats fan el país corrupte com ens profetitzava el bisbe Torras i Bages.

Si algú em diu: «Però no tot és així», és cert. No tot és així, perquè els cristians que estimem el Cap, que és Jesucrist, sabem moltes més coses i en coneixem moltes més perquè mai no ens en separarem.

Intento reforçar aquesta realitat perquè a diari els mitjans de comunicació ens inflen el cap amb el que he descrit i molt més.

PIUS PUJOL
Centelles

«La Passió» de Mel Gibson

El Divendres Sant arriba a les nostres pantalles *La Passió*. Mel Gibson declarava: «No hi ha cap història que tingui cap altre heroi més gran que aquest. És la història d'amor més gran de tots els temps: donar la vida per algú.» Un espectador subscribia: «El públic és conduït cap a una poderosa experiència de l'amor de Déu.»

El missatge que subjau en la projecció bé podria ser que no només l'home necessita saber-se estimat per Déu, sinó que Déu necessita l'amor de l'home. I la violència? El martiri d'un Jesucrist desfigurat mostra la desfiguració espiritual de l'ànima en pecat. Potser *La Passió* configura l'espiritualitat del segle XXI, atònita davant del sacrifici d'un Déu que es va fer home, perquè l'home pogués fer-se Déu.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Decàleg dels pares

En aquest Any Internacional de la Família, convindria que reflexionéssim sobre aquests deu punts en què hem intentat resumir el paper dels pares —del pare i de la mare— com a educadors.

- 1.— Recordem la definició de Gastón Courtois: «Educar és un art difícil i delicat integrat per una mica de ciència, molt de bon sentit i sobretot molt d'amor.»
- 2.— Recordem els quatre «punts clau» de tota educació: l'amor als fills —amor que no tan sols cal tenir-los, sinó demostrar-los-el—, l'amor entre nosaltres com a esposos, l'exemple i el diàleg.
- 3.— Donem als nostres fills tot el temps que ens sigui possible: per estar amb ells, per jugar-hi i per parlar-hi, per pensar en els seus problemes i —plegats— intentar resoldre'ls...
- 4.— Prestem una atenció especial a la seva vida espiritual: les conviccions religioses dels fills són les que en conformaran els criteris, les actituds, els costums...
- 5.— Prestem una atenció especial a una educació integral

—manera de ser, costums, amistats, esports, naturalesa, art, etc.— que vagi més enllà de la senzilla educació intel·lectual.

- 6.— Prestem una atenció especial al fet que ens respectin, i cal exercir l'autoritat paterna i materna amb amor.
- 7.— Donem-los, de mica en mica, unes responsabilitats més grans: i encarreguem-los unes tasques determinades que puguin portar-les a terme.
- 8.— Valorem l'austeritat: en les joguines, la roba, els viatges, les diversions...
- 9.— Procurem una bona integració de la nostra «família nuclear» (pares i fills) en la «família gran» (avis, oncles, cosins, etc.), que també està cridada a desenvolupar un paper molt important en l'educació dels fills.
- 10.— Esforcem-nos per anar a l'una entre nosaltres: per portar-los al món vam caldre dues persones; per convertir-los en un home o en una dona en el més noble sentit d'aquestes paraules, que això també és educació.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Aparicions

—Dr. Mateo, moltes vegades rebo propaganda d'aparicions marianes i de missatges que diuen que els dóna la Mare de Déu (Lourdes, Garabandal, Medjugorje, Fàtima, Akito...). Molts missatges són anuncis de grans càstigs per a la humanitat. No sé quin criteri adoptar. He consultat un religiós conegut i la seva resposta ha estat: «És que la Mare de Déu no té res més a fer que aparèixer-se per aquí i per allà?» No m'ha semblat una resposta gaire seriosa. M'agradaria saber què en diu l'Església.

—La meua opinió és que cal ser prudents i, d'entrada, no donar gaire importància ni credibilitat al que es presenta com un fet extraordinari. Tampoc no hem de descartar una intervenció especial de Déu a favor dels homes mitjançant la Mare de Déu. Vostè esmenta diferents referències però no totes són equivalents. No és el mateix parlar de Lourdes o de Fàtima, que són aparicions acceptades per l'Església, que d'altres suposades aparicions l'autenticitat o no de les quals està en procés de discerniment per part de l'autoritat competent. També cal reconèixer que gairebé sempre en tots els casos el moviment devocional del poble fidel precedeix de bon tros el veredict de l'Església. Això també ha passat amb les grans definicions dogmàtiques sobre Maria i la seva missió en l'economia de la salvació. Què hem de fer, doncs, davant d'unes suposades aparicions mentre no arriba el veredict de l'Església? Crec que cal tenir en consideració els criteris següents.

En primer lloc, cal verificar la coherència dels suposats missatges amb la doctrina de la fe i dels costums ensenyats per l'Església. La rellicada més mínima en aquesta qüestió és un indicatiu segur de la falsedat de les suposades aparicions i, fins i tot, un signe de la seva procedència diabòlica. Desconfii igualment dels catastrofismes tancats a l'esperança. En segon lloc, i donat per verificat el primer principi, tenim un criteri de discerniment clar en aquelles paraules del Senyor quan afirma «per les obres els coneixereu». Si a l'entorn i el moviment devocional d'aquestes suposades aparicions es verifica un augment en seriositat i profunditat en la vida cristiana, si les persones s'apropen a Déu i es converteixen dels seus pecats, si l'augment de la caritat és palpable... aleshores tenim indicis raonables que podem estar davant d'una possible presència especial de Maria, ja que Maria té com a missió principal conduir-nos a Crist. Després, hem d'esperar el veredict final de l'Església. Per cert, digui-li a aquest religiós tan ocurrent a qui va consultar, que la Mare de Déu fa el que li sembla més convenient en la seva missió maternal.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

La llum de Crist

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Més enllà de la meitat

El diumenge quart de Quaresma es caracteritza, en la litúrgia romana, per un toc de joia continguda. Hem sobrepassat ja la meitat del camí dels quaranta dies, i estem enfilant decididament les últimes etapes. Si comparéssim aquest camí amb el de Santiago, podríem dir que estem molt a la vora del Monte do Gozo, des d'on podrem contemplar el terme de la peregrinació. De fet, repassant els textos d'aquest diumenge, trobem una certa semblança amb el camí esmentat. Les referències a Jerusalem, i sobretot el cant d'entrada del Gradual Romà, tan clàssic (*Laetare Jerusalem!*), amb el salm 121, ofereixen aquest gust d'anticipació.

En el cicle A, i en les esglésies on es fan els «escrutinis» amb els catecúmens que es preparen per al Baptisme en la Vetlla Pasqual, es llegeix aquest diumenge la preciosa narració de sant Joan sobre la il·luminació del cec de naixement. Acompanyant aquest evangeli, com el diumenge anterior, tenim en el Missal un prefaci propi: «El qual [Crist], pel

misteri de l'encarnació, va conduir a la claror de la fe el llinatge humà que caminava en les tenebres; i per mitjà del bany que regenera converteix en fills d'adopció els qui, en néixer, eren esclaus del pecat.»

«La llum brilla en la foscor»

La primera frase del prefaci té ressonàncies de Nadal. S'evoca, en primer lloc, el misteri de l'encarnació, i se'l presenta com un misteri de llum. Les paraules del profeta Isaïes, repeses per Mateu en la inauguració de la predicació de Jesús (vegeu Mateu 4,13), són les del prefaci, per bé que aquí ja no és «el poble» sinó «el llinatge humà» el que «caminava a les fosques».

Però és sobretot l'evangeli de sant Joan el punt de referència. La Llum hi fa un paper central, perquè la vida i la llum es demanen mútuament: «La vida era la llum dels homes.» En el diàleg amb Nicodem (vegeu Joan 3,14-21), l'encarnació del Fill és definida com la presència de la llum en el món («Quan la llum

ha vingut al món...»). Aquesta llum és el principi de la fe: «Els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum.»

El significat de la il·luminació del cec de naixement és la realització d'aquest disseny: «aquest home que es diu Jesús» és el qui pot dir: «mentre sóc en el món sóc la llum del món!», i pot, alhora donar la vista al cec, perquè és «el Fill de l'home».

«El bany que regenera»

L'encarnació del Fill de Déu ha posat la seva empremta en tota la realització del disseny de Déu. És el que anomenem la «sacramentalitat», o «l'estil sacramental». Les coses visibles estan al servei de les invisibles, i les invisibles s'apropen a nosaltres per mitjà de les visibles. Déu, a qui ningú no ha vist mai, s'ha fet visible en l'encarnació del Fill, que és professat per l'Església, des del començament, com «la icona del Déu invisible» (vegeu Col·lossencs 1,15).

La il·luminació del cec es fa mitjan-

çant les coses visibles: el fang, el bany a Siloè... Jesús hauria pogut fer-ho només amb la seva paraula, com en altres ocasions, però en aquest cas vol seguir el procés «sacramental», per anunciar d'una manera més directa la forma com aquesta il·luminació continuarà fent-la a través del temps de l'Església: per mitjà del bany de regeneració, el Baptisme.

D'aquest bany en neix una nova criatura, un fill de Déu incorporat al Fill de l'amor del Pare, Jesucrist. Quan es mira el Baptisme sense fe cristiana, fàcilment es pot pensar que tant se val estar batejat com no estar-ho. Quan es minimitza la força del sagrament, fàcilment es pot dir que el Baptisme només és fer visible quelcom que ja és realitat. Però en la fe cristiana el Baptisme és força més: és un nou naixement, és un trànsit de les tenebres a la llum, és el pas, que Déu concedeix al batejat, de deixar d'estar subjecte a l'òrbita del pecat —«i la mare m'engendrà pecador...», diu el salm— i ser entroncat —empeltat— en la persona de Crist, mort i gloriós, en el qual hi ha la vida i la resurrecció.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a Suècia l'any 1331
- ☐ Gran devota cristiana, filla de la mística santa Brígida
- ☐ Religiosa i abadessa dins l'orde fundat per la seva mare
- ☐ Va morir l'any 1381
- ☐ Innocenci VIII en va confirmar el culte l'any 1484

Caterina de Suècia, o de Vadstena, era filla de santa Brígida i Ulf Gudmarsson, que van portar la filla al monestir cistercenc de Riseberg, on va ser educada. Quan només tenia 13 anys la van casar amb el noble alemany Edgar von Kürnen, però ella tenia la voluntat de viure castament tota la vida. En va parlar amb el seu marit i poc després del casament tots dos van fer vots de castedat i continència.

L'any 1350, coincidint amb el Jubileu, Caterina va viatjar fins a Roma, on vivia la seva mare, que havia enviutat feia poc. A la ciutat del Tíber totes dues van fer tasques d'ajut a la població pobre i al mateix temps de predicació. Des de Roma també van fer diversos pelegrinatges, un d'ells cap a Jerusalem. Diu la llegenda que en diverses ocasi-

Santa Caterina de Suècia

ons que santa Caterina de Suècia es va trobar en perill va aparèixer un cervol que la va salvar. Per aquest motiu, sovint se la representa amb aquest animal al costat. També es diu que la santa de Suècia va fer algun miracle quan era a Roma, com per exemple fer minvar les aigües del riu Tíber que amenaçaven de desbordar-se.

Quan la seva mare, santa Brígida, va morir, l'any 1373, Caterina va acompanyar-ne el fèretre de retorn a Suècia, on va ser enterrada. Caterina es va quedar al seu país natal i l'any 1375 va aconseguir l'aprovació papal de l'orde fundat per la seva mare, les brigitines, i va maldar per la seva canonització. Santa Caterina va arribar a ser superiora de l'orde i abadessa del monestir de Vadstena.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 4)

MARÇ

21. Diumenge

IV de Quaresma. Morat. Lectures: Josuè 5,9a.10-12 / Salm 33 / 2 Corintis 5,17-21 / Lluc 15,1-3.11-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Filèmon, mr.; Santes, Fabiola, viuda.

22. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, p.; Octavià, mr.; Deogràcies, b.; Benvingut, b.; Santes, Lea, viuda.

23. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-16 (Es pot commemorar: Sant Toribi de Mogrovejo). BARCELONA: es pot commemorar: Sant Josep Oriol. TORTOSA: Aniv. òbit bisbe Manuel Moll.

24. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Simó, mr.; Santes, Caterina de Suècia, vg.

25. Dijous

L'Anunciació del Senyor (S). Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ireneu, b.; Humbert, ab.; Santes, Dula, mr.

26. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, b.; Santes, Màxima, mr.

27. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre, mr.; Rupert, b.; Santes, Lídia, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

Js 5,9a,10-12

El poble de Déu, després d'entrar a la terra promesa, celebra la Pasqua

Lectura del llibre del profeta Josuè:

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Salm responsorial

33,2-3,4-5,6-7

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Tots amb mi gloriïqueu el Senyor,
exaltem plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em guiés:
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum,
i no hauréu d'abaixar els ulls, avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. R.

Lectura segona

2Co 5,17-21

Déu ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens

ha encomanat que portéssim el missatge de reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: Reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

Al·leluia

Lc 15,18

*Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare, he pecat contra el cel i contra tu.*

Evangeli

Lc 15,1-3,11-32

*Aquest germà teu que ja donàvem per mort,
ha tornat viu*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat contra el cel i contra tu; ja no em mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correugé a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no em mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets en mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat".»

Barcelona

diòcesis

«Estem creant la nova esclavitud del segle XXI»

■ Salvador Obiols ha estat nomenat director adjunt de Càritas diocesana de Barcelona

BARCELONA.— La nova responsabilitat de Núria Gispert al capdavant de Càritas espanyola, les seves estades cada cop més sovintejades a Madrid i els seus continus viatges arreu de l'Estat, han portat a certs canvis en el dia a dia de Càritas diocesana de Barcelona. El més important de tots és, sens dubte, el nomenament de Salva-

dor Obiols i Gras com a director adjunt de l'entitat, donada la seva experiència en l'àmbit social. Nascut a Sant Feliu de Llobregat l'any 1950, Salvador Obiols té una àmplia experiència en la gestió pública, tant en l'àmbit de la joventut com, més recentment, com a secretari general per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

—Tant vostè com Núria Gispert tenen un perfil polític. És positiva aquesta experiència per a la direcció de Càritas?

—Jo crec que sí que és bona. Al final, tot s'ha de negociar, s'ha de parlar, i el fet d'haver passat per la gestió pública et dona un bagatge molt important en aquest sentit. L'acció de Núria Gispert com a directora de Càritas diocesana de Barcelona, i ara també a Càritas espanyola, ha estat i és molt important, i ha esdevingut un punt de referència clau.

—En quins aspectes posarà més èmfasi com a director adjunt?

—Vull posar Càritas diocesana de Barcelona a disposició de les parròquies. Aquesta és la nova línia que encetem.

—Que potser ara no és així?

—Sí que és així, però jo vull que sigui una presència més forta i viva. Al cap i a la fi, la persona que té una necessitat s'adreça a Càritas i també a les parròquies. Per això hem de ser un referent i treballar conjuntament amb els preveres, les comunitats religioses i tothom que vulgui treballar pels últims. Càritas, per tant, ha de posar tots els seus programes, tota la seva gent i tot el seu saber a disposició d'aquells que, en definitiva, tenen la problemàtica a casa seva. Durant la meua etapa com a secretari general per a la Immigració, els llatinoamericans em deien: «Nosotros siempre miramos al cielo para encontrar un campanario, porque donde hay un campanario hay una iglesia; donde hay una iglesia hay un padrecito que nos puede ayudar.» Aquesta és una realitat de la nova immigració, però també de moltes persones del nostre país que truquen a la porta de les nostres esglésies.

—Aquesta coneixença del món de la immigració li deu resultar ara de molta vàlua.

—Durant els més de dos anys que he estat secretari general per a la Immigració, he vist molta misèria i molta gent necessitada d'ajuda, i he pogut entrar al moll de l'os de les situacions de les persones que han arribat al nostre país buscant un futur millor. Per això no m'ho vaig pensar dos cops quan em van proposar de formar part d'aquest gran equip humà que és Càritas.

La gent ha de venir d'una manera regulada, però perquè això sigui així les coses

han de funcionar i hem d'intentar donar sortida a les persones que ja es troben al nostre país. Hi ha molta gent que viu una situació dantesca. En una societat tan avançada com la nostra, estem creant la nova esclavitud del segle XXI: persones que no tenen cap dret, ni dret a llogar un pis, ni dret a un contracte de treball, ni dret a res, perquè resulta que no tenen papers.

—Com afronta aquesta nova etapa de la seva vida cristiana?

—Els camins del Senyor són inescrutables i tot allò amb què ens anem trobant al llarg de la vida ens ajuda a madurar i a

es troben sols. Aquí entra el servei d'acompanyament i de saber estar al costat d'aquestes persones.

Pel que fa a la pobresa material, les administracions haurien de procurar dignificar les persones i no fer-les sentir més pobres del que ja són. En aquest sentit, haurien d'aconseguir que les pensions fossin suficients per viure dignament, per comprar tot allò necessari i passar una vellesa amb dignitat. Haver de trucar a la porta perquè et donin diners o un cistell de menjar suposa una pobresa material però també psíquica.

—Aquest valor de dignificar les persones l'ha trobat a faltar en política?

—Malauradament, és així. Els mateixos ajuntaments, la Generalitat, el govern central, fan plans i projectes per atendre les necessitats socials, però el que cal és que aquests diners vagin directament a les persones per procurar-los una dignitat humana.

—Amb quines urgències s'ha trobat damunt de la taula en començar aquesta nova responsabilitat a Càritas diocesana?

—Aquí tot és urgent. Com que no parlem de coses, sinó de persones, cada cas és una urgència. Per tant, n'hi podria dir moltes. La diòcesi s'ha de sentir orgullosa dels professionals que treballen a Càritas: gent molt compromesa que no dubta a arremangar-se i que de la necessitat en fa una

urgència constant. Tenim un exèrcit de més de 4.000 voluntaris que són els que resolen moltes de les coses del dia a dia de la diòcesi, i sobretot els preveres, religiosos i religioses, que es troben amb la problemàtica a primera línia d'actuació.

—A diferència d'altres àmbits de l'Església, socialment Càritas és molt ben valorada?

—Molt. Càritas és una entitat molt ben valorada, que té molt prestigi i això només es guanya d'una manera: amb el treball del dia a dia. Som en aquest sentit un referent important, perquè la nostra civilització cristiana ha nascut amb Càritas i Càritas, amb la nostra civilització cristiana.

Obiols, juntament amb altres treballadors de l'entitat.

créixer com a persones i com a cristians. Aquesta d'ara és una nova crida en el meu caminar de vida i és, a més, un compromís entre l'Església i jo; entre el Crist i jo. Tant de bo que Càritas desaparegués. Tant de bo que la meua acció més important fos dir que Càritas es dissol. Malauradament, no serà així perquè això voldria dir que no hi ha més pobresa; això voldria dir que les persones finalment hem entès que la felicitat de les persones és el més important.

—Malauradament, Càritas cada cop és i serà més necessària?

—Sí, perquè cada cop hi ha més pobres. Hi ha la pobresa material dels que no tenen prou diners per subsistir i per passar el més. Hi ha la pobresa afectiva i de companyia dels que, al final de tot plegat,

Els jesuïtes
proposen viure
la Setmana Santa
a la ciutat

BARCELONA.— La Setmana Santa és, avui dia, un temps de vacances, que moltes persones aprofiten per viatjar o descansar. Per a d'altres, són dies farcits de tradicions. Per als cristians és un temps en què se celebren esdeveniments fonamentals per a la fe cristiana: la mort i la resurrecció de Jesús. Però viure avui el misteri de la resurrecció de Jesús no és gens fàcil. La nostra societat i el ritme de vida no ho posen fàcil per trobar espais de silenci i de reflexió. Per aquest motiu, per cinquè any consecutiu, l'església dels jesuïtes del carrer Casp (Casp, 27, Barcelona) presenta la seva proposta de «Recés a la ciutat», que pretén oferir una pedagogia que ajudi a viure amb intensitat i profunditat la Setmana Santa, en el marc d'una gran ciutat com Barcelona i sense perdre de vista els esdeveniments que ens envolten.

La iniciativa consisteix a integrar les litúrgies de la Setmana Santa amb espais de reflexió, de pregària i d'aprofundiment, amb l'objectiu de viure amb intensitat el misteri pasqual de Jesucrist. Aquest any, la proposta del «Recés a la ciutat» es presenta sota el lema «El camí compassiu de Jesús vers la Pasqua», un camí que se centrarà en tres moments: dijous, per fixar la mirada en com Jesús diu i practica la misericòrdia, una Misericòrdia que referma i aixeca el que és petit i abatut i desemmascara l'opressora duresa d'«aquells que es tenen a bé amb Déu i menyspreen els altres»; divendres se centra en la contemplació de la creu de Jesús, conseqüència del seu viure, lloc de la presència del compassiu, i dissabte, última etapa d'aquest camí cap a la Pasqua, la pregària se centra en un Déu de vius i no de morts. En aquesta ocasió, conduirà les pregàries el jesuïta valencià Toni Català.

Les activitats del «Recés a la ciutat» són les següents: el Dilluns Sant, celebració de la reconciliació, a les 20 h, presidida pel P. Francesc Riera; el Dijous Sant, a les 19.30 h, celebració de la Cena del Senyor (presidida pel P. Francesc Riera) i, després, a les 22 h, es farà la primera pregària: «Jesús diu i practica la Misericòrdia.»

El Divendres Sant, a les 11.30 h, es farà la pregària «La creu de Jesús, conseqüència del seu viure, lloc de la presència del compassiu». Ja a la tarda, a les 17 h, tindrà lloc la celebració del misteri de la mort de Jesús, presidida per Toni Català, i a les 19.30 h el Via Crucis, conduït pel P. Francesc Roma, amb textos i música de La Passió segons sant Mateu, de J. S. Bach. Finalment, el Dissabte Sant començarà al matí (11.30 h) també amb un moment de pregària que es presenta amb el lema «La Pasqua, revelació de l'únic Déu digne de fe: Déu de vius i no de morts». A les 20.30 h tindrà lloc la celebració de la Vetlla Pasqual, presidida pel P. Francesc Roma.

Per a més informació: tel. 933 012 350; stcor@sjtar.org, <http://www.jesuïtes.net> (C.C.)

Carme Munté

Barcelona

Segona Trobada Diocesana d'ESO

■ Amb el lema «jo@Déu.com?», la jornada convida els joves a començar la recerca de Déu

BARCELONA.— El diumenge 28 de març el col·legi de La Salle Bonanova acollirà la 2a Trobada Diocesana d'ESO, organitzada per les delegacions diocesanes de Catequesi i de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. Amb el lema

«jo@Déu.com?», la trobada es dirigeix a tots els nois i les noies d'ESO, professors, animadors d'escoles, moviments i parròquies, i si tenim en compte les dades de participació de l'edició anterior, es preveu una assistència de prop de mil joves.

Mn. Ramon M. Bosch i Vendrell, un dels organitzadors, afirma que la voluntat és que aquesta trobada sigui una experiència positiva per als assistents que els ajudi a viure amb més intensitat la vida quotidiana dels seus grups.

Sobre el lema, aquest prevere, vicari de Santa Maria de Piera, explica que vol tenir un format suggeridor, partint de la imatge d'una adreça de correu electrònic: «Quan avui els joves, i no tan joves, volem cercar alguna cosa o algú, fàcilment comencem la recerca a través del món virtual: cercadors, messenger, correu electrònic, xat... El lema, doncs, vol generar una actitud de recerca, això sí, a través d'una adreça impossible. Comencem la recerca de Déu a partir dels mitjans que tenim al nostre abast (catequesi, escoles, testimonis dels adults, propostes diverses...). Comencem la recerca enmig de les nostres foscores i de les nostres pobres humanes, de les nostres malfiances. A mesura que ens acostem a l'encontre amb Déu neix una necessitat de ser nosaltres mateixos, sense escuts virtuals, sense menysprear-nos per la nostra imperfecció...»

La Trobada Diocesana d'ESO vol ser una eina al costat de la tasca pastoral, constant i quotidiana, de parròquies, escoles i moviments que treballen en la formació cristiana de joves d'aquesta franja d'edat, per propiciar un espai de trobada que els ajudi a descobrir que no fan sols el camí de la fe, i que al seu costat tenen aquest poble de Déu que es configura al si de la diòcesi de Barcelona. Alhora, és un espai per generar uns continguts que poden ser aprofitats al si dels mateixos

grups pastorals de cada lloc. La dinàmica de la celebració de la trobada i la seva preparació és també un àmbit de reflexió d'animadors i de responsables de la pastoral d'aquesta franja d'edat de cara a

La trobada emprà un llenguatge proper al dels joves.

anar dotant d'identitat aquest bloc de l'ESO.

Donat el volum de joves que hi participen, i per la vocació de la mateixa trobada, es pretén que tingui un to veritablement festiu, celebratiu i vivencial. Amb aquests criteris s'han dissenyat els diferents moments de la trobada. Així, després de la presentació i de la benvinguda als participants, hi haurà el muntatge escènic *Jo@Déu.com?*, que combina projeccions de vídeo amb música en viu a càrrec del grup Els Pedaços, a l'entorn de la figura del rei David. Tot seguit, els participants s'agruparan en uns grans tallers on hi haurà diversos testimonis que, partint de les seves experiències i realitats, exposaran la seva vivència de la fe i la resposta personal a Déu. Aquests encontres acabaran amb un diàleg en petits grups per collir el fruit d'aquests testimonis. Després d'un temps lliure per di-

nar i convida una estona, esclatarà la festa amb les danses del món conduïdes i animades pel grup Bufanúvols. Una cercavila conduirà els participants fins a la parròquia de la Bonanova per celebrar-hi l'Eucaristia, cim i cloenda de la trobada.

Mn. Ramon M. Bosch considera que cal arribar als joves amb el seu propi llenguatge, així com cal arribar a l'adult amb el seu llenguatge, i al malalt, i als pares de família... però cal no quedar-se amb el propi llenguatge de cadascú. «Moltes vegades aquests llenguatges tampoc no són propis dels qui els parlen i no deixen de ser productes de laboratori per promoure modes que, al final, no deixen de ser efímeres. Intentar

arribar al llenguatge de la Paraula de Déu vol dir ajudar a fer el pas per donar profunditat a tot altre llenguatge. Amb argots o sense, el cristià ha de poder dir fidelitat a l'Evangeli, confiança en el Senyor, agraïment per la misericòrdia de Déu, ha de saber expressar que la vida té esperança perquè Déu estima malgrat els moments. Dit tot plegat d'una altra manera, els llenguatges no són més que uns mitjans transitoris que han de portar a l'experiència de Déu, ja que la Paraula de Déu no és un argot més sinó l'expressió del mateix Jesús, que, ressuscitat, parla i esperona els joves, infants i adults de tots els temps.»

Per a més informació, podeu posar-vos en contacte amb la Delegació de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona: C/ Rivadeneyra, 6, 9è - 08002 Barcelona. Tel. 934 121 551 i 933 011 277.

Carme Munté

Cristians Obrers fan un manifest en defensa de la dona treballadora

BARCELONA.— El 8 de març del 1908, a la fàbrica Cotton de Nova York, 129 treballadores es van declarar en vaga davant de les terribles condicions laborals a què estaven sotmeses. Davant la negativa del patró a escoltar les seves reivindicacions, van continuar la vaga dins la fàbrica. El patró va tancar les portes; es va declarar un incendi i totes les treballadores van morir cremades. Aquesta va ser la causa per la qual dos anys més tard es comencés a celebrar en aquesta data el Dia de la Dona Treballadora. Ho van proclamar Clara Zetkin i altres dones obreres sindicalistes; elles proclamaven que la lluita i el sacrifici de tantes companyes no havia estat en va.

Amb motiu, doncs, del Dia Internacional de la Dona Treballadora, els Moviments Cristians Obrers de Catalunya i Balears (ACO, GOAC, JOC, MIJAC, religioses en barris i delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Catalunya) van fer un manifest en què denunciaven, entre d'altres coses, que el 80% del treball no remunerat el facin dones i que elles cobrin un 22% menys que els homes, tot i fer la mateixa feina; que les dones aturades a Catalunya siguin el doble que els homes i que la majoria pateixin una doble jornada de treball (a la feina i a casa); que el fet d'estar embarassades suposi, en molts casos, l'acomiadament de la feina; que les dones siguin maltractades i mortes a mans dels seus marits o parelles, i que les immigrants estiguin sotmeses a una triple explotació com a treballadores, immigrants i dones.

A banda de la denúncia, el manifest també posava sobre la taula algunes reivindicacions en els àmbits de l'educació, del món laboral, del món sindical i polític, i de l'Església, i apuntava a manera de conclusió: «Des de la nostra condició de treballadores i treballadors cristians i cristianes, seguidors del Crist, ens comprometem a treballar en aquesta línia per la justícia i l'amor entre els éssers humans ja que Déu va crear l'home i la dona a la seva imatge i semblança i, per tant, en la igualtat.» (C.C.)

Últim adéu a la Gna. Maria Castelltort

CARDEDEU.— El dijous 11 es va celebrar a Cardedeu el funeral per la Gna. Maria Castelltort, de la Companyia de Maria. La Gna. Castelltort va ser membre de l'equip de secretaria de la URC (Unió de Religiosos de Catalunya) des del 1996 i fins al 2002. (C.C.)

Testimoni

Memòria de la immolació del Dr. Ramon Balcells Masó

BARCELONA.— El 4 de març es va complir l'aniversari de la immolació del Dr. Ramon Balcells Masó, prevere, fundador i director del Patronat Social Escolar d'Obreres.

En la biografia martirial publicada al núm. 5 del Full Diocesà, de l'1 de febrer del 1942, es diuen aquestes afirmacions en elogi seu: «Dotat d'un gran esperit d'abnegació, de sacrifici, de zel, era un model a evitar i a solucionar els conflictes; procurant sempre aconseguir els altres i quedar-se ell amb la humiliació i amb el darrer lloc, interpretant les paraules i les obres dels altres en bon sentit per jutjar bé de tot hom i promoure sempre l'esperit de pau.» Més

avall d'aquesta mateixa biografia, es diu també que el cardenal Reig deia d'ell que «amb una dotzena de sacerdots com ell, se salvaria una diòcesi».

Del nostre Dr. Ramon Balcells Masó, assassinat el 4 de març del 1937, el bisbe Guillaumet, que l'havia nomenat consiliari de la recent creada Lliga d'Acció Catòlica de la Dona, en una carta a Roma del 14 de maig del 1921 en feia un gran elogi dient que havia nomenat «com a representant seu el sacerdot més zelós, més equilibrat i de millor esperit que va trobar a la diòcesi» (pàg. 316 de *L'Església catalana a la Renaixença*, del Dr. J. Bonet i Baltà). (M.P.R.)

DONDE ESTÁN LAS RAÍCES

Una pedagogia de l'experiència de pregària

Enrique Martínez Lozano

El camí per viure la trobada en profunditat amb nosaltres mateixos i amb Déu, que és el nostre centre.

208 pàg. 11,0 €

narcea, s.a. de ediciones
Dr. Federico Rubio y Gali, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es · www.narceaediciones.es

Urgell

SOLSONA

L'orgue del Miracle vol sonar passat l'estiu

EL MIRACLE.— Avancen a bon ritme les tasques de restauració del valuós orgue barroc del santuari solsoní del Miracle, que data del 1597. És previst que la reconstrucció de l'orgue, que va a càrrec de l'orguener Gerhard Grenzing, estigui enllestida a la tardor.

L'orgue del Miracle va quedar malmès després de la Guerra del Francès, amb la desaparició dels teclats i dels tubs. A poc a poc, s'han anat recuperant algunes d'aquestes peces d'estany i de fusta que han ajudat a la reconstrucció total.

Un cop finalitzat aquest procés, només caldrà muntar-lo, harmonitzar l'orgue i afinar-lo per deixar-lo a punt per als concerts.

La restauració s'ha finançat amb donacions populars i aportacions de diverses entitats. (R.E.)

L'ermita de Sant Gabriel ja albira la restauració

EL MIRACLE.— Dels 12.000 euros que cal per restaurar l'ermita de Sant Gabriel, propera al Miracle, ja se n'han recaptat més de 2.000, en el decurs de les tombes benèfiques que cada diumenge hi tenien lloc, a més d'alguna altra activitat extraordinària. A partir d'ara, amb el bon temps i l'arribada de més visitants, serà possible donar-hi una bona empena i així emprendre la restauració definitiva a finals d'estiu. Les obres que caldrà fer consistiran a refer la teulada de l'ermita, que es va malmetre amb els incendis del 1998 i que encara no s'ha arranjat. L'escalfor va trencar unes quantes teules i ara la humitat i la pluja es filtren a l'interior.

L'ermita acull l'aplec de Sant Gabriel el primer diumenge d'octubre. (R.E.)

Roben la porta del segle XIII de l'església de Guixers

GUIXERS.— La porta de l'església de la Corriu, al municipi de Guixers (Solsonès), feta de fusta i ferro forjat al segle XIII, ha estat robada segons ha denunciat el bisbat de Solsona. L'espoliació sembla feta per encàrrec ja que els lladres només s'han emportat la porta però no han tocat res del que hi havia a dins, com un parell de canelobres i una calaixera. El robatori es va conèixer aquest diumenge però devia fer una setmana, més o menys, de l'espoli. La porta tenia un gran valor sentimental per a tots els veïns de la zona. (R.E.)

Càritas obre una botiga de roba de segona mà

■ Es tracta d'un projecte d'inserció social i laboral pioner al bisbat i al Pirineu

LA SEU D'URGELL.— Càritas diocesana d'Urgell i Càritas parroquial de la Seu d'Urgell han posat en marxa un ambiciós projecte d'inserció social i laboral a través de la selecció, l'arranjament i la venda de roba de segona mà. El projecte, que duu el nom de «Grapats», el mateix que la botiga que comercialitzarà la roba, és pioner a la comarca de l'Alt Urgell i a tot el Pirineu.

Aquest tipus d'empresa s'ha posat en marxa a d'altres punts de Catalunya amb molt d'èxit, i permet la reinserció social i laboral de moltes persones que, a causa de diverses situacions personals o familiars, es veuen marginades del mercat laboral. En aquest sentit, «Grapats» ha demanat de ser membre del Projecte Roba Amiga, una marca de qualitat per a tots els projectes d'inserció.

El cost del projecte està sufragat amb fons del programa *Leader* europeu, Consorci Alt Urgell XXI, de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, del Consell Comarcal i amb fons propis de l'entitat. A més, s'ha comptat amb la col·laboració d'industrials i d'empresaris de la comarca de l'Alt Urgell en el subministrament d'eines i de material.

Els voluntaris i els treballadors recolliran la roba de donació dels particulars, o bé dels contenidors, que s'ha distribuït en tres punts diferents de la Seu d'Urgell. La roba amb possibilitats de venda es classificarà per peces i

Mons. Joan-Enric Vives va inaugurar el centre.

talles, es rentarà, planxarà i etiquetarà i, finalment, es posarà a la venda. Tot aquest procés es farà aquests primers dies amb voluntaris, però l'objectiu és que en poc temps es porti a terme amb personal d'inserció. Càritas vol que el taller i la botiga siguin una plataforma per poder donar una bona formació a aquests treballadors i poder-los inserir laboralment en una empresa normalitzada.

El director de Càritas parroquial de la Seu d'Urgell, a la botiga de «Grapats».

Els beneficis que s'obtinguin de la venda de roba de segona mà es reinvertiran tots en el projecte per poder pagar els sous dels treballadors i per fer les millores necessàries al taller o a la botiga.

Actualment, Càritas de la Seu d'Urgell mou un volum de roba anual que supera els 18.400 quilos. Una bona part va al rober, mentre que una

altra part, petita, pot ser tornada a posar en el circuit de l'ús gràcies a la botiga de segona mà. Una darrera part s'utilitza per a usos industrials. La importància del projecte que s'ha posat en marxa rau, d'una banda, en la possibilitat d'ajudar a la inserció social i laboral de les persones que tenen dificultats d'accedir amb normalitat al mercat laboral, però de l'altra, i d'una manera molt remarcable, també en l'ajut que suposa per evitar l'impacte ambiental que implica l'acumulació de residu tèxtil.

El projecte «Grapats» ha estat possible gràcies a un conveni amb diverses entitats de Catalunya amb força experiència en aquest camp, com la Fundació Formació i Treball de Càritas, la Fundació Un Sol Món, de Caixa de Catalunya, i l'entitat AIRES (Associació Intersectorial de Recuperadores i Empreses Socials). Aquestes entitats duen a terme el projecte Roba Amiga, que ha aconseguit crear llocs de treball per als col·lectius amb problemes d'inserció social i laboral, a través de la recollida i l'arranjament de roba usada.

M. C. Orduña

La Delegació de Pastoral Vocacional fa la seva programació

LA SEU D'URGELL.— Amb motiu de la festa de Sant Josep i de la Diada del Seminari, la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional del bisbat d'Urgell ha elaborat la seva programació.

Així, es farà arribar a totes les parròquies del bisbat, a les comunitats religioses i a altres grups d'Església, el missatge final de les Jornades de Pastoral Vocacional celebrades a Barcelona els dies 1 i 2 de març del passat any 2003. Aquesta relectura pot ser un bon instrument per orientar i engrescar, novament, l'acció pastoral vocacional. D'altra banda, també es comptarà amb la presència del testimoni dels seminaristes en algunes parròquies del bisbat: Andorra la Vella, Balaguer, la Seu d'Urgell i Puigcerdà. Més endavant, aniran a la Vall d'Aran.

Així mateix, tot aprofitant la setmana no lectiva que segueix la Pasqua, els seminaristes dedicaran part del seu temps a conèixer més de prop una realitat del bisbat d'Urgell. En aquesta convivència hi participarà, també, el grup del Preseminari. La trobada anual d'escolans tindrà lloc, enguany, al Seminari de la Seu d'Urgell, el dissabte 24 d'abril. I com ja és tradicional en algunes diòcesis de Catalunya, també la d'Urgell vol promoure una cadena de pregària amb motiu de la jornada de pregària per les vocacions, el IV diumenge de Pasqua. D'altra banda, per als mesos d'estiu hi ha prevista la visita al santuari de la Mare de Déu de Núria i la pujada al Puigmal, al Carlit i la travessa pel Parc Nacional de Sant Maurici-Aiguastortes. També hi ha prevista, per a la primera setmana d'agost, la participació dels seminaristes i del grup del Preseminari a la convivència vocacional que fan algunes diòcesis d'Espanya. Enguany serà a Santiago de Compostel·la, uns dies abans de la Trobada Europea de la Joventut. (Mn. Ignasi Navarri i Benet, delegat diocesà de Pastoral Vocacional)

La Passió de Reus

Direcció: Josep Maria Llop i Cabré

Teatre Fortuny de Reus

Dia 3 d'abril del 2004 a les 20.30 h.

Dia 4 d'abril del 2004 a les 18.00 h.

Venda de localitats:
Pels terminals de ServiCaixa

Dies de l'actuació:
Taquilla del teatre, una hora abans de començar l'espectacle.

Per a més informació:
De 12 h a 14 h i de 18 h a 20 h, al telèfon 977 315 730.

La Torre de Babel

Fa molts anys els habitants de Senaar se sentien molt importants i van dir: "Construïm una ciutat amb una torre tan alta que arribi a tocar el cel.

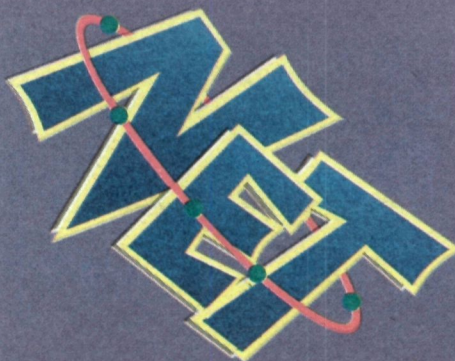
Ella ens mantindrà sempre units i d'aquesta manera, en el futur, tothom ens recordarà". Estaven molt orgullosos de la seva torre. No es van preguntar si els seus plans agradarien a Déu i s'oblidaren d'Ell. Però Déu va canviar el llenguatge d'aquells homes de manera que ja no podien entendre's. Al final, van interrompre la feina i se n'anaren a viure a diferents països.

Segueix el laberint començant per la fletxa de la part inferior de la torre.

Babel significa confusió.

El treball ha de ser per agradar a Déu i no per oblidar-se d'Ell.

Expliquen d'en Jaume que sempre havia viscut al servei de Déu i dels altres treballant de sastre, i es trobava ara a les portes de la mort.

Troba dins la il·lustració la clau d'en Jaume.

La seva clau del Cel és l'agulla amb la qual va treballar tota la seva vida.
És la feina que va fer amb molt d'amor, agradant en tot moment a Déu.

Agrades a Déu amb el teu treball?
Tens dos tipus de treball:

1. El treball físic, que és el compliment dels teus deures.

2. El treball espiritual, que és treballar l'ànima per formar el caràcter, dominar el mal humor, vèncer les temptacions.

El treball et santifica

Tarragona

La trobada de joves centra la vocació com a sentit de vida

■ Amb el lema «Aquí em tens!», 400 nois i noies es van fer presents a Mont-roig del Camp

MONT-ROIG DEL CAMP.— El 16è Fòrum Diocesà per a Animadors i Responsables de Joves i la 17a Trobada de Joves, celebrats els dies 6 i 7 de març respectivament, van tenir com a marc la vila de Mont-roig del Camp, organitzats per la Delegació diocesana de Joventut de l'arquebisbat de Tarragona. Totes dues activitats van comptar amb un alt índex de participació, tant de responsables de pastoral, com de joves en general, al voltant de la vocació com a sentit de vida, sota el lema genèric d'«Aquí em tens!».

L'església vella de Mont-roig va acollir el Fòrum Diocesà la tarda del dissabte 6 de març, que va presidir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, adreçat als animadors, responsables i agents de pastoral juvenil. El delegat diocesà de Pastoral de la Joventut, Mn. Pep Masdén, va ser l'encarregat de presentar i de fer a mans dels assembleïstes un material extens emmarcat en la reflexió sobre l'anomenada «cultura vocacional», alhora que va exposar alguns reptes de la Pastoral en general i, és clar, de la Pastoral Juvenil Vocacional. Aquest material va ser la base del diàleg durant la celebració del fòrum i ho serà també en els propers cursos i accions

pastorals. A manera de resum, es creu que cal desenvolupar una pedagogia del desvetllament a la vocació baptismal i a les seves vocacions específiques, i una pedagogia de l'acompanyament, que donaran com a fruit esperat el discerniment en el seu temps. D'alguna manera es van constatar les dificultats de resposta a les vocacions, a causa d'una manca d'identitat per part dels joves.

A la Trobada Diocesana de Joves del diumenge 7 de març va tenir lloc una experiència testimonial, certament interessant, a través de les vivències de més d'una trentena de joves, nois i noies, que prèviament havien tingut convivències

L'experiència testimonial va ser un element clau de la trobada.

d'un dia entre famílies, preveres, rectors, religiosos o laics en missió pastoral. A través de diferents tallers, a les aules de les escoles del poble, cedides desinteressadament per l'Ajuntament de Mont-roig, es va parlar sobre les experiències viscudes a redós de cadascuna de les opcions vocacionals, les quals es van poder plasmar a través d'un qüestionari que es va distribuir i d'un mapa de sensacions, situat a diferents indrets de la trobada. En un altre

moment del taller es van oferir seqüències de *Matrix*, amb diàleg, on es fa palesa la crida, l'encontre, la descoberta, la missió, el dubte o el projecte de vida. Es tractava d'explicar el camí de la vocació en el llenguatge del jove, anar a aterrar al seu món, al seu espai, per part del tallerista.

La part lúdica va tenir lloc al pati de les escoles, on el grup Trencasons va oferir el

millor del seu repertori musical, amb peces de rock, folk i cel·ta, abans que els prop de 400 joves es posessin a fruit de l'esplèndida fideuada, a l'hora de dinar.

A les cinc de la tarda es va celebrar l'Eucaristia, presidida per l'arquebisbe Lluís, amb ofrena del mapa de sensacions com a expressió de

l'enriquiment mutu dut a terme al llarg de tot el dia i de tot el treball compartit que va significar. Acabada la missa es va fer el comiat, amb el cant dels adéus. Tal com va desitjar el delegat diocesà, «que aquest ens faci agraïts per allò que hem viscut, però sobretot que ens encoratgi a cercar fermament allò que Déu Pare espera i necessita de la nostra vida».

Joan Boronat

Centenari del santuari de la Mare de Déu de la Riera

LES BORGES DEL CAMP.— La vila de les Borges del Camp, a la comarca del Baix Camp, celebra el centenari de la construcció, i el cinquantenari de la reconstrucció, del bell santuari modernista dedicat a la Mare de Déu, en l'advocació entranyable de la Riera, per haver estat trobada a la riba de ponent de la riera d'Alforja. En aquesta ermita es guarda, actualment, una bella talla romànica del segle XIII d'aquesta imatge. El santuari primitiu, però, va néixer cap a final del segle XII sota l'advocació de l'apòstol sant Bartomeu i no va ser fins ben entrat el segle XVIII que, per l'esmentada troballa, l'advocació a l'apòstol va anar cedint, progressivament, el patronatge a santa Maria, com ha passat en molts altres santuaris i ermites de Catalunya.

Era l'any 1903 quan, per una deixa

testamentària de la benemèrita borgenca senyora Magdalena Martorell i Ferrer, es va decidir construir una ermita nova que havia de substituir l'antiga (d'estil romànic, segons la veu popular; sense estil definit, segons els tècnics), ja que, per la seva vellura, estava en molt mal estat de conservació i amenaçava ruïna. Aprovada la substitució per totes les instàncies (arquebisbat, parròquia i casa de la vila), va ser aterrada durant el mes de maig d'aquell any i el dia 1 de juny va ser col·locada la primera pedra, en una emotiva festa popular. Les obres van continuar durant tota la segona meitat de l'any, seguint el projecte modernista atribuït a l'arquitecte Francesc d'Assís Berenguer i Mestres, reusenc, un dels grans col·laboradors del genial Antoni Gaudí i Cornet. Aquesta bonica obra de fàbrica és d'un acurat i bell estil modernista i ha estat reconeguda com a tal pels estudiosos de l'art, per la qual cosa figura en els catàlegs del modernisme català.

Actes commemoratius

Els actes commemoratius de les efemèrides ja es van iniciar l'any passat, el dia 1 de juny, amb una missa de campanya a la plaça frontal del santuari, bo i commemorant el centenari de la col·locació de la primera pedra. Van seguir amb una interessant conferència el mes de novembre que explicava la història d'aquests primers cent anys i seguiran enguany amb la celebració de nombrosos actes, ja que, com hem dit abans, s'escauen dues efemèrides relacionades amb aquesta joia modernista: el centenari de la construcció i el cinquantenari de la reconstrucció. Valdrà la pena que expliquem el perquè de la reconstrucció d'una obra que

només té cent anys: resulta que durant la guerra espanyola va ser utilitzada com a magatzem de material bèl·lic, motiu pel qual, en voler destruir aquest armament, va ser volada el 14 de gener del 1939. L'any 1954, per iniciativa de Mn. Joan París, rector de la vila aleshores, va ser reconstruïda amb la col·laboració econòmica de la pràctica totalitat dels borgencs, inclosos els que residien en altres localitats i fins i tot a l'estranger.

Als dos actes que ja es van celebrar l'any passat han seguit els que ja s'han celebrat enguany, que van començar amb una interessant exposició de vestits i de mantells de la Mare de Déu de la Riera, que s'havia previst del 17 al 25 de gener, però que es va haver de prorrogar fins a l'1 de febrer per la gran acceptació que va tenir entre els borgencs i les borgenques que, amb aquesta mostra, van poder admirar de prop la indumentària que vestia la seva patrona, que forma una interessant col·lecció de boniques peces de tela de seda brodades artísticament. D'altra banda, el 12 de febrer, el P. Bernabé Dalmau, sots-prior del monestir de Santa Maria de Montserrat, va oferir una interessant conferència, molt amena i documentada, sobre *La devoció popular a santa Maria, avui*.

Seguiran més actes: durant aquest mes de març, l'arquitecte Joan Figuerola parlarà sobre *Els arquitectes de Gaudí del Camp de Tarragona*, entre els quals hi ha l'autor del projecte modernista de l'ermita de la Mare de Déu de la Riera. Els actes seguiran tot l'any i hi ha prevista la participació de l'arquitecte Dr. Joan Bassegoda i Nonell, conservador de la Càtedra Gaudí, possiblement a mitjan maig; actuacions de la coral Verge de la Riera; de l'Orfeó Català, que s'ha sumat a les celebracions del centenari; exposició d'estampes de la Mare de Déu de les diverses autonomies de l'Estat, aportades per borgencs procedents d'aquelles terres; obres de teatre religiós; actes de la joventut local i de les colles de Diables, Geganters i Grallers a l'entorn de l'ermita. També l'aplec de sardanes que des de l'any 1976 se celebra al santuari i l'arrossada popular de l'Associació Cultural de Dones Borgenques, que s'hi celebra d'ençà del 1991, hi dedicaran actes especials en les respectives diades del mes de juny.

Els actes es clouran, si Déu vol, el 8 de desembre d'enguany, dia que es commemoraran els cent anys que la venerada imatge de la Mare de Déu de la Riera va ser tornada i entrònicada, solemnement a la seva flamant ermita. (Ferran Jové i Hortonedà)

Traspàs del pare de l'arquebisbe Lluís

TARRAGONA.— A la matinada del dia 9 de març, va morir a Barcelona Joan Martínez i Puig, pare de Mons. Lluís Martínez i Sistach, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Joan Martínez i Puig tenia 98 anys i fins fa poc mantenia una activitat vital ben plena, tenint en compte la seva edat. El seu enterrament va tenir lloc l'endemà, dia 10 de març, a la capella del tanatori de Les Corts. La missa funeral té lloc el dimecres dia 17 de març, a les 19.30 h, a la catedral de Tarragona. (C.C.)

SANTA MARTA
SERVEIS
ASSISTENCIALS
A DOMICILI

- Assistència en postoperatoris, malalts crònics i temporals.
- Companyia a avis, desplaçaments a la consulta mèdica, etc.
- Tenim cura de nadons.
- També servei en clíniques
- Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadors/es

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

Tortosa

Ritu d'elecció dels catecúmens

■ Mons. Salinas va explicar als tres candidats els sacraments de la Iniciació Cristiana que rebran durant el temps pasqual

TORTOSA.— El 28 de febrer passat, primer diumenge de Quaresma, a la parròquia del Sant Crist de la catedral de Tortosa, es va celebrar el ritu d'elecció dels catecúmens de la diòcesi. L'acte va ser presidit pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas.

Eren les cinc de la tarda quan en la intimitat de la capella del Santíssim de la catedral va tenir lloc el ritu catecumenal. Va ser una celebració comunitària i joiosa de la Paraula, un diàleg fraterno entre el bisbe i els catecúmens sobre el seu desig de rebre el Baptisme, les seves motivacions per abraçar la fe i el seu compromís de viure la vida cristiana.

Van participar en el ritu tots els qui han «recoregut» l'itinerari catecumenal en els dos últims anys: els qui s'han de batejar, catequistes, acompanyants, mossens de les comunitats de procedència (l'Ametlla i Amposta), padrins, familiars i amics, i responsables del Servei Diocesà del Catecumenat.

Van ser tres catecúmens, Godo, Svetlana i Mireia, els qui dies abans havien presentat la petició dels sacraments d'Iniciació Cristiana. Amb aquest acte els era acceptada la petició i eren acompanyats en l'Església, com a nous fills que rebran el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia els propers dies de Pasqua.

Eren els primers catecúmens que celebraven aquesta festa, després de la instauració del catecumenat a la diòcesi, l'any 2002. Estrenaven així un nou repte per a l'Església: la petició de la fe de persones adultes que, en no ser batejades en la seva

infància, troquen a les nostres comunitats per demanar el Baptisme i viure l'Evangeli.

La litúrgia de la Paraula va seguir les lectures del primer diumenge de Quaresma. Sobre elles va fer l'homilia el bisbe Salinas, que va invitar els presents i en especial els catecúmens a vèncer les temptacions passant «de la mort a la vida, vivint cadascú el misteri pasqual de Crist». Després, dirigint-se personalment a tots tres, els va explicar els sacraments de la Iniciació Cristiana que rebran en el proper temps pasqual.

Així, ens trobem davant d'una nova realitat pastoral de les nostres diòcesis que viuen en una societat com la nostra tan plural i diversa, democràtica i heterogènia, i amb tantes persones vingudes d'altres països. Ja no tothom és cristià com abans; vivim amb altres persones no cristianes que ens demanen raó de la fe i conèixer Jesús. Un nou fenomen de renaixement cristià en la nostra societat secularitzada.

Foto: M. Garcia

El bisbe va presidir la celebració.

La trobada va finalitzar amb una petita festa compartint un pisco-labis i felicitant, anticipadament, els qui seran batejats la propera Pasqua a les seves parròquies.

Víctor-Manuel Cardona

Trobada de professors de Religió de la zona nord i centre

TORTOSA.— El 5 de març va tenir lloc al Seminari Diocesà de Tortosa una trobada de professors de Religió de la zona nord i centre, que comprenen la part catalana del bisbat de Tortosa. Al voltant de cinquanta professors van ser reunits per Mons. Josep-Maria Tomàs, vicari general i delegat d'Ensenyament, per tal d'explicar-los la nova configuració que tindrà la matèria de Religió a causa de la reforma de la nova Llei de Qualitat de l'Ensenyament.

La primera part va ser informativa: la situació actual de l'àrea de Religió, la configuració del crèdit «Cultura, societat i religió», la proposta de la Conferència Episcopal Espanyola, la presentació d'un fulletó per explicar com serà i què suposa el nou crèdit d'ensenyament religiós, l'actual nombre de matriculació en Religió a la diòcesi de Tortosa... La segona part va ser més de tipus formatiu. L'encarregat de la formació dels professors de Religió va parlar, sota el títol *Què puc fer a la Quaresma?*, de la conversió, del seguiment de Jesucrist i de l'espiritualitat de comunió.

Per acabar, es va repartir als professors de la ciutat de Tortosa un material de treball per preparar, amb els alumnes de Primària i d'ESO, un estudi sobre un fet religiós. En aquest cas és el de la Mare de Déu de la Cinta. (V.M.C.)

Convivència anual de Càritas diocesana

TORTOSA.— El dissabte 28 de febrer, amb l'assistència de 110 participants, es va fer la convivència anual de Càritas al Seminari Diocesà de Tortosa. L'acte es va iniciar amb la pregària i unes paraules del bisbe Xavier Salinas. A continuació, Ana Jesús Gavela, membre dels Serveis Generals de Càritas i responsable de l'acompanyament de Càritas al bisbat de Tortosa, va fer una xerrada on va exposar quines són les línies de treball de Càritas envers una adaptació del seu treball en els propers anys a la realitat canviant que ens envolta, sempre des de la seva identitat.

Arran de la xerrada, els participants es van distribuir en cinc tallers per aprofundir en les línies de treball que es porten a la diòcesi de Tortosa en matèria d'immigrants, dels sense llar i transeünts, de drogodependències, de roba i comunicació i d'animació de la comunitat.

Després de dinar es van presentar tres

La trobada va aplegar 110 participants.

experiències que ja intueixen el camí de Càritas en els propers anys: Escola de Pares a Xerta, taller Net i Polit a Benicarló i Vinaròs, i la campanya de Quaresma 2004, «El cristià en la societat de consum», del Moviment d'Acció Catòlica General d'Adults.

Amb les conclusions del treball del matí es va acabar l'acte. D'aquestes cal ressaltar la necessitat compartida per tots els presents d'augmentar la coordinació i l'intercanvi d'experiències entre els equips de Càritas, amb el compromís dels Serveis Diocesans de donar suport i potenciar aquesta dimensió del treball. (V.M.C.)

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.

- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.

- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

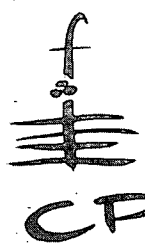
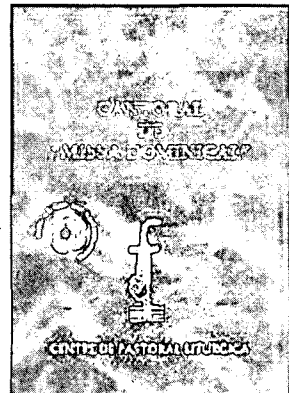
Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€. Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€. Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€. Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL
LITÚRGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web.: www.cpl.es / mail.: cpl@cpl.es

Lleida

L'Acadèmia Mariana celebra la 5a Trobada de les Blanques

■ L'agrupació, fundada l'any 2000, aplega 250 dones inscrites

LLEIDA.— L'Acadèmia Mariana de Lleida va celebrar el diumenge 7 de març la cinquena edició de la Trobada de les Blanques, amb una solemne Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i cantada per la coral Pau i Harmonia. En l'homilia, Mons. Ciuraneta va encoratjar les Blanques a continuar amb la seva devoció envers la Mare de Déu de l'Acadèmia.

La trobada es va celebrar enguany a la capella del Cor de Maria, a la casa mare de les religioses Filles del Cor de Maria, congregació fundada per la lleidatana Esperança González, avui en procés de beatificació.

En aquesta capella es venera actualment la patrona de la ciutat de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, a causa de les obres de restauració de la seu de l'Acadèmia Mariana, un emblemàtic edifici religiós de la Lleida del segle XIX on hi ha l'oratori de la patrona.

Finalitzada la celebració religiosa, va tenir lloc un acte cultural marià. En primer lloc va prendre la paraula Blanca Roca, que va dedicar la seva intervenció a destacar la importància que té ja l'Agrupació de Blanques en el foment de la devoció a la Verge Blanca de l'Acadèmia. Així mateix, va fer especial esment a la col·laboració i al suport que dona al projecte de restauració de l'Acadèmia Mariana, futura seu de la Casa de l'Església i casa d'espiritualitat.

Tot seguit, Blanca Lacort va parlar sobre el 150è aniversari de la proclamació pel papa Pius IX del dogma de la Immaculada Concepció de Maria. Aquest fet, que serà commemorat el 8 de desembre d'enguany, va inspirar a mossèn Josep M. Escolà la

El bisbe de Lleida amb el grup de les Blanques i acompanyants.

fundació de l'Acadèmia Mariana de Lleida l'any 1862. Lacort es va referir a l'arrelada devoció dels lleidatans a la Immaculada, venerada ja al segle XII a la Seu Vella i en l'Estudi General.

Llibre d'Or i certàmens marians

Seguidament, Blanca Currià va dedicar la seva intervenció a parlar del Llibre d'Or de l'Acadèmia, una de les seves joies. Obert l'any 1896, conté més de 300 dedicatòries i signatures dedicades a la Verge Blanca, de poetes, artistes, escriptors, homes i dones de lletres, professors, polítics, nuncis, cardenals, reis, etc. Va destacar de totes elles la que va fer el capellà i poeta mossèn Cinto Verdaguier l'any 1901, amb motiu de la seva estada a Lleida.

Finalment, Blanca Salinas va fer història dels certàmens marians, des del primer con-

vocat i celebrat l'any 1863, dedicat a la Mare de Déu del Pilar, fins al darrer de l'any 2003, en honor de la Mare de Déu de Montserrat de la seva ermita de Castells, amb motiu del 50è aniversari de la seva construcció.

Aquest matí dedicat a honorar la Verge Blanca va acabar amb el cant del *Violai*, en honor de la patrona de Catalunya i de la de Lleida.

Mn. Salvador Gené, director de l'Acadèmia Mariana, ha valorat molt positivament aquesta cinquena festa de Blanques, una agrupació nascuda l'any 2000 per aplegar entorn a la patrona de Lleida totes les dones que es diuen Blanca i que compta actualment amb 251 dones inscrites: «I no són totes de Lleida, sinó de diversos indrets de Catalunya, de la resta d'Espanya i fins i tot de diversos països d'Europa i d'Amèrica.»

Jordi Curcó

Celebració del Dimecres de Cendra Universitari

LLEIDA.— Uns 300 joves universitaris, així com professors, van respondre positivament a la convocatòria de la Pastoral Universitària de les diòcesis de Solsona, d'Urgell i de Lleida, i de la Delegació de Pastoral Juvenil, i van participar en el ja tradicional Dimecres de Cendra Universitari.

La celebració va tenir lloc a les deu de la nit al santuari parròquia de Santa Teresina dels pares Carmelites de Lleida, presidida per Xavier Navarro, el prevere més jove del bisbat de Lleida. Amb ell van concelebrar altres preveres com el director de l'Irel, Mn. Ramon Prat; el jesuïta Joan Suñol; el consiliari de la Pastoral Juvenil, el franciscà Joan Pujol; el també consiliari de moviments juvenils, Víctor Martínez, i pares carmelites de la comunitat lleidatana.

Els joves universitaris de la Universitat de Lleida van rebre la cendra com a símbol del camí quaresmal vers la Pasqua, en una celebració molt participativa i plena de simbolisme. (J.C.)

Els jesuïtes organitzen una trobada de Pasqua per a joves a Raïmat

LLEIDA.— Els jesuïtes de Catalunya organitzen una trobada de Pasqua per a joves a Raïmat (Lleida). El lema «Tu sí k vals» i una ampolla de perfum amb les sigles TSKV són el reclam d'aquesta iniciativa adreçada a nois i noies de 15 a 25 anys i que aquest any posen en marxa per primera vegada els jesuïtes de Catalunya.

Amb aquest missatge agosarat i com si es tractés d'una publicitat de productes cosmètics, es convida adolescents i joves a apostar per un «tractament» que dona com a resultat una «bellesa» que va més enllà dels canons estètics de la publicitat i el consum: creure en un mateix, compartir amb els altres, fer experiència de voluntariat, treballar a favor dels més desfavorits...

La Pasqua Jove, que tindrà lloc al col·legi Claver de Raïmat, consisteix en quatre dies de convivència, durant els quals es combinarà música, pregària, teatre, reflexió personal..., centrat tot al voltant de les celebracions de la Setmana Santa. Aquesta és una iniciativa que sorgeix dels integrants més joves de la família ignasiana (laics, religiosos i jesuïtes) per tal de poder celebrar la Pasqua en grup.

La trobada començarà el matí del dijous sant, dia 8 d'abril, i s'allargarà fins al diumenge de Pasqua, 11 d'abril.

Per a més informació i inscripcions: <http://www.jesuites.net - tskv@sjar.org> (C.C.)

V Festival Missioner amb el lema «Missió possible»

LLEIDA.— El pavelló esportiu del col·legi Dominiques de l'Anunciata de Lleida va acollir el dissabte 14 de febrer a la tarda la cinquena edició del Festival Missioner, organitzat per la Delegació de Missions de la diòcesi de Lleida.

Més de 200 persones, majoritàriament joves, però també acompanyants i pares, van participar en aquest acte juvenil i festiu, a l'entorn del missatge missioner i sota el lema «Missió possible». Entre els assistents hi havia el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel delegat diocesà de Missions, Mn. Amadeu Carrera.

El festival va començar amb la presentació de dues noies que van oferir als presents el seu testimoni i l'experiència missionera, després que aquest estiu hagin estat en terra de missió, concretament a Guatemala.

Tot seguit, van iniciar-se les actuacions pròpiament dites del festival, molt ben coordinat i preparat pels diversos grups participants. L'esquema del festival era que cada col·legi representat, sis

Tots els grups van demostrar un gran entusiasme.

van llegir un manifest, mentre que el col·legi Santa Anna va dedicar la seva actuació teatral a les Filipines i, per acabar el festival, el col·legi Montserrat dels germans Maristes va oferir una obra de teatre sobre l'Àfrica, dedicada especialment a Tanzània.

El bisbe Ciuraneta, que es va mostrar satisfet per la vitalitat i l'entusiasme demostrat per tots els grups que van participar en el festival, va dirigir unes paraules als joves, com a protagonistes del festival; i al públic que omplia de gom a gom el pavelló, per fer partícip tothom del camí missioner. (J.C.)

en total, recorregué un país de missió.

Així, el primer a actuar va ser el col·legi Claver de Raïmat, dels pares jesuïtes, amb una representació de percussió dedicada a Europa. Tot seguit, els alumnes del col·legi amfitrió, les Dominiques de l'Anunciata, van representar una petita obra de teatre, dedicada a Guatemala; mentre que l'institut Màrius Torres va fer gaudir el públic amb cants i balls exòtics, dedicats a l'Argentina. Per la seva part, el col·legi Lestonnac s'hi va fer present amb els alumnes que

Menorca

Diada formativa dels catequistes

■ Més de cent persones van assistir a la Jornada Diocesana de Formació Catequètica

CIUTADELLA.— L'1 de març passat, festa de les Illes Balears, uns 110 catequistes d'arreu de l'illa van pujar fins al santuari de la Mare de Déu del Toro per assistir a la Jornada Diocesana de Formació convocada des del Se-

cretariat diocesà de Catequesi de Menorca. La directora de Catequesi, Margarita Servera, valora molt positivament el nombre d'assistents, una «mostra de la necessitat de formació dels catequistes».

Es van dur a terme tres cursos, en diferents sessions al llarg de tot el dia. El prevere Joan Febrer va impartir *Creure en un Déu, com passar de la meva fe a la fe de l'Església*. El seglar Xema Campos, de Tarragona, va desenvolupar *Dinàmiques de grup aplicades a la catequesi d'adolescents*. I Esteve Pujol, també seglar, però de Barcelona, va dinamitzar *Valors humans, valors cristians*.

Al llarg de la jornada hi van prendre part alguns rectors de les parròquies menorquines. Així també, el bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris, es va desplaçar fins al Toro per presidir la celebració de l'Eucaristia que va acabar la jornada a la tarda.

Margarita Servera ha explicat que a les parròquies hi calen més voluntaris que vulguin realitzar aquesta tasca de l'educació de la fe. Per a Servera, els «catequistes són els que fan de pont entre les parròquies i la gent poc assídua a l'Església». Unes persones «prou compromeses i constants, molt identificades amb la vida de les parròquies». La directora del

Foto: «Diari Menorca»

Al llarg del dia es van dur a terme tres cursos.

secretariat considera molt positivament que actualment s'estiguin incorporant generacions més joves com a catequistes.

Les estadístiques del Secretariat diocesà de Catequesi reflecteixen que actualment hi ha uns 250 cristians que, de forma voluntària, servei-

xen la comunitat cristiana en qualitat de catequistes a Menorca. Una xifra que en els últims anys ha baixat considerablement a causa del descens de les catequesis de Postcomunió i de Confirmació.

Guillem Ferrer Monjo

104 poemes, reflexions, contes i pregàries per apropar-se a Déu en el silenci

CIUTADELLA.— El prevere menorquí Joan Bosco Faner i l'educadora Dolors Oller publiquen a l'Editorial Claret 104 poemes, reflexions, contes i pregàries per apropar-se a Déu en el silenci. Joan Bosco Faner (Ciutadella, 1947) obre una nova pàgina literària amb l'aportació d'una obra d'espiritualitat, amada de pregària, de silencis i de ressons de Déu. Davant d'un canvi de destí, com a capellà del poble menorquí de Ferreries durant 23 anys i enviat a la parròquia de Sant Esteve de Ciutadella, la poesia va ser el destí dels diàlegs de serenor, de llum i de pregària interior.

El prevere ciutadellenc va demanar la col·laboració de Dolors Oller Lletjós (Barcelona, 1950), mestra jubilada, voluntària de Càritas a Sant Esteve i del Secretariat de Pastoral Universitària de la diòcesi.

El treball va agradar des del principi a la direcció d'Editorial Claret, que ha editat *Ressò de silencis. 104 poemes, reflexions i contes* en la secció d'Espiritualitat i Pregària.

Joan Bosco Faner afirma, taxativament, que «pregar no és cap cosa estranya» i que *Ressò de silencis* ens ajuda a «fer veure la profunditat de la poesia i la immensitat espiritual que comporten els diàlegs íntims amb Déu». Mn. Faner afirma que «avui és més necessari que mai mirar amb profunditat des de la mirada de Déu, estant molt atents a les experiències que ens duu la vida». Per al prevere, «l'esperança és el mòbil del llibre, la necessitat de trobar el sentit de la vida».

Dolors Oller, de la seva banda, creu que «el llibre està escrit en un to molt positiu, tot i reflectir moments de dificultat interior». Un treball que «cerca la pau i cerca Déu constantment a través d'experiències viscudes». Oller, que viu l'experiència de la malaltia des de la fe, expressa que el treball «és la recerca de la serenor, en els moments més difícils d'assumir-la en l'àmbit personal, des del silenci en Déu». El silenci, de fet, és el bessó fonamental de cadascun dels 104 capítols, que encapçala una poesia, reflexionada per Dolors Oller i completada amb un conte, una pregària i un text del profeta Isaïes, a càrrec de Mn. Bosco Faner. El capellà ciutadellenc, prevere diocesà des del 1972, explica que per a ell els contes són una aportació literària nova. El descobriment d'un gènere que la societat d'avui posa al descobert i que desperta la saviesa popular més amagada. Uns textos que mesclen la fantasia i la realitat, amb finals sorprenents. Els autors esperen que aquest llibre ajudi a pregar moltes persones i diversos grups d'Església. (G.F.M.)

Portada del llibre.

La Confer analitza l'èxode bíblic

Foto: «Diari Menorca»

La trobada va ser dirigida pel biblista Jordi Latorre.

CIUTADELLA.— Els religiosos i les religioses de les diferents congregacions de la diòcesi de Menorca van assistir al santuari de la Mare de Déu del Toro a unes jornades de formació que organitza anualment la Confer (Confederació de Religiosos i de Religioses). La trobada va tenir lloc els dies 27 i 28 de febrer, i van ser dirigides pel biblista Jordi Latorre, salesià català, que ha coordinat, en distintes ocasions, jornades de formació bíblica per a preveres, religiosos i seglars de la diòcesi menorquina. Latorre va aprofundir en la comprensió dels llibres bíblics de l'Èxode, Hebreus i l'evangeli de Lluc, i va aportar les pistes necessàries per reviuir l'experiència de la Quaresma. (G.F.M.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, penyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmenis, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

Tel. 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Missions

CARTA DES DE...

PARRÒQUIA SANT FRANCESC D'ASSÍS
Camiri (Bolívia)

Amics i amigues de *Catalunya Cristiana*,
Us puc anomenar així per motius diversos.
Pel germà franciscà P. Francesc Gamissans,
per l'acollida a Barcelona als tres mesos de la
meva ordenació sacerdotal l'any 1974, per la
sort de trobar el vostre diari a la nostra casa
Sant Francesc d'Assís, i per la possibilitat que
se'm pot oferir que altres amics i amigues de
Catalunya Cristiana apadrinin un missioner a
Bolívia. Des d'aquest missatge per a vosaltres
vull fer arribar concretament el meu agraïment
als que se'l mereixen, començant pel P.
Francesc, a totes les persones que, en aquest
inici de la meva vida sacerdotal, fa 28 anys,
han estat importants, d'una manera o altra, en
la meva vida, fins a merèixer jo ser missioner
franciscà a les missions de Bolívia.

Us vull demanar que considereu la possibilitat d'un
suport a la meva tasca missionera. No hauré arribat, com a
framenor, a introduir-me al «món empresarial» com diu el
P. Francesc en un dels seus articles. Això no obstant, estem
treballant amb finalitats concretes i esperançadores. Un
dels meus projectes és la «Dignitat de la vida a la llar»,
cercant d'ajudar en la construcció de l'habitatge a les
famílies que realment ho necessiten. Insisteixo, per merèi-
xer el vostre suport, presentant quatre projectes més. Un és
preparar un ambient de reunió i formació per als catequis-
tes de la meva parròquia. A Villa Montes, on he treballat
moltíssim, encara tiro endavant tres projectes: al centre

El P. Gilberto treballa amb els més humils.

agroecològic Ivi Kavi (Terra Bona, en guaraní) de Tarairí.
A 20 km de Villa Montes, som a meitat de camí perquè
funcioni, també en la fusteria de la comunitat de Chimeo. A
Villa Montes, juntament amb el poble i les autoritats, com
a president d'un comitè impulsor, porto a terme la recons-
truïció de l'antiga missió franciscana per fer funcionar, en
aquell lloc històric, un centre cultural per afavorir la jove-
nut i col·legis de la zona.

Envio el meu agraïment per haver-me atès, però voldria
dir: A reveure!

Pau i bé!

P. Gilberto Bragagni, o.f.m.

BURKINA FASO

Religioses de Maria
Immaculada d'Espanya
obren un noviciat

BOBODIOULASSO.— Les religioses de Maria
Immaculada d'Espanya han obert un noviciat a Bobo-
dioulasso. La germana Clara Angélica Bretón s'ha fet
càrrec d'aquesta nova presència al país africà. Amb el
noviciat, les religioses volen assegurar la formació de
les aspirants africanes a la vida religiosa.

La nova casa acull cinc novícies i una postulant. La
casa està situada a prop de Bobodioulasso en un lloc
«lluminós, obert i amb abundància d'aigua», assenyala
la Gna. Clara Angélica. Fins ara, les aspirants a aquesta
congregació venien a l'Estat espanyol a fer el noviciat.
Això suposava «un cert desarrelament i un gran canvi»
per a les joves aspirants, segons fonts de la congrega-
ció. A més, també el bisbe de la diòcesi els havia
sugerit que «la primera formació per part de la congre-
gació la rebessin al seu país». El nou noviciat no només
es dedicarà a formar les aspirants a la vida religiosa.
També servirà de centre de promoció de les joves del
país, ja que disposa d'instal·lacions per acollir altres
joves i oferir-los educació.

Les religioses de Maria Immaculada de les provín-
cies de l'Estat espanyol, conegudes popularment com
del Servei Domèstic, mantenen una col·laboració es-
treta amb la nova casa de formació. Col·laboració que
és concreta en el personal que hi està destinat i en
aportacions econòmiques per al funcionament d'aquesta
obra. (Ivicon)

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar
a Moscou una gran campanya del rés del Rosari. En
aquells moments, després de la caiguda del comunisme a
Rússia, la campanya del rés del Rosari es va proposar un
objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materia-
lista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre
l'església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al
cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada
dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques.
En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes—
l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin és
l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un
rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del rés
del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol
Bajo tu amparo nos acogemos, es va publicar un llibret de
meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara
s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la
inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta
meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviem el rosari beneït
pel Papa i el llibret *Bajo tu amparo nos acogemos* a un
germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de
l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

**El Rosari beneït pel papa Joan Pau II
i el Llibret de meditacions són a
disposició de tots aquells que es
vulguin unir a la
CAMPANYA DEL ROSARI**

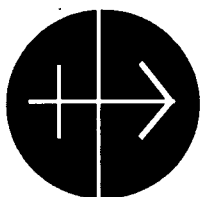
COM S'AJUDA A LA
CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en
aquesta campanya a enviar un DONATIU DE
6€. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa
i el Llibret «Bajo tu amparo nos acogemos»
i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTA-
MENT en nom seu als creients de Cuba que
ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARIO

Gozo · Luz · Dolor · Gloria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, Nom i Cognoms

i unir-me a la **CAMPANYA**.....

☐ Hi col·laboro amb € Carrer núm

Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐ C. Postal i Població

Província.....

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Disminuïts psíquics, no disminuïts socials

■ L'associació Centre Especial de Treball Iris forma i crea llocs de treball per a persones amb discapacitats psíquiques

A Sant Vicenç dels Horts hi ha tres tallers on cada dia més de 100 persones amb diversos tipus de discapacitat psíquica aprenen, treballen i reben una remuneració per la seva tasca. Ningú no dubta que són útils i que tenen dret a sentir-se realitzats personalment com qualsevol de nosaltres.

En la societat d'avui dia un disminuït psíquic és únicament un disminuït psíquic. És la informació fonamental que ens cal saber d'aquesta persona, ja no ens interessa res més. Però tenir una discapacitat psíquica no significa no tenir capacitat d'aprendre, adaptar-se, relacionar-se, estimar, enfadar-se, decebre's, entristir-se, superar-se, realitzar-se... No som tan diferents tot i no ser iguals. I és que cap ésser humà és igual a cap altre. La realització personal de nois i noies amb un cert grau de disminució psíquica és el que es pretén des de la Fundació Iris, que engloba una Escola d'Educació Especial i l'Associació Centre Especial de Treball. Ells tenen els seus gustos, les seves curiositats, la seva forma de veure la vida i és una cosa que s'ha de comprendre i respectar.

Tot va començar fa gairebé 29 anys quan un grup de joves de la parròquia de Sant Vicenç dels Horts va voler posar en marxa una iniciativa de treball social i van decidir impartir classes a domicili a aquells nois que no podien assistir a l'escola. Es tractava de nens de famílies immigrants que tot just acabaven d'arribar amb pocs recursos i baix nivell cultural. Aviat van poder accedir al col·legi ordinari i el servei social es va orientar cap als nens que no rebien cap tipus d'educació pel fet de ser disminuïts psíquics. En gairebé 30 anys s'ha passat de recollir en un jeep els nens casa per casa i fer-los classe en un edifici cedit pels Salesians de Sant Vicenç a poder atendre una escola per a 56 nens i tres tallers de treball. Al darrere hi ha molta feina, la trucada a moltes portes i la resposta positiva de moltes d'elles.

La idea de crear els tallers va ser d'algun dels pares que tenien els seus fills a l'escola. I és que veien com els seus fills creixien, acabarien l'escola i no tindrien cap sortida laboral. En un primer moment, van ser els mateixos pares els qui van anar per les empreses cercant tasques que poguessin realitzar els seus fills i per les quals rebrien

una remuneració, és a dir, tenien feina, i sobretot se sentien útils. El procés va prendre cos i, avui dia, hi ha tres tallers diferents atenent els diferents graus de discapacitat dels treballadors: el Centre Especial

Dos treballadors de l'associació fent roses per al dia de Sant Jordi.

de Treball (CET), el Servei Ocupacional d'Inserció (SOI) i el Servei de Teràpia Ocupacional (STO).

La feina als tallers

Al CET els 49 nois i noies ofereixen serveis de jardineria (disseny i construcció de jardins i terrasses, enjardinament d'urbanitzacions i zones industrials, manteniment i conservació de zones enjardinades, instal·lació de reg automàtic, poda d'arbres ornamentals, etc.), manipulacions (treballs de maquinària petita, verificació de peces, muntatge de peces, embossat de productes, ensobrat de correspondència, promocions de campanyes publicitàries, etiquetatge, etc.) i també fan detalls per a casaments, batejos, comunions, aniversaris i celebracions familiars i d'empreses.

Porten a terme la seva feina i cobren el mateix que qualsevol altra persona que portés a terme aquesta tasca.

Per la seva part, el STO acull aquelles persones amb un grau de disminució psíquica igual o superior al 65% que no tenen capacitat laboral productiva, per la qual cosa es valoren principalment els aspectes educatius i rehabilitadors de cada persona. Es persegueix com a objectius aconseguir hàbits, habilitats i actituds personals que

facin possible el fet de viure una vida activa de relació social adient i d'acord amb l'edat de cadascun dels 40 nois.

Els 15 assistents al taller SOI són els qui es troben en una situació intermitja. És a dir, que tot i tenint capacitat laboral productiva, no es poden integrar en un centre especial de treball (CET) o a l'empresa ordinària per manca de formació laboral o d'oferta de treball i que, contràriament, tampoc no es poden acollir al servei de

teràpia ocupacional. Per tant, s'intenta dotar els nois i noies de coneixements prelaborals teòrics i pràctics amb la finalitat de potenciar i conservar les capacitats laborals que puguin afavorir la seva integració futura dins de l'àmbit laboral. Els ensenya a portar a terme una àmplia varietat de feines de manipulació com embossar, ensobrar, separar components, etc. i també tasques de jardineria en un hivernacle.

Però hi ha nois que no volen dedicar-se a la jardineria o a la manipulació, llavors s'intenta que facin allò que realment els agrada. Si s'ha de buscar un lloc a una empresa, el busquen. Això sí, vigilant molt les condicions en què es desenvolupa la seva feina perquè segons ens comentava la directora gerent, Roser Boladeros, hi ha casos de nois que retrocedeixen en la seva evolució com a conseqüència d'haver estat

incorporats a una empresa, «en empreses molt grans se'ls mengen».

Seguint aquesta línia d'intentar que es realitzin personalment orientats i vigilats, un noi acaba d'aprovar les oposicions per a Parcs i Jardins de Barcelona i treballarà com qualsevol persona sense discapacitat.

Que se sentin independents

Amb el desig d'igualar la forma de vida de la gent de la seva edat, la Fundació Iris projecta construir una residència de petits apartaments amb capacitat per a 24 persones. És a dir, que els nois tinguin la seva jornada laboral i després puguin dirigir-se a casa seva, fer-se el dinar, veure la televisió, en resum, que puguin tenir una vida independent amb el suport més adient. En principi, la residència ha estat pensada per als nois i noies que són capaços de desenvolupar-se força bé i que no poden viure amb els seus pares; per exemple, en el cas que els pares siguin gent gran i per problemes de salut no puguin tenir-ne cura, o perquè no són les persones adients per al seu benestar físic i psíquic. La psicòloga, l'assistenta social o la pedagoga de la Fundació en valoraran els diferents casos.

Pel que fa a l'escola d'Educació Especial, atén 56 alumnes, als quals pretén dotar, curs rere curs, d'una informació integral que els permeti resoldre, en la mesura de les seves possibilitats, els problemes que se'ls presentin a la vida quotidiana. Alhora es porta a terme una tasca de foment en els pares amb el desig d'integrar socialment els seus fills, per intentar que en el futur puguin tenir un lloc en el món laboral fent una tasca adequada a les seves possibilitats.

Els nens només paguen una quota mínima d'entrada perquè es respecten els principis fundacionals amb els quals va ser creada l'escola. Aquesta es manté gràcies a una part dels beneficis aconseguits als tallers i per les diverses accions que es porten a terme des de la fundació per recaptar fons (paella per a 800 persones, venda de loteria, sopars benèfics, etc.). Quan es vol, es pot: Fundació Iris.

Consuelo Chaves Mejuto

ASSOCIACIÓ CENTRE ESPECIAL TREBALL IRIS
c/ PRIMER DE MAIG, 5
08620 SANT VICENÇ DELS HORTS
TEL.: 936 563 675
FAX: 936 563 989
fundacio@fundacioiris.org

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Un cant a la vida

Ecce (27-V-1943):

Aquí estem, Senyor, avui ens casem,
ens obrim tots dos com en maig les flors.
Signem en blanc, poseu lletra al nostre lliurament,
estem a totes, totes, en alegries i en dolors.

Fiat:

Com Maria, diem sí a l'Abba, Pare-Mare
Déu de nostres vides, dos rius fosos en u,
oberts al món, respirem l'aire
de tots els vents, no viurem rere un mur.

Magnificat:

La nostra ànima en cossos diferents
és una sola, simbiosi vital
per camins empinats, però convergents,
us seguim com la Verge en la nit, llum i far.

Amén (1-XII-1963):

Jo, Maria Lluïsa, per gràcia de Déu, esposa
i avui vídua per Misteri que no entenc,
dic igualment sí, plorant d'esperança
amb la fillada, cor cantant, fins al retrobament.

Al·leluia (4-III-2004):

Ja sóc aquí, Senyor, ja veig el meu espòs,
ha guanyat tots els plets amb la llei de l'amor.
Aquell Crist gros de la Creu, ara és resurrecció,
ens tornem a besar amb divina passió.

Aleteig d'ales d'àngels,
simfonia de fons.
L'ahir no existeix,
és un ara sens demà.
L'eternitat és presència,
font sempre rajant.
(J.B.B.)

M. Lluïsa Forner, una vida i una mort exemplars

■ **Servidora de tothom, va ser una dona de fe viva i profunda**

TORTOSA.— El 4 de març passat, molt avançada la nit, es va aguditzar l'agonia de M. Lluïsa Forner de Jornet, vídua. Poquíssimes vegades s'ha viscut el traspass d'una persona laica envoltada pels seus fills i néts cantant i pregant. «Quan la mare respirava a fons, li

M. Lluïsa Forner va néixer el 1923 a Vinaròs i va començar el camí de la fe en la parròquia arxiprestal d'Ampostà com a jove d'Acció Catòlica. Als 19 es va casar amb Càndid Jornet, advocat i militant de l'Associació Nacional de Propagandistes. Va ser una parella que va realitzar amb bona nota allò del «matrimoni, comunió plena de vida i amor». La benedicció bíblica de nombrosos fills va florir en una fillada de dues noies i quatre nois. Als vint anys de casats, concretament l'1 de desembre del 1963, el marit va morir de manera fulminant. Aleshores la vídua va acceptar la soledat conjugal. Els fills expliquen que «la mort prematura del pare i l'estil ferm de la mare ens va fer espavilar i madurar. Els Jornet som el que som gràcies a aquest fet».

A Tortosa se la coneixia com «la Jornet». Tenia l'aura del marit, que ella sentia com el gran present-absent. La M. Lluïsa tenia temps per educar fidelment els fills, dedicar-se a la pròpia formació i a la pregària i, sobretot, servir el proïsme. El ventall d'amor s'estenia des de les prostitutes i la gent pobra fins als capellans i bisbes. Dona de temperament extrovertit i intuïtiu, sabia estar en primera fila escoltant, parlant i organitzant actes apostòlics.

Va escriure —i això ho sabien els més íntims— com volia el seu enterrament: «Les flors solament al peu del ciri pasqual, signe de resurrecció. No vull recordatoris, que recorden la mort.» També va concretar les lectures, els cants i la pregària eua-

dèiem: «Amunt, que te'n vas al cel a veure el marit i el Pare Déu.» I els familiars i amics repetien les consignes per ella estimades: *Ecce, Fiat, Magnificat, Amén i Al·leluia*. Una música de fons va operar el miracle d'uns cors que ploren i alhora estan serenament contents.

M. Lluïsa Forner de Jornet.

ristica. El funeral es va celebrar a la seva parròquia de Sant Blai, plena de gom a gom. El rector, Mn. Isaïes Riba, va presidir la concelebració de quinze capellans. En l'homilia va dir que M. Lluïsa Forner era una dona de fe viva i profunda, i servidora de tothom. La diòcesi ha perdut una militant, especialment en l'àmbit de Mans Unides, la Casa diocesana, l'Associació de Vídues, etc.

Cal destacar els contactes que mantenia amb vídues de Barcelona, que van fructificar en una associació similar a Tortosa, i la mística de comunió amb el marit mort. En un viatge a Roma va fer la consagració de l'estat de vídua, en la línia de Maria, sota l'advocació de Santa Maria de la Resurrecció. Hi van assistir tots els fills.

Tota la celebració del funeral va ser participada pels fills i néts. Al final, una confrare de la Fraternitat de Vídues de Barcelona va agrair tot el que havia après del servei de la M. Lluïsa. Va ser sempre com una «màquina» que arrossega els altres. I cantant amb emoció, l'assemblea sortia i comentava: «Quina celebració!»

J. Blanc i Bahima

Residencia Geriátrica Bonavita

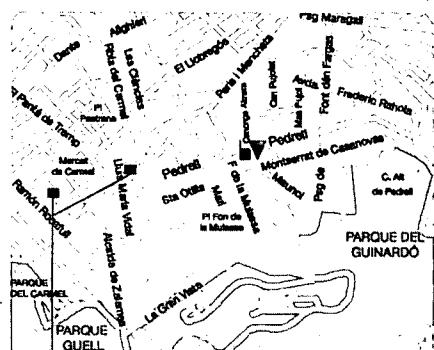
¿Busca lo mejor?

Las mejores instalaciones. Los mejores profesionales

51 plazas residenciales en un edificio de nueva construcción.

El más moderno equipamiento geriátrico. Habitaciones exteriores con Calefacción, Aire acondicionado, Teléfono, Hilo Musical y Televisión.

- Módulo de demencias
- Atención Sanitaria
- Fisioterapia
- Animación
- Dietas especializadas
- Estancias permanentes y temporales

Visítenos o solicite información en :

RESIDENCIA BONAVITA

C/ Pedrell, 111 - 08032 - Barcelona

Tel. 93 357 00 55 - Fax 93 357 03 20

www.residenciabonavita.es

email: info@residenciabonavita.es

Parada autobús 39

Ràdio Estel emet des de Tarragona

TARRAGONA.—

Amb motiu del 10è aniversari de Ràdio Estel, els principals programes de la gràcia es retransmeten periòdicament des d'una seu episcopal catalana diferent, sota una iniciativa que porta el nom d'*Endirecte des de...* El magazine informatiu *El primer cafè* es va fer en directe el 5 de març passat des de Tarragona. A la fotografia, d'esquerra a dreta: Armand Puig, director de l'ISCR Sant Fructuós; Guillem Soler, sotsdirector d'*El Punt* (edició *Camp de Tarragona*); Emili Pacheco, editor i presentador d'*El primer cafè*, i Lluís Arola, rector de la URV.

Per la seva banda, l'informatiu *Catalunya actualitat*, que edita i presenta Aure Farran, va entrevistar Josep Anton Burgasé, president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, i Josep M. Tost, vicepresident de la Diputació de Tarragona.

«El primer cafè» va tenir com a tertulians personalitats del món religiós, social i cultural de Tarragona.

El programa religiós *Qui tingui oïdes*, que edita i presenta Jordi Cabanes, va tenir com a convidat especial l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

El calendari previst és el següent: Tortosa (2 d'abril), Lleida (30 d'abril), Urgell (28 maig), Solsona (18 de juny), Vic (10 de setembre), Girona (8 d'octubre) i Barcelona (29 d'octubre). Dins d'aquest «pelegrinatge» comunicatiu, hi ha previst incloure-hi també Montserrat i Poblet. (C.C.)

cultura

Conferència sobre l'Europa dels tres monoteismes

■ El teòleg i dominic francès Claude Geffré parla sobre l'esperit religiós del nostre continent

BARCELONA.— El 24 de febrer passat la Fundació Joan Maragall i el Patronat Català Pro Europa van organitzar conjuntament la conferència *L'herència dels monoteismes i el futur d'Europa*, a càrrec del professor Claude Geffré, dominic i teòleg francès. Aquesta és la tercera ocasió en què les dues entitats col·laboren per dur a terme un acte d'aquestes característiques.

La conferència, que va tenir lloc a la seu barcelonina del Patronat Català Pro Europa, pretenia ser una reflexió al voltant del fet religiós i Europa tenint en compte l'ampliació immediata de la UE a 10 països nous el mes de maig. Presidia l'acte Anna Terrón, secretària general del Patronat, i van fer una presentació breu del conferenciant i la temàtica Montserrat Coll, directora d'Afers Religiosos de la Generalitat, i Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall.

Claude Geffré va començar insistint en

l'exemple de pau que ha de ser Europa per a la resta del món en un moment com l'actual i sobretot pensant en el segle XXI. Per a ell, aquest model només és possible si el nostre continent sap conservar i transmetre la seva tradició, afaïsonada, tal com va dir Joan Pau II, pel cristianisme, però influïda també per altres religions i cultures. Per a Geffré, Europa no pot perdre aquesta ànima que li és característica.

El dominic francès va enumerar cinc cor-

Claude Geffré va apel·lar a l'ànima religiosa d'Europa.

rents que han conformat amb els segles les característiques d'Europa: la Grècia clàssica, amb el seu desenvolupament filosòfic; la tradició judeocristiana, que exalta la dignitat de l'home, fet a imatge de Déu; Roma, amb la seva tasca d'elaboració de lleis i del dret; l'islam, gran transmissor de la cultura clàssica, i finalment la raó moderna, amb la introducció de la consciència personal.

El professor Geffré va fer notar, però, que Europa ha patit al llarg de la història diverses dicotomies problemàtiques, com ara l'antisemitisme. En aquest sentit, va afirmar que el papa Joan Pau II ha estat capdavanter a l'hora de revisar els errors del passat, ja que en nombroses ocasions ha demanat perdó públicament per les faltes comeses en nom de Déu. Altres problemes històrics segons el teòleg francès han estat

el xoc entre el cristianisme i l'islam, el cisma dins del cristianisme i la separació radical contemporània entre fe i raó, que ha dut a una disminució del sentiment religiós. Referint-se al cristianisme, Claude Geffré el va definir com la religió de l'avenir, del repte, i va insistir en el fet que l'esperança cristiana és que l'esperit de Déu renovi el món. Aquesta renovació ha de menar fins a un món en pau, però

aquesta pau només s'aconseguirà mitjançant la justícia, que al seu torn només pot néixer del perdó.

Europa, doncs, que ha begut dels tres monoteismes —judaisme, cristianisme i islam— i que ha estat capaç de perdonar i de viure en pau, és tot un exemple de cara a la resta del món.

Eduard Brufau

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Anselm Grün

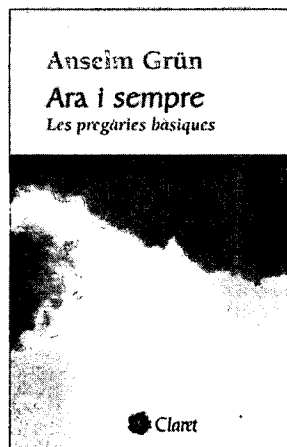
Ara i sempre

Les pregàries bàsiques

«Pregar eixampla el cor. El cor eixamplat ens obre a la vida, a l'amor i a la joia. I pregar ens posa en relació amb Déu. Llavors t'adones de què vol dir ser humà, en què consisteix la teva dignitat més profunda: ésser fill o filla de Déu, estimat sense condicions, immensament valuós.»

El benedictí P. Anselm Grün ens explica les pregàries fonamentals del cristià.

El Bri, 44. 32 p. PVP: 4,00 €

Anselm Grün

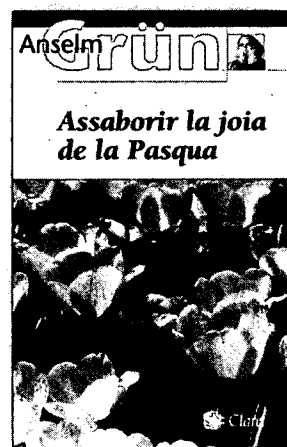
Assaborir

la joia de la Pasqua

Com celebrar la festa de la Pasqua i assaborir-ne realment la joia? Anselm Grün ens introdueix en el misteri de la Pasqua. Interpreta l'univers simbòlic tan ric d'aquesta festa i les seves figures fascinants.

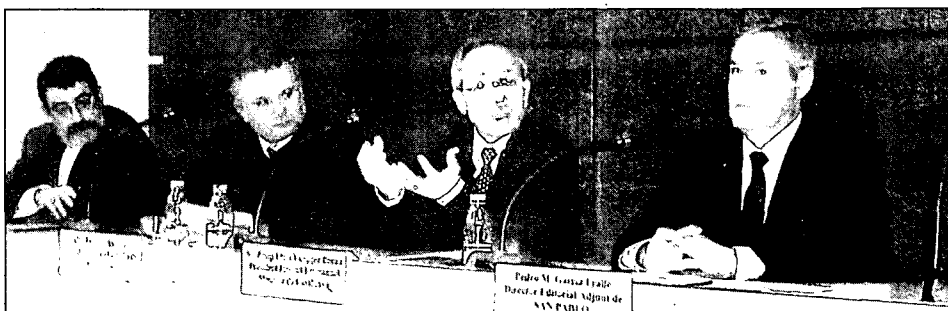
L'autor ha triat per a cada setmana un evangeli de Pasqua. D'aquest evangeli n'agafa per a cada dia, un símbol o una figura i la interpreta en la situació concreta de la nostra vida.

Gresol, 7. 176 p. PVP: 13,85 €

Presentació d'un llibre sobre el fet religiós

L'OBRA FORMA PART DE LA COL·LECCIÓ «LAS RELIGIONES. ¿QUÉ SON?»

L'autor explicant el contingut del seu llibre.

BARCELONA.— El Seminari Conciliar de Barcelona va acollir el dia 26 de febrer la presentació d'*El hecho religioso*, un llibre de Josep Lluís Vázquez Borau, president de l'Institut Emmanuel Mounier de Catalunya. L'obra té una finalitat divulgativa i pretén explicar la simbologia religiosa als lectors no erudits.

Malgrat la tarda plujosa i molt freda, la sala de Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona gairebé es va omplir per veure la nova publicació de l'editorial San Pablo. En aquesta ocasió, es tractava d'*El hecho religioso. Símbolos, mitos y ritos de las religiones*, del Dr. Josep Lluís Vázquez Borau, el quart volum de la col·lecció Las Religiones ¿Qué son? Van intervenir a l'acte, a part de l'autor, Mn. Jaume Aymar, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya, Carles Alcayde, professor d'Història de l'Art, i Pedro M. García Fraile, com a representant de l'editorial San Pablo.

Mn. Aymar va incidir en la importància del coneixement de les religions per part de la població en general, ja que en la

nostra societat la convivència entre diferents creences és inevitable. Per la seva banda, Carles Alcayde va fer un repàs ràpid però molt interessant a la història de la simbologia cristiana en l'art, des de les primeres manifestacions fins a etapes més recents. A continuació Pedro M. García Fraile va destacar l'èxit que ha tingut la col·lecció Las Religiones ¿Qué son?, i va afirmar que en els darrers anys es nota un interès creixent del món editorial per tot el fet religiós. Finalment, l'autor d'*El hecho religioso*, Josep Lluís Vázquez Borau, va definir els símbols religiosos com el llenguatge de l'Esperit, com a manifestacions de l'amor de Déu. Per aquest motiu, va afirmar que els cristians i tots els creients en general estem cridats a descobrir aquestes manifestacions divines.

L'encert de la col·lecció de què forma part aquest llibre rau en el fet que explica els diferents aspectes de les religions d'una manera assequible per a tots els lectors. Altres títols publicats en aquesta col·lecció són *Las iglesias cristianas*, *Las religiones del libro* o *Las religiones tradicionales*. (E.B.)

Centenari de l'arribada a Espanya dels Germans de Sant Gabriel

■ Desenvolupen la seva acció evangelitzadora a través de la tasca educativa

Els Germans de Sant Gabriel, juntament amb les Filles de la Saviesa i els Pares Montfortians, formen la Família Montfortiana. Sant Lluís Maria de Montfort va fundar aquestes congregacions a inicis del segle XVIII. Actualment 1.200 germans de Sant Gabriel duen a terme la seva tasca educativa a 32 països dels cinc continents.

El 7 de juny del 1902 M. Combes, exseminarista i persona culta, però profundament anticlerical, va esdevenir cap de l'Estat francès. Entre les seves decisions, va prohibir totes les congregacions religioses a França. Els 1.400 germans de Sant Gabriel, que residien en diferents comunitats, van haver de demanar dispensa de vots i anar-se'n amb les seves famílies, ja que tots els centres religiosos van ser confiscats. Els Germans de Sant Gabriel van fundar el 1903 centres a Espanya, Índia, Itàlia, Anglaterra i Madagascar.

El 10 d'agost del 1903 els primers germans francesos es van instal·lar al núm. 2 del carrer Beates, de Girona. El primer germà espanyol de Sant Gabriel va ser Lluís Gelabert, fill de Castelló d'Empúries. Fins al 1906, la residència del carrer Beates va servir com a casa de treball i de formació. L'1 de desembre del 1906 els novicis es van traslladar a una nova residència establerta a Malgrat. Tres anys més tard van anar a una casa de Canet, llogada als Missioners del Sagrat Cor, i, al costat dels murs del santuari de Nostra Senyora de la Misericòrdia, s'hi va instal·lar el noviciat i aviat van sortir les primeres promocions de germans.

El setembre del 1915 el juniorat, el noviciat i l'escolasticat es van instal·lar en una gran finca, amb el nom de Can Valls,

al terme municipal de Sant Vicenç de Montalt. Aquesta finca va acollir tots els grups de novicis fins al 1966, per la qual cosa es pot dir que és el «bressol» de la província espanyola. Fins al 1935 tots els superiors provincials eren francesos. El 13 de novembre d'aquest any va ser nomenat provincial el primer espanyol, el germà Estanislao (Lorenzo Ortega García).

El primer col·legi gabrielista d'Espanya va ser el de Castelló d'Empúries, anomenat Sant Gabriel. El setembre del 1904 hi van iniciar la seva tasca docent set germans. Posteriorment s'inaugurarien els de Torroella de Montgrí, Banyoles, Sant Sadurní d'Anoia, Valls, Viladecans, Sant Adrià de Besòs, Ripollet i els dels barris del Besòs, a Barcelona, i de Carabanchel, a Madrid. L'acció missionera i educativa dels germans espanyols ha arribat fins al continent americà: Caracas (Veneçuela), Medellín i Bogotà (Colòmbia) i Lima (Perú).

El lema del centenari dels Germans de Sant Gabriel és «Cent anys educant». Edu-

Estàtua de sant Lluís Maria de Montfort al jardí del col·legi Sant Gabriel de Barcelona.

car és una de les missions més nobles que pot exercir una persona en aquest món: treballar en la formació de nous ciutadans que han de millorar la situació del nostre món. Educar en uns valors sòlids, que es troben al cor de la nostra cultura cristiana. En repassar la relació dels centres docents anteriorment esmentats dels Gabrielistes, s'hi pot apreciar una constant: gairebé tots

els centres escolars que regeixen, o han regit, estan ubicats en zones dels suburbis de les grans ciutats d'acord amb l'esperit del seu fundador, sant Lluís Maria de Montfort, el qual tenia els pobres com els seus preferits.

A la Bíblia, els anys jubilers eren anys d'agraïment. Aquest primer centenari de Sant Gabriel a Espanya ha de ser també d'agraïment al Senyor, el qual, amb la seva mà providencial, va saber extreure un bé —l'expansió de la institució— a partir d'una llei injusta i anticlerical. Ell va animar i va estimular tots els germans que ens han precedit en la tasca educativa. Agraïment, també, a tots els germans que han dedicat els seus esforços a evangelitzar en els centres educatius gabrielistes, molt especialment als 49 germans i el seu capellà que van saber segellar les seves vides amb la sang vessada en el martiri i als quals encomanem la nostra província religiosa. Déu vulgui que noves vocacions arribin al nostre noviciat i que els Germans de Sant Gabriel puguin seguir, en el futur, la seva acció evangelitzadora a través de l'escola!

Gmà. José Paniego, s.g.

Pere Closa, en la memòria i el cor

BARCELONA.— Més d'un centenar de persones es van donar cita el 27 de febrer al Centre Cristianisme i Justícia de Barcelona per assistir a la presentació del llibre *Pere Closa, jesuïta i gitano*, editat per la Fundació Lluís Espinal amb la col·laboració del Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona i la Fundació Pere Closa.

Els que van conèixer Pere Closa no l'han pogut oblidar; els que no van tenir aquesta sort, l'admiren. No obstant això, per a uns i altres, aquest barceloní continua ara tan present com el 1971, quan als seus 39 anys va morir en una cova de Granada, on compartia la mateixa misèria en què vivien molts gitanos en aquella època. El tenen com a referència no sols en la pastoral gitana, sinó en les seves vides. Records i admiració narrats a través d'anècdotes i vivències, assaonades amb gran dosi d'emoció, es van donar la mà a la casa provincial dels Jesuïtes.

L'acte es va iniciar amb la intervenció de Domingo Jiménez, president de la Fundació Pere Closa, el qual va explicar els motius pels quals un grup de joves gitanos i gitanes van decidir en el seu dia constituir

una entitat amb el seu nom. Tot seguit, el també jesuïta Jesús Renau, autor del llibre, va reconèixer que la imatge inicial que tenia del seu company d'ordenació sacerdotal va anar creixent conforme s'entrevistava amb els qui el van conèixer. «Vaig comprendre progressivament la vertadera talla de la seva personalitat, com passa en revelar una fotografia», va afirmar.

Finalment, Manuel Reyes, del Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona, va desgranar moltes de les seves vivències amb Pere Closa a Écija, en les quals es va posar de manifest la seva donació desmesurada i desinteressada al poble gitano. «Molts el considerem com un sant. És un model per a tots els que es volen dedicar al món gitano. Va entendre la nostra cultura i ens va donar el protagonisme als gitanos. Sense pretendre ser-ho, va acabar per ser acceptat per tots com un gitano més», va dir. Entre els assistents, gitanos i no gitanos, hi havia antics companys de col·legi, veïns d'escala o persones que van treballar amb ell en la pastoral gitana. L'acte es va tancar amb la narració del *Romanç del cec*. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Per a gurmets

Abans de començar la meua jornada laboral a la cuina del restaurant, passejava, com molts matins, per la llotja de pescadors on hi havia una gran varietat de peixos per satisfer el paladar dels gurmets més exigents.

En aquesta ocasió, em vaig recrear la vista amb un besuc comú amb una taca negra a l'aixella de les aletes toràciques que una peixatera aguantava amb totes dues mans. Aquesta espècie es distingeix del besuc del nord perquè té la taca sobre les aletes i unes dents molt esmolades a la part superior. Aquest peix és abundant a les costes de la Península Ibèrica, on viu en grans bancs sobre fons rocallosos i sorrencs. La seva carn, forta i de gust saborós, és molt apreciada.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Ordinadors per a la Model

■ Una religiosa dominica impulsa una campanya per fer arribar la informàtica als presos

BARCELONA.— A la presó Model de Barcelona, actualment hi ha dotze ordinadors per a ús dels interns. I la majoria, defectuosos. Tot i aquesta mancança de recursos ostensible,

la religiosa dominica Maria Aguadé, voluntària del SEPAP i col·laboradora veterana en l'àmbit penitenciari, s'ha obstinat a aconseguir que els interns de la Model puguin rebre

classes d'informàtica. Per a això, Aguadé ha emprès, a través de la parròquia de Sant Ildefons, una modesta però ambiciosa campanya de recollida d'ordinadors per a la presó.

Des que s'ha jubilat professionalment, fa només uns quants mesos, Maria Aguadé ha intensificat la seva presència en la que per a ella és gairebé la seva segona residència: la presó Model de Barcelona. Allà hi va quatre i cinc vegades per setmana per intentar oferir una mica de llum a l'obscur pou de la presó. A més de l'acompanyament personal d'interns la situació dels quals és especialment precària, Maria fa classes d'espanyol per a immigrants i organitza un taller de pregària a la quarta galeria, una de les més conflictives i aïllades de la presó. És una dona valenta i plena de vitalitat, amb la ment i el cor sempre en funcionament per aconseguir millores materials i humanes a les vides dels que per a ella són gairebé com els seus fills.

En aquesta etapa nova de major pre-

Maria Aguadé, a la parròquia de Sant Ildefons.

sència a la Model, Aguadé ha volgut impulsar sobretot l'aspecte educatiu, una de les facetes que, paradoxalment, més descuidada es té als centres penitenciaris. En aquest camp, al qual la religiosa s'ha dedicat durant molts anys, Maria Aguadé creu que la informàtica pot desenvolupar un paper molt important per al desenvolupament humà i professional dels

interns: «D'una banda, és una aposta no només de futur sinó de present, de cara a la reinserció a la societat; i de l'altra, la informàtica i l'ús d'ordinadors permet treballar una sèrie de valors que no són habituals entre aquest col·lectiu: constància, esforç, paciència, comprensió...»

Sense ser la seva especialitat, la religiosa dominica fins i tot s'ha ofert a fer classes d'informàtica, però el problema que s'ha trobat és la manca d'aparells per poder-les fer. L'obstacle no ha estat cap impediment per a Aguadé, que ja ha emprès una campanya per a la recerca dels

ordinadors necessaris.

De moment, ja s'ha posat en contacte amb empreses públiques i privades i la resposta ha estat molt positiva. Es troba molt esperançada, i convida tothom qui pugui donar-los un cop de mà a posar-s'hi en contacte (tel. 932 097 363 o aguadecostabella@yahoo.es). A la parròquia de Sant Ildefons, on col·labora molt activament, ja s'han compromès a ajudar-la. No és la primera vegada, aquest últim Nadal ja es van aconseguir reunir més de 1.500 euros en targetes telefòniques per als presos. De les targetes ha passat ara als ordinadors, i tot i que el salt és considerable, està convençuda que la gent respondrà.

Samuel Gutiérrez

Barcelona acull el 10è Congrés Europeu de Ciències i Teologia

BARCELONA.— La Societat Europea per a l'Estudi de la Ciència i la Teologia (ESSSAT) celebrarà, del 1 al 6 d'abril, a l'Institut Químic de Sarrià de Barcelona el seu 10è Congrés Europeu, que abordarà la temàtica *Ciències i teologia en la dinàmica de les cultures. Corrents de saviesa?* El congrés ha estat declarat un acte associat al Fòrum Universal de les Cultures-Barcelona 2004, a pesar que se celebrarà abans de la inauguració d'aquest esdeveniment, a causa que la seva temàtica està vinculada amb la «diversitat cultural», un

dels eixos del Fòrum. El Congrés Europeu de Ciències i Teologia està organitzat per la Universitat Ramon Llull i la Facultat de Teologia de Catalunya.

ESSSAT es defineix com una associació d'estudiosos en una Europa plural, compromesa en l'estudi rigorós de les ciències en tota la seva amplitud i en les seves relacions amb la teologia com a base de valors i conviccions. Les quatre sessions centrals del congrés es transmetran en directe a l'Observatori de l'Ebre. (C.C.)

Bíblia evangèlica en català a Internet

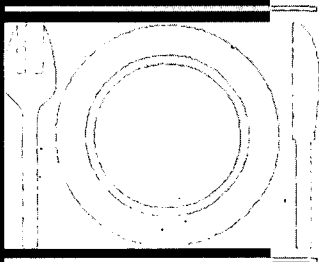
BARCELONA.— La Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya (IBEC) ha posat a l'abast de tots els internautes la Bíblia en català en la seva pàgina web (www.ibecat.org). Es tracta de la primera i única versió que es pot consultar en català a Internet. La traducció que ofereix IBEC és la de la Bíblia Evangèlica Catalana, també

coneguda com la Bíblia del 2000, ja que va ser publicada el setembre del 2000. La presentació dels textos es fa d'una manera esquemàtica i jerarquitzada, en dues columnes, de manera que cada verset comença línia. Així, es facilita la localització de qualsevol cita. Cal recordar que l'IBEC va rebre la Creu de Sant Jordi el 1997. (C.C.)

Besuc al forn

INGREDIENTS:

1 besuc
pomes
llorer
6 grans d'all
oli
pa ratllat
pebre
farigola i vermut

PREPARACIÓ:

Talleu el besuc a rodanxes i salpebreu-lo. Poseu-lo en una plata resistent al forn, a una temperatura semiforta, amb una base de pomes tallades a rodanxes força gruixudes, una fulla de llorer i sis grans d'all sense pelar.

Després poseu una mica d'oli al besuc i deixeu-lo coure durant vint minuts més. Al final, cal afegir-hi la barreja formada per tres cullerades de pa ratllat, una de pebre, mitja de farigola i un gotet de vermut i deixeu-ho coure durant cinc minuts més.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Coses de la vida

Tempesta

Hola, amics! Hi havia un mar i en aquest mar, un vaixell de pesca. A dins, uns homes rudes, forts i de bon cor treballaven per guanyar-se el pa. En una banda de la barca hi havia adormit un altre home; diferent dels altres, cridava l'atenció. De sobte, el cel es va ennegir i es va produir una gran tempesta. Els pescadors van córrer a cridar aquell altre home: «Senyor, salva'ns, que ens enfonsem!» (Mt 8,25). Ell, que no era altre que Jesús, els contestà: «Per què sou tan covards, gent de poca fe?» (Mt 8,26). I dirigint-se als elements, els ordena calma.

Amics, quantes vegades ens hem trobat enmig d'una tempesta i aleshores, què en penseu cadascú de vosaltres?, sabem on i a qui recórrer?, cridem el Senyor amb fe perquè ens ajudi?, ens deprimim? Si cridem Jesús amb força, Ell calmarà les nostres tempestes. En podeu estar ben segurs.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Joaquín M. García de Dios (text) i Teresa Novoa (il·lustracions), *Jesús también fue niño*. Editorial PPC, Col·lecció *Historias de Jesús Contadas a los Niños*, Madrid 2003, 48 pàg.

Conèixer la infància de Jesús

«Jesús va néixer a Betlem. El van descobrir la gent dels voltants i uns savis de l'estranger. Després, al poble de Natzaret, va viure amb Maria i Josep. Jesús va viure allí molt feliç i va fer molt feliços els que van tenir la sort de poder viure amb ell. Ara, tu també el pots descobrir, i ser cada dia més feliç.» Amb aquestes paraules conviden els més joves a conèixer la vida i el missatge de Jesús. En aquest llibre, que forma part d'una col·lecció integrada per quatre volums, s'hi explica el naixement de Jesús i els primers anys de la seva vida. Amb 12 anys, els seus pares el van trobar a Jerusalem, concretament al temple, rodejat dels mestres als quals feia un reguitzell de preguntes. A les últimes pàgines es descriuen diferents aspectes de la vida quotidiana de Jesús, com la terra on va néixer el Messies, els costums que hi havia durant els naixements o la importància del temple. També s'indica on podem trobar als Evangelis els relats que s'esmenten al llibre. (C.C.)

Manual de pregàries

En aquest llibre els infants trobaran moltes pregàries i poemes per resar amb Jesús i amb Maria a partir de les oracions que els cristians han resat a través dels segles: el senyal de la creu, que és el senyal dels cristians; el Pàrenostre, la pregària que Jesús va ensenyar als seus amics; l'Avemària, una oració dedicada a Maria, i el Glòria. «Tant de bo que totes aquestes pregàries et facin sentir que Jesús i Maria t'estimen molt! Si reses una mica cada dia, veuràs com el teu cor també s'omple d'amor», afirma l'autor, Miguel Ángel Cortés, a la presentació del volum. I també aconsella als més petits el següent: «Per què no escrius les teves pròpies pregàries per parlar amb Déu nostre Senyor, o amb Jesús, o amb Maria?» A les pàgines finals es comenten algunes de les paraules de Jesús («Deixeu que els nens vinguin a mi»; «Estimeu-vos els uns els altres com jo us he estimat...») i de la Mare de Déu («Heus aquí la serventa del Senyor», «El meu cor és ple d'alegria...») (C.C.)

Miguel Ángel Cortés (text) i Julio Sánchez (il·lustracions), *Rezo con Jesús y con María*. Manual de oraciones para niños. Editorial PPC, Madrid 2003, 64 pàg.

Gabriela Kast (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), *Vía Crucis*. Editorial Palabra, Col·lecció *Paso a Paso*, Madrid 2003, 47 pàg.

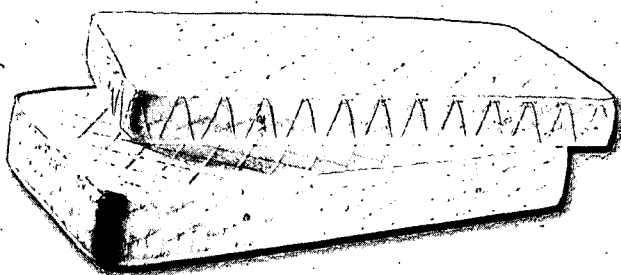

La creu, expressió d'amor

«Aquest llibre és un relat per a infants sobre el que va passar en els últims dies de vida de Jesús a la terra. Voldríem que els pares, en reviuir-hi, seguissin els camins que hem triat perquè aquest dolor no pertorbi, de manera destructiva, l'ànima dels nostres fills, sinó que els faci sentir la creu com a expressió d'amor i d'entrega. Hem de conduir-los pacientment cap a la Redempció.» Així s'expressa l'autora, Gabriela Kast, a la introducció del llibre. Al llarg de les catorze estacions del viacreu (la condemna a mort, l'encontre amb la seva mare, la Verònica que li neteja la cara, la crucifixió...) recordem cada moment important del camí que va recórrer Jesús portant la creu fins que va morir. «Arribat el Divendres Sant —afegeix l'autora—, es recomana que cada nen recorri íntegrament tot el viacreu, examinant-ne novament les imatges. És una mena de recapitulació, perquè les il·lustracions li recordaran tots els relats dels dies anteriors.» (C.C.)

ELS AMICS D'ELIOTEL 40 ELS OFEREIXEN

Matalàs Eliotel 40

Amb la compra de qualsevol dels nostres matalassos li regalem

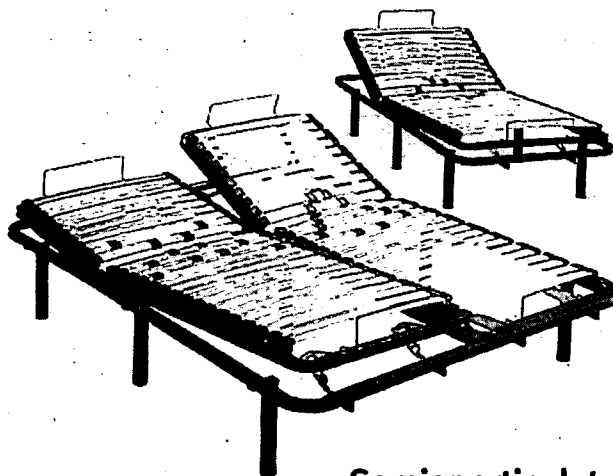
un altre matalàs o un somier articulat pel cap i pels peus

CONTINUEM
MANTENINT
UNES OFERTES
MAGNÍFIQUES PER
ALS MESOS DE
MARÇ i ABRIL

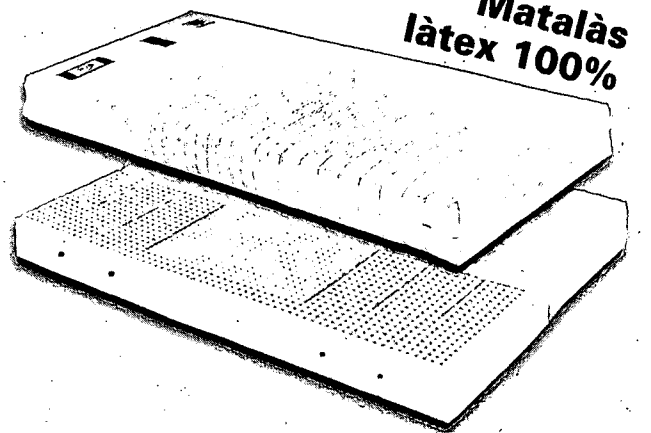

L'OPERACIÓ RENOVE:

Li donem 90 euros pel seu matalàs vell quan en compri un de nou i li retirem el vell

Somier articulat
metàl·lic

Matalàs
làtex 100%

Les 20 primeres trucades
podran escollir entre els regals
següents:

- coixí terapèutic
- o minicadena amb CD
- o TV color 14"
- o càmera fotogràfica digital

Truqueu al telèfon 902 101 023
i concreteu una visita sense compromís

La crítica literària d'aquesta setmana

«La vida és un gran plor!»

A finals de la dècada dels seixanta, irrompia sorprenentment en el món de la cançó-protesta universitària un jove estudiant valencià, que es faria famós, no tant per les seves melodies com per les lletres testimonials, que explicaven la situació d'un país en dificultat, i moltes vegades, en agonia. Aquest noi, natural de Xàtiva, cantava amb veu esquincada un poema que he recordat constantment, mentre llegia *En blanc i negre*, de Pilar Simó: «La vida és un gran plor!»

Perquè la història desgraciada de Marta Farreras que ens explica aquesta novel·la és com un vitrall gòtic, emplatat per molts esdeveniments, però tots de color fosc, gris, lamentablement sense cap possibilitat que hi claregi cap esclat de llum esperancada.

Marta Farreras és una dona que, quan entra en una època de maduresa, en què l'última etapa és conseqüència d'una separació traumàtica, reviu la seva pròpia història, i repassa un àlbum de fotografies que es remunten a la seva infantesa, a la infantesa de la seva mare, i a la decadència d'un avi immigrant andalús en un tros de la geografia catalana.

La Marta veu la seva mare tancada en

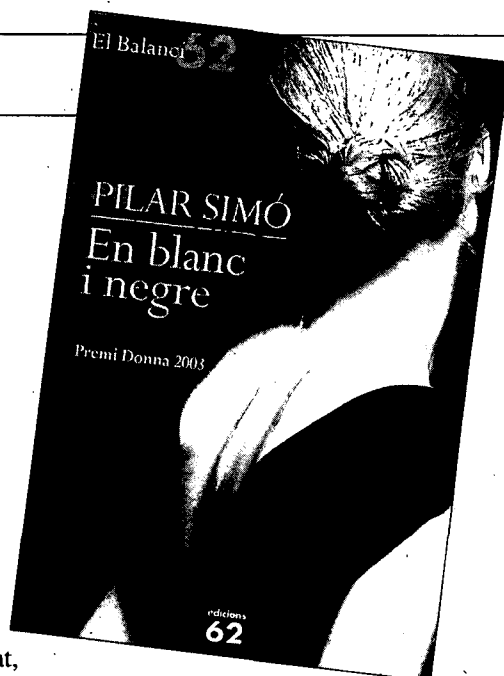
una petita casa de poble, custodiada per un pare que en vol preservar la bellesa i la moral. I contempla un potentat del poble, metge i adinerat, que desitja aquesta jove ansiosa de llibertat, per fer-ne després una jove marcida, en l'enclaustrament al qual la sotmet un marit exigent, i rigorosament tenaç.

I contempla la seva mare morir de pena, mentre ella i el seu germà pateixen els rigors paterns. I reviu a través de les fotografies gairebé descolorides, diferents etapes de la seva existència, que aniran des del somni de llibertat del seu germà, fins a la pròpia rebel·lió universitària amb els seus comitès de pensament i d'acció. Patirà la vergonya d'un calabossos envoltada d'esbirros pudents, o veurà que el seu amor revolucionari es converteix en un malson de polític oportunista. I al germà triomfant en la cirurgia francesa, l'haurà d'acompanyar en la seva ceguesa irreversible. Voleu

més desgràcies? No, si us plau, ja hem patit prou veient aquesta dona madura plorant pel fet de viure en un món enemic on tot acaba sent fugaç, desgraciat, dolorós i agònic.

Encara sort que hi ha un demiürg en forma de mestressa, minyona i consellera, la vella Consol, que no tan sols n'eixuga els plors, sinó que és un missatge constant de sentit comú, de comprensió i d'estimació.

La veritat és que en la narració de Pilar Simó, correcta i, en alguns moments, brillant, ens trobem immersos en una concatenació de desgràcies, que planteja una vegada i una altra l'eterna pregunta de si val la pena viure. I dic això, no perquè creiem que la vida no té sentit (i a vegades, aparentment, és així), sinó perquè *En blanc i negre* no es planteja en cap moment, seriosament, el sentit de l'existència, el perquè del dolor, la resposta possible i necessària que tot home i tota dona s'ha de formular seriosament, quan veu que la finitud pròpia, i la contingència de les coses, fan veure que el

propi edifici personal s'esquerda. No hi ha cap sol moment en què Marta Farreras pensi que les dimensions humanes necessiten tenir un sentit, sobretot si són tan limitades, trencadisses i incapaces de resistir tant d'embat.

Ens hauria agradat trobar un bri d'esperança en una novel·la, que es mou en l'ambient melangiós i tristor de la nostra tradició narrativa massa vegades. No es tracta de voler un tractat de filosofia, ni tan sols de demanar d'entreveure-hi una lliçó de teologia de l'esperança, però, si certament, «la vida és un gran plor» convé recordar que és «la vida», que està oberta a un matí que sempre serà millor, o més suportable, si hi acceptem el misteri de la presència de Déu.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Un mes molt musical

Un estol de concerts de cobla de gran interès musical fan que el mes de març tingui un gran atractiu per a tots els melòmans, especialment a Barcelona. Hi ha programats quatre concerts de gran relleu artístic en els dos marcs més emblemàtics del panorama musical barceloní: el Palau i l'Auditori.

El concert de més contingut musical del cicle que promouen la Fundació Orfeó Català Palau de la Música i el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional de la Generalitat de Catalunya serà el que la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona oferirà el dia 27 de març, a les 7 de la tarda, al Palau de la Música. Per a aquesta ocasió, la responsabilitat artística de la vetllada s'ha encarregat a una jove figura de la direcció simfònica i coral del país: Xavier Puig, adjunt de la direcció de l'OCB, el qual s'estrenarà al capdavant de la cobla. El programa inclou grans mestres clàssics del simfonisme per a cobla com són Eduard Toldrà, Enric Casals, Joaquim Serra, Joaquim Homs, Rafael Ferrer i Manuel Oltra.

I encara al Palau de la Música Catalana, el dilluns 29 de març, a les 7 de la tarda, s'iniciarà una nova temporada del Cicle Concert de Tarda, amb l'actuació de la Cobla La Principal del Llobregat, amb un programa especialment pensat i dirigit per la prestigiosa batuta de Salvador Brotons.

També el 21 de març, a l'Auditori de

Barcelona, se celebrarà el concert *Celebrem la Primavera* que la Fundació Agrupació Mútua programa cada any tot festejant l'arribada del bon temps. Aquesta festa primaveral compta amb la participació de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de Lleida, dirigida per Alfons Reverté, i la Cobla La Principal de la Bisbal, sota la direcció de Francesc Cassú. La Principal de la Bisbal interpretarà, entre altres sardanes, *Tarragona*, d'Enric Casals, *Parella de fet*, de Josep Cassú, *Llevantina*, de Vicenç Bou, etc. En la segona part, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell oferirà l'estrena del poema simfònic per a piano i orquestra *Quasi vals*, de Francesc Cassú, amb Alba Ventura com a solista, prosseguirà amb el preludi i la farandola de *Cançó d'amor i de guerra*, de Rafael Martínez Valls i amb una obra d'Enric Granados titulada *Valsos poètics*, instrumentada per Rafael Ferrer i es completarà amb dues sardanes de gran nivell musical *Vilanovina*, d'Eduard Toldrà i *La Porta Ferrada*, d'Antoni Ros Marbà.

Fora de programa, aquest concert del 21 de març a l'Auditori de Barcelona, també compta amb la col·laboració de l'Esbart de Rubí i de la colla sardanista Violetes del Bosc, que il·lustraran coreogràficament el programa tot ballant alguna de les peces ressenyades amb destinació a la transmissió televisiva d'aquest espectacle per Televisió de Catalunya. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Perspectives de la viroteràpia

La paraula *virus*, que és llatina i significa «verí», va unida a malalties com la sida o els refredats. Tots sabem que designa els organismes més senzills que són paràsits de cèl·lules i per això originen les malalties que sabem. I també ens consta que *teràpia* és un mot grec que significa «curació» o «guariment». Parlar de *viroteràpia* sembla una contradicció. Com es pot guarir amb l'ajuda de virus que són agents del mal? La cosa és digna d'explicació. S'ha iniciat entre els científics investigadors la recerca de virus, genèticament modificats, que actuïn com a activistes de destrucció de cèl·lules canceroses. Si actuen selectivament matant cèl·lules malignes sense alterar les sanes serien el remei més eficaç contra la malaltia que més maldecaps dona als metges d'avui dia.

No és una utopia. Els doctors Dirk M. Netelbeck i David T. Curiel ens ho expliquen en un article d'*Investigación y Ciencia* del gener passat. Diuen que ja s'ha comprovat amb animals amb èxit i es troba en marxa fer-ho amb humans. Ha estat fruit d'una llarga història. El 1912 un ginecòleg italià observà regressió de

Cèl·lula infectada per virus.

s'adaptin a les cèl·lules canceroses.

Desitgem que l'enginyeria genètica tingui èxit en aquest punt tan important de la ciència mèdica.

càncer cervical en una dona que havia rebut la injecció antiràbica, preparada amb virus d'aquesta malaltia. S'intentà aprofitar el fet en altres casos però no hi hagué èxit. El 1932 es veié que el virus de la malaltia de Newcastle (una infecció animal) tenia preferència per les cèl·lules tumorals. S'estudià el fet però també fracassà l'aplicació. Però al final dels anys 90 ja sorgia el concepte de *viroteràpia*. Franck McCormick i Daniel R. Henderson, en publicaren informes obtinguts amb experiències fetes en ratolins: els adenovirus del constipat, i altres, ataquen certament cèl·lules canceroses. El problema a resoldre és que els virus utilitzats només ataquin cèl·lules malaltes. És el que ara s'està estudiant. S'han proposat dos mètodes: el transduccional i el transcripcional. En el segon cas cal obtenir una modificació dels gens del virus de manera que només

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El progrés de la medicina

Creiem que es mereix un capítol a part. Seria injust no parlar en extens d'una glòria de la nostra terra. Es deia Arnau de Vilanova. Com molts altres dels personatges d'aquest moment va ser polifacètic, amb partidaris i detractors. Enaltit per alguns que li donaren fama de metge prestigiós, i denigrat per altres que l'acusaren de ser un astròleg supersticiós, donat a la màgia i alquimista de pocs encerts, a més de tenir idees herètiques amb el seu misticisme extravagant. No s'ha d'exagerar. Va ser un fill de la seva època, influït per l'ambient; cosa que fa comprensible la seva manera de ser. El que ningú no pot negar és que tenia un gran talent i que adquirí gran celebritat com a metge.

Una vida molt agitada

On va néixer Arnau de Vilanova? I en quin any? Són dos interrogants no resolts. La data del naixement sembla gairebé segur que cal posar-la entre 1238 i 1240, però ja és més difícil precisar-ne el lloc. Que era provençal o català (cosa que en aquell temps era, de fet, el mateix) es pot dir que s'ha de donar per segur. Respecte a la seva població nadiua concreta ja no es pot assegurar res. El fet de dir-se «de Vilanova» ha fet pensar que havia de ser originari d'una ciutat o poble amb aquest nom. Per això l'historiador Astruc diu que devia néixer en una Vilanova o Villeneuve del sud de França; i posa com a més probable la que es troba a dues llegües de Montpeller. Però si pensem que a Catalunya ja hi havia aleshores catorze llocs amb la denominació de Vilanova no es pot excloure pas que hagués nascut en aquesta banda dels Pirineus. Ara bé el P. Miquel Batllori ens informa que existeix un document inèdit, escrit pels volts del 1400 i exhumat per John Benton de Pasadena (Califòrnia), que diu que era natural de Vilanova de Jiloca, prop de Daroca (Aragó). Ens en podem fiar del tot? El mateix P. Batllori no li concedeix seguretat total. I cal tenir present també, per una

16 Un metge català del segle XIII

altra banda que, com hom sap, podia dir-se «de Vilanova» sense haver nascut en cap Vilanova, sinó per haver rebut aquesta denominació com a cognom heretat d'algun avantpassat seu. El qui en fa l'article corresponent a ell a l'*Enciclopedia Espasa* hi diu: «Según todas las probabilidades nació en Lérida.» Però no cita cap document que ho afirmi.

Segui el que es vulgui del lloc d'origen, el cert és que ell escriu en català quan no ho fa en llatí, i això ens el fa ben nostre. A més, és citat de vegades com *Arnaldo el Cathalano* i és anomenat català en la dedicatòria del *Regimen Sanitatis* adreçada a Jaume II (encara que no es pugui dir que ho vagi posar ell).

Segons dades autobiogràfiques sabem que no era noble i que va estudiar amb els dominics. Probablement passà la seva adolescència a Ais de Provença i de ben jove ja s'incardinà a València. L'any 1260 el trobem estudiant a Montpeller i després anà a París. Es va casar amb Agnès Blasi, que era de Montpeller i tia de dos metges. Dominava la llengua dels àrabs gràcies a haver radicats a València. I cap al 1281-1285 aprengué hebreu a Barcelona, on sota la guia de Ramon Martí s'instruí en la cultura rabínica i talmúdica. No seguí, tanmateix, estudis complets de teologia.

La seva especialitat va ser la medicina. El 1276 va ser cridat pel papa Innocenci V a Roma per atendre els malalts de pesta. El 1281 ja era metge del rei Pere II. I ho fou fins a la mort del monarca. Els successors Alfons II i Jaume II també li demanaren els seus serveis. Del 1286 al 1289 el trobem a València, des d'on va passar a ser professor de medicina a Montpeller durant deu anys. Jaume II el va fer ambai-

xador seu davant del rei francès, Felip el Bell, per a negociar certs problemes, com el de la Vall d'Aran.

Però no tan sols es dedicà a la medicina. Va escriure també sobre temes teològics, entre altres, i tingué una topada amb l'Església amb motiu del seu *Tractatus de tempore Adventus Antichristi*, que alguns consideraren herètic. A París es cremaren públicament algunes de les seves obres. També les condemnà el bisbe de Tarragona. Ell mirà de justificar-se davant de Bonifaci VIII, a qui havia guarit d'una litiasi renal, i el Papa només el feu abjurar dels seus errors en privat. Després cercà el suport del successor, Benet XI, del qual també va ser metge. Però en morir aquest pontífex, es digué que és que havia estat emmetzinat i l'acusaren de complicitat en el crim. Hagué d'anar a la presó, també per altres motius, i un cop alliberat es refugià a la cort de Frederic III de Sicília. També a Nàpols hi trobà refugi amb Robert el Bo. Quan fou elegit Climent V, que era amic seu, aquest Papa el rehabilità. Però acabà perdent la confiança del rei Jaume II que pensà que l'havia calumniat davant de Climent V. El cridà al campament d'Almeria i Arnau hagué d'escriure el *Raonament d'Avinyó* (en català), que no va acabar de convèncer el rei. Se'n tornà a Sicília i poc després, cridat a Avinyó per Climent V, s'embarcà cap a França i va morir en aigües de Gènova el 1311.

La seva obra com a metge

El gran tractat de medicina *Breviarium practicae* ha estat atribuït a ell. Però no és segur del tot. Hi ha historiadors que en dubten. Amb més seguretat encara cal re-

butjar el *Regimen Sanitatis* com espuri. Però ja és més segur el seguit de traduccions fetes de l'àrab al llatí que porten el seu nom, com també uns tractats específics sobre diversos temes que van tenir molta difusió: alquímia, els somnis, les febres, les sagnies, els verins, l'esterilitat...

La seva celebritat com a metge no la pot negar ningú. Papes i reis el volgueren tenir al seu capçal. I no podem menystenir el seu magisteri exercit al centre més prestigiós d'aleshores a Europa, que era Montpeller.

Podem afirmar, sense cap mena de dubte, que va estar encertat en moltes de les seves prescripcions. Ell preconitza una medicina que respecti i tingui en compte l'ambient i l'experiència. Per això simplifica la dieta i restringeix l'aplicació de medicaments. També concedeix una gran importància als remeis psicològics. A *De consideratione operis Medicinae*, obra que sembla ben segur que és seva, es veu que era un metge pràctic, amb experiència que li fa negar algunes de les asseveracions de Galè i Avicenna. En tota l'edat mitjana no es troba cap més obra que se li pugui comparar en profunditat, claredat i en veritat pràctica (ho diu Henschel). En aquest temps de l'Escolàstica, que tanta importància donava als raonaments a partir de principis generals, la defensa de l'experiència i l'atac als apriorismes no es pot negar que li donen un gran valor. Tanmateix, també hem de dir, si volem ser objectius, que no tot és perfecte en l'obra d'Arnau de Vilanova; les seves creences en la influència dels astres i l'intercanvi entre el món supraterrà i el subllunar desmereixen de la resta dels seus ensenyaments. Diguem, però, que molts dels seus coetanis i successors encara abunden més en aquestes extravagàncies.

S'ha dit que Arnau de Vilanova marca una línia divisòria en la cultura mèdica dels últims temps medievals. No hi ha metges dels segles XIV-XV que el superin. Després d'ell ja vénen els metges del Renaixement.

TAC

TAC
Teleespectadors Associats de Catalunya Tel. 934 881 757 a/e: info@taconline.net · web: www.taconline.net

TAC

IX edició del premis Zapping

Els guardons van recaure sobre totes les cadenes d'àmbit estatal i de TVC

BARCELONA.— La varietat va ser la gran vencedora de la IX edició dels premis Zapping, els guardons dels quals es van lliurar el 4 de març passat durant una gala organitzada per TAC

(Teleespectadors Associats de Catalunya) a l'Hotel Arts de Barcelona. Els premis Zapping d'enguany, en els quals els teleespectadors han expressat les preferències pel que fa a les propostes

televisives de l'any 2003, han recaigut en programes i professionals de totes les cadenes d'àmbit estatal, així com de Televisió de Catalunya (TV3 i Canal 33).

El jurat del premis Zapping va desvetllar aquella nit els guanyadors d'entre els tres finalistes proposats pels teleespectadors a les onze categories dels premis. A la categoria de millor programa d'actualitat informativa i d'entrevistes, el triomf va ser per a *La nit al dia* (C33), que competia juntament amb *La 2 Noticias* (La 2), i *30 minuts* (TV3). L'escolliada com a millor actriu va ser Ana Duato (*Cuéntame cómo pasó*), una de les tres més votades pels teleespectadors, juntament amb Emma Vilarasau (*Majoria absoluta*) i Julia Gutiérrez Caba (*Los Serrano*). El guardó al millor actor el va aconseguir Antonio Resines (*Los Serrano*), davant d'Imanol Arias (*Cuéntame cómo pasó*) i Ricardo Gómez (*Cuéntame cómo pasó*), els altres dos actors més votats pels teleespectadors.

Mònica Terribas (*La nit al dia*) va ser escollida com a millor presentadora, premi al qual també optaven Andreu Buenafuente (*Una altra cosa*) i Silvia Jato (*Pasapalabra*). El millor concurs escollit pel jurat va ser *Pasapalabra* (Antena 3), proposat pels espectadors juntament amb *Qui corre, vola* (TV3) i *Saber y ganar* (La 2). El millor documental va recaure sobre *Al filo de lo imposible* (La 2), finalista juntament amb *Thalassa* (C33) i *Catalunya des del mar* (TV3). *Gol a gol* (TV3) va merèixer, a judici del jurat, endur-se el premi al millor programa esportiu, davant d'*El día después* (Canal +) i *Temps d'aventura* (C33).

Las noticias del guñol (Canal +) va rebre aquella nit el guardó al millor programa d'entreteniment, categoria en la qual competia amb *¡Qué grande es el cine!* (La 2) i *Lo + plus* (Canal +). El premi a la millor sèrie d'animació de producció pròpia se'l va endur *Mortadelo y Filemón* (BRB), mentre que *Les tres bessones* (Cromosoma) i *Spirou* (D'Ocon Films) van quedar a la recta final. El millor programa de televisió local del 2003 va ser, segons el jurat, el programa *Oficis* (Televisió d'Osona), que optava al premi juntament amb *El cargol noticiari* (Canal 7) i *El visitant* (Localia Viladecans), mentre que *Hombre limpiando el coche*, de la campanya per la igualtat de les tasques domèstiques, va guanyar el premi al millor anunci, havent estat un dels més votats pels teleespectadors, juntament amb els comercials de la ONCE (*Cançó de l'estiu*) i de Coca-Cola (*Comiat-musical*).

Mònica Terribas, directora i presentadora de «La nit al dia».

Actuació de Lucrecia, presentadora de «Los Lunnis».

Pilar Galvo, Josep M. Farràs i Pichi Alonso, de «Gol a gol».

Esther Fernández, primera directora del canal 3/24, i Jordi Ferrerons, actual director.

Silvia Jato, amb el director i el productor executiu de «Pasapalabra».

Cinc premis especials

A més, durant la gala, es van lliurar cinc premis especials. El premi especial TAC el va aconseguir el programa de TVE *Los Lunnis*, «per l'esforç fet en aquesta nova aposta infantil, de producció pròpia i de qualitat, que recupera la franja de tarda per als nens i nenes». El premi de la junta directiva de TAC va recaure sobre Antena 3, «per programar en *prime time* sèries de producció aliena de gran qualitat».

El nou canal de notícies 3/24, de TVC, va rebre el premi dels Grups d'Anàlisi de Programes, «pel seu gran esforç tècnic i humà per mantenir el teleespectador informat durant les 24 hores del dia». El premi Valors va ser per *Telemonegal*, de BTV, «per la valentia dels seus continguts, en analitzar, amb actitud crítica i irònica, el mitjà televisiu des del propi mercat». Per últim, el premi Humà, amb el qual, cada any, l'equip d'un canal de televisió ofereix un reconeixement a algun dels seus membres, tant per la faceta professional, com personal, va recaure en aquesta edició en Sergi Shaaff, de TVE.

La gala, que va congrega prop de 450 persones, va comptar, entre altres personalitats, amb la presència del conseller en cap de la Generalitat, Josep Bargalló; la sotsdelegada del govern a Catalunya, Maria de los Llanos de Luna, i el secretari general de Comunicació de la Generalitat, Miquel Sellarés, així com el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Ferran Mascarell. També van assistir-hi representants dels principals canals, així com gran part dels nominats, com Silvia Jato, Ferran Monegal, Mònica Terribas, Jordi Hurtado, Àngel Alonso, etc. Durant la gala, els presentadors de *Los Lunnis*, Lucrecia i Àlex, van oferir actuacions musicals.

Amb aquesta iniciativa, TAC premia els espais de qualitat de la televisió actual, com un exercici fonamental per millorar els continguts televisius i fer valdre els drets dels espectadors. Malgrat que part de l'activitat que TAC desenvolupa durant tot l'any està destinada a elevar als responsables institucionals i televisius les crítiques dels seus associats pel que fa a alguns continguts televisius, així com dur a terme iniciatives relacionades amb l'àmbit educatiu i social, la culminació anual de l'associació se centra a premiar la bona televisió que, a criteri dels associats, també té espai en els diferents canals actuals.

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Sant Rosari, a les 7.03 hores.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
Santorals, a les 7.54 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat (informatiu)
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna (magazin)
19.00-20.00 Sessió contínua (cinema)
20.00-21.00 Joc net (esports)
21.00-21.30 Artilletra (literatura)
21.30-22.00 Qui tingui oïdes (informatiu)
22.00-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 Ressonans (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Dona'm la mà (adopció)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Dimecres

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 L'hora de la salut (medicina)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Radiofórmula
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Dijous

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Temps d'oci (lleure)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Superàvit (economia)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Divendres

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist

21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Dissabte

08.00-08.30 Radiofórmula
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
11.00-13.00 Trotamundos (turisme rural)
13.00-13.30 Radiomotor (automobilisme)
13.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 Espectacle
19.00-20.00 El temps de la música
20.00-00.00 Radiofórmula
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Diumenge

08.00-08.30 Radiofórmula
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-18.00 Radiofórmula
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Música cristiana
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-01.07 Pregària de Completes
01.07-02.00 La gran diferència

* (en període de proves)

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
11.00 Butlletí informatiu
13.00-13.15 Informatiu migdia + el temps + agenda
15.00 Butlletí informatiu
17.00 Butlletí informatiu
17.30 Agenda
20.00-20.30 Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 Els Tresors de la Història

Dijous

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

20.30-21.00 Església d'Urgell

Dissabte

08.00 Agenda
13.00-14.00 In Corpore Sano
15.00 Agenda
17.00 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
15.00 Agenda
17.00 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
91.3 FM Osona*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

TELEVISIÓ

2

Diumenge 21

08.30 Buenas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
08.40 Shalom
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
08.50 Islam hoy
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.30 Últimas preguntas
«Diòcesi de Palència.»
Entrevista a Mons. Rafael Palmero, bisbe de Palència.
Aquest diumenge visitem la diòcesi de Palència i amb el seu bisbe coneixerem les característiques pastorals d'aquesta diòcesi castellana, visitarem la Trapa i gaudirem també de les obres d'art meravelloses que hi alberga.
09.55 Testimonio
«Padres blancos, misioneros de África.»
Manuel Fernández, dels pares blancs, ens explica la seva experiència. El religiós narra el seu temps dedicat a l'animació missionera diocesana i com realitza aquí, amb el mateix esperit, tot el que abans feia a Mali i al Congo.
10.00 Santa Missa
Retransmissió de la Santa Missa de beatificació de Matilde

Téllez, fundadora de les religioses Filles de Maria, mare de l'Església, i de Pietat de la Cruz Ortiz Real, fundadora de les germanes salesianes del Sagrat Cor de Jesús, des de la basílica de Sant Pere a Roma.

Dilluns 22

19.00 Pueblo de Dios
«El Salvador: memoria de los mártires.»
El programa fa una edició especial per retre homenatge a monsenyor Óscar Romero, arquebisbe de San Salvador, quan es compleix el vint-i-quatre aniversari del seu assassinat i de totes les víctimes de la guerra civil que va assolir el país.
Completen el programa les escasses intervencions del prelat salvadorenc i dels religiosos espanyols massacrats, rescatades dels arxius de TVE, després d'un profund treball de documentació.

Diumenge 21

10.00 Signes dels Temps
Magazin sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres

20.30 Creure avui
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

14.15 Paraula i vida
Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Setmana Santa

• **CLARISSÈS DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.**— Diumenge de Rams: a les 11.15, benedicció de rams, processó per la plaça del monestir i missa; **Dijous Sant:** de 18.00 a 19.00, sagrament de la Penitència i confessió individual; a les 19.30, missa del Sant Sopar i reserva de l'Eucaristia; **Divendres Sant:** a les 8.30, laudes (pregària del matí); a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 13.00, sexta; a les 16.00, nona, i a les 18.00, solemne celebració de la Mort del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 8.30, laudes (pregària del matí); a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 18.30, vespres; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 12.30, missa de Pasqua, i a les 19.00, vespres conclusives del tridu pasqual.

Internet

• **LA PASSIÓ.**— La pàgina www.lapasiondecristo.aurum.es recull tota la informació relacionada amb la pel·lícula *The Passion*, de Mel Gibson: tràilers, notícies, personatges, actors, galeria d'imatges, etc.

• **MANYANET.**— Ja es pot visitar la pàgina de la canonització del pare Josep Manyanet, a l'adreça www.manyanet.org/canon/indexcanon

Altres bisbats

• **GERMANA GLENDA.**— El 27 de març, vetlla de pregària al centre de Los Cabos (Pravia, Astúries) per preparar el concert de la germana Glenda. Dirigeix el recés la Gna. Glenda i el cantautor Luis Alfredo. Més informació: www.delaraiz.com

Barcelona

• **FUNDACIÓ AJUDA I ESPERANÇA.**— Celebra els 35 anys de l'existència del Telèfon de l'Esperança el 18 de març, a les 19.00, amb la conferència *El dol com a experiència de vida*, amb Xavier Bouzas, psiquiatra expert en teràpia familiar sistèmica. Serà al carrer Modolell, 41, baixos,

directa - Barcelona. Cal confirmar l'assistència al tel. 932 020 260.

• **GRUP D'ENTITATS CATALANES DE LA FAMÍLIA.**— Els dies 19 i 26 de març, a les 19.00, xerrada-col·loqui sobre l'ajuda a persones dependents. Coordina: Gabriel Villalobos. Lloc: Hotel d'Entitats, c/ Pere Vergés, 1r, tel. 933 135 689, a/e: gec@sobrelafamilia.org

• **PASSIÓ INFANTIL DE MATARÓ.**— El 20 de març, a les 18.00, representació exclusiva a l'església de Sant Josep.

• **ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ORGUE DE SITGES.**— El 21 de març, a les 20.30, concert d'orgue a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla. Francesc Pi, organista de la parròquia, hi interpretarà obres de Vivaldi, Bach, Brahms. Entrada: aportació econòmica voluntària.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL CIC.**— El 22 de març, a les 17.00, dins de l'aula d'extensió universitària per a la gent gran, Montserrat Corell (biòloga) parlarà sobre *Dietètica i nutrició*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **CONFERÈNCIA QUARESIMAL.**— El Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona organitza el 22 de març, a les 19.00, una xerrada sobre *Les arrels orientals de la religiositat gitana* a càrrec de Xavier Mello-ni, s.j. Serà a Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El 23 de març, a les 19.45, conferència quaresmal de Mn. Josep M. Rovira Belloso sobre *Convertir-se al món*. Rbla. de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE GRÀCIA.**— El 24 de març, a les 20.30, conferència quaresmal a càrrec de Mn. Domènec Sangés. C/ Santa Creu, 2 - Barcelona.

• **FEFOC.**— Organitza el 25 de març, de 10.00 a 14.00, el segon curs de formació i informació per a familiars de pacients amb càncer. Més informació: tel. 932 172 182.

• **SAFOR.**— El 25 de març, a les 13.30, taula rodona sobre *Anàlisi de la reforma de la llei sobre tècniques de reproducció assistida*. Serà a la sala de reunions R/120 de

l'Edifici d'Estudiants, pl. Cívica - UAB, Bellaterra.

• **«CALIDOSCOPI».**— El 25 de març, a les 19.00, tindrà lloc una taula rodona sobre *El banc dels pobres*, per celebrar el desè aniversari de la revista *Calidoscopi*. Hi participaran: Pilar Vidal, coordinadora del grup *Calidoscopi*; M. Mercè Junyent, llicenciada en Economia, i Luis Ferreira, president de l'Institut Emmanuel Mounier. Lloc: Facultat de Filosofia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 25 de març, a les 19.00, recital de les sopranos Laia Navas i Maria Amblàs amb peces de Morera, Brahms, Puccini, Donizetti, Verdi, Gluck, Mozart i Chapí. Serà al carrer Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **REVISTA «MAGNIFICAT».**— El 25 de març, a les 19.30, presentació de la revista de pregària *Magnificat*. Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, parlarà sobre *L'oració de Maria*. S'obsequiarà amb un exemplar de la revista. Lloc: Balmesiana, c/Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, a/e: secretaria@balmesiana.org

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 25 de març, a les 19.30, Anna Castellano i Tresserra, doctora en història medieval, parlarà sobre *La vida quotidiana a la comunitat de les clarisses del monestir de Pedralbes*. Més informació: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 922 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com, web: www.ateneu-bcn.org

• **FUNDACIÓ LLUÍS ESPINAL.**— El 25 de març, a les 19.30, presentació del llibre *Pies de barro: La decadència de los Estados Unidos*, a càrrec de l'autor, Luis de Sebastián, i amb la participació de Lluís Sols. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 25 de març, a les 20.00, a la catedral de Barcelona, trobada de joves acompanyats per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles. Aquest mes el tema és *És Déu qui ens fa créixer... en la llibertat*, amb el testimoni d'un seminarista. Hi haurà la possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació.

• **SANTA MARIA DEL MAR.**— El 25 de març, de 20.00 a 23.00, amb motiu de la celebració del 675è aniversari de la primera pedra de la basílica de Santa Maria del Mar, Ràdio Estel efectuarà la retransmissió de

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **JESUÏTES.**— Els jesuïtes convoquen els dies 26 i 27 de març una vetlla nocturna davant de la Mare de Déu de Montserrat, tot repetint l'experiència que va viure Ignasi de Loiola fa més de 500 anys: a les 20.00, sortida des de Palau Reial (Barcelona) a les 21.30, arribada a Montserrat i sopar; a les 22.00, vetlla; a la 1.00, descans nocturn; a les 8.00, llevar-se i esmorzar; a les 9.30, inici del camí cap a Manresa; a les 16.00, arribada a Manresa; a les 17.00, pregària a la Cova, i a les 18.00, retorn a Barcelona. Més informació: www.jesuites.net

l'eucaristia, del concert commemoratiu i de la tertúlia del programa *Qui tingui oïdes*.

• **CENTRE CULTURAL DE MARA-TA.**— El 25 de març, a les 21.30, Jaume Aymar (doctor en Història de l'Art i degà-president de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya de la URL) parlarà sobre *Trobem-nos i parlem-ne... de Dalí: la persona, més enllà del personatge, de l'artista i del geni*. Més informació: tel. 938 493 104, a/e: enavarrete@bigfoot.com

• **MATRIMONI.**— El 26 de març, de 20.00 a 21.30, curs de qüestions sobre el matrimoni per a parelles de nuvis a càrrec de Felio Vilarrubias (advocat) i Ferran Trullols. Més informació: església de Montalegre, tel. 933 014 347.

• **EQUIPS DE PASTORAL DE LA POLÍTICA I DE LA COMUNICACIÓ.**— Tindran un recés del 26 al 27 de març a càrrec del Dr. Armand Puig i Tàrrach sobre *Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist (Fl 2,5)*, a la casa de la Sagrada Família. Més informació: tel. 933 630 364 i eppc@federaciocristians.org

• **AULA DE TEOLOGIA.**— El 27 de març, a les 12.00, Javier Villanueva parlarà sobre *La cristologia de Juan Pablo II*, a l'oratori de Santa Maria de Bonaigua. C/ Jiménez i Iglesias, 1 - Barcelona.

LA FUNDACIÓ BALMESIANA

el convida a la presentació de la revista mensual d'oració
Magnificat
i a la conferència que sobre

L'ORACIÓ DE MARIA

farà **Mons. Pere Tena**, bisbe auxiliar de Barcelona i que tindrà lloc, si Déu vol, el dijous 25 de març, festivitat de l'Anunciació de Maria, a les 19.30 hores, al saló d'actes de Balmesiana (Duran i Bas, 9, Barcelona). S'obsequiarà amb un exemplar de la revista.

INVITACIÓ

BARCELONA 2004

Quaresma 2004

Recés femení dirigit pel Rvd. Dr. Francesc Muñoz

Dissabte, 3 d'abril

Casa de la Sagrada Família
Vallvidrera
c/ Sagrada Família, s/n
08017 Barcelona

**Des de les 10.30 hores
fins a les 17.00 hores**

Per a més informació i reserves Telèfon: 932 047 803

Des del carrer

El germà Seamus Byrne és conegut amb el nom de «manach», que vol dir «monjo». Viu en una comunitat monàstica a les muntanyes de Wicklow, a Irlanda. A més de compondre, aquest religiós irlandès ofereix recessos i seminaris d'espiritualitat, de música i de relaxació. Els qui el coneixen i han sentit la seva música coincideixen a afirmar que viu amb passió l'esperit dels monjos irlandesos que van viure del 500 al 1000 dC. La música del germà Seamus convida al recolliment, a la reflexió, a la meditació i ens transporta a l'esperit celta més pur. Qui vulgui comprovar-ho té una cita el 21 de març a la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona (c/ Aragó, 299), on després de la missa de 20.00, el germà Seamus oferirà un concert.

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Unes reflexions evangèliques

M'han agradat —i em permeto de recomanar-les als amics lectors— unes reflexions del cardenal Martini sobre l'exercici de l'autoritat a l'Església, segons l'esperit de l'Evangeli (*Documents d'Església* núm. 824, pàg. 102). Ens vénen bé ara que als problemes que ens arriben de fora s'hi afegeix una sensació creixent d'incomoditat en molts ambients eclesials: qüestionaments en publicacions, queixes i lamentacions verbals, fòrums...

No és que Martini baixi a l'anècdota. Va a les arrels: «L'exercici de l'autoritat en l'Església, diu, té la seva regla en Jesús.» Però la fidelitat a aquest principi podria estalviar-nos, ben segur, una bona part del nostre anecdotari conflictiu o donar-li un altre enfoc. «Jesús mateix ha descrit l'exercici de l'autoritat en l'Església tal com ell la concep, especialment en l'última Cena.» «Jesús té, doncs, una concepció ben precisa de l'autoritat com a servei i de la manera d'expressar-la rentant els peus als germans. Però no vol imposar aquesta manera; parteix del seu mateix exemple.»

De la mateixa manera que Martini ens fa posar els ulls en la lliçó de l'últim sopar, ens és bo de fixar-nos en els consells que recull l'evangeli de Mateu 20,25 i ss: «Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos... Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor.» Sabem com li va costar a Jesús d'introduir aquesta manera de pensar en la ment dels seus deixebles. Sovint els enxampava discutint sobre el mateix: qui d'ells era el principal de tots. Segons com t'ho miris, sorprèn tanta reincidència. Però, mirant certes misèries humanes, arribes a pensar que aquesta discussió encara no l'hem tancada del tot els deixebles de Jesús.

Martini fa també una anàlisi molt fina, seguint sant Tomàs, de l'obediència de Jesús, a la creu: «Déu Pare el lliurà a la passió... en el sentit que li va inspirar la voluntat de patir per nosaltres, infont-li amor.» Aquesta, observa el cardenal, és l'obediència pròpia dels homes lliures, que són, però, capaços de deixar-se inspirar per l'amor.

Aquestes reflexions, més aviat breus, acaben assenyalant tres característiques concretes de l'ús de l'autoritat de l'Església que, a parer de Martini, «són particularment importants per al nostre temps».

1. El respecte de la persona, de la seva autonomia i de la seva intel·ligència. Cada vegada és més freqüent, també entre els cristians, el desig d'entendre les raons d'allò que demana l'autoritat.
 2. L'atenció a la singularitat de la persona, a la seva irrepetibilitat i incomparabilitat, a la seva feblesa. Molts necessiten ser entesos i estimats abans de ser guiats.
 3. L'atenció a la diversitat de les situacions.
- Les reflexions de Martini —aquí només n'he aportat un tast— són també una lectura adient a aquest temps quaresmal.

La música celta del germà Seamus Byrne crea una atmosfera d'espiritualitat

«Quan canto i toco sento que sóc allò que Déu vol que sigui»

—Hauriem de fer servir més la música meditativa i de relaxació per pregar?

—Sí. La música de meditació i de relaxació ajuda les persones a pacificar-se i a detenir el corrent de pensaments angoixants. Quan el cos i la ment es relaxen, és més fàcil pregar. Aquesta pregària té lloc de dues maneres: d'una banda, la música ajuda la ment a tranquil·litzar-se i pacificar-se, i després la música passa a un segon pla en què no és sentida; llavors l'ànima és lliure per «sentir» i per rebre dòcilment missatges de Déu; de l'altra, en el cas que la música estigui composta amb bellesa és en ella mateixa meditació. Quan ens trobem amb una autèntica composició espiritual, aquesta ajuda a atreure la persona vers la presència de Déu. En aquesta presència la persona deixa de sentir la música i l'ànima és lliure per poder comunicar-se més íntimament amb el seu Creador.

—Què té la música celta que atreu tant?

—Una vegada que cantava en un festival de música sacra a Belarus, una dona se'm va apropar i em va dir que a ella li encantava la música celta per la seva calidesa inspiradora, pels seus sons espirituals i per les seves melodies harmòniques. Crec que té una qualitat primitiva que fa que l'ànima prengui cons-

ciència immediata de Déu. A cada país on he actuat la reacció ha estat la mateixa.

—Què ens pot dir del seu nou treball musical?

—*Mística celta* és una composició que consta d'onze parts separades que, combinades, ofereixen una experiència integral de l'espiritualitat celta a Irlanda, combinada amb la filosofia cristiana. La primera cançó es titula *En tierras de san Patricio*, i explica la història de quan sant Patrici va arribar a Irlanda al segle v, el que tenia en ment, les seves pors i anhels, la seva passió per evangelitzar. La peça, una composició orquestral impressionant guiada per la flauta tradicional irlandesa, dura més de 8 minuts. És majestuosa, com la música d'una pel·lícula. La resta de cançons són boniques i han estat compostes amb molta cura per tal de recrear en l'oient l'esperit de la cristiandat irlandesa antiga. Una es titula *Déan Trócaire* (Tingueu pietat); n'hi ha d'altres com *Mensajeros*, *Aliento del cielo*, *La llamada del ángel* i *Misterios*, amb una música angelical. El tema *Crist is Muire* (Crist i Maria) és interpretat en llengua irlandesa fent servir l'estil dels cants gregorians. *Pater et Filius* (el Pare i el Fill) és un text en llatí cantat a l'estil irlandès. És una feina refrescant i inspiradora. Molt bo per meditar, perquè la música en ella mateixa és meditació.

—Vostè viu un estil de vida contemplatiu. Què suposa aquesta opció de vida?

—La vida en comunitat pot ser enriquidora, però a la vegada un repte. Les dificultats més òbvies són l'obediència als superiors i l'amabilitat amb persones que no et resulten simpàtiques. És molt important estimar i ser humil. El que he après, i és de gran ajut, és a lliurar-me genuïnament a mans del superior, ser amable amb tothom i ser honest amb cada cosa, en especial amb la meua debilitat personal; llavors la comunitat és un suport meravellós i una família. És com viure al cel.

—Com transmeten les seves cançons la seva passió per l'esperit contemplatiu dels monjos irlandesos?

—Moltes persones m'han dit que el meu estil de cantar és molt espiritual. Algunes vegades em demanen que canti per a ells, no necessàriament amb paraules, només cantar, i després em transmeten que han quedat tocats emocionalment i espiritualment. Crec que l'estil irlandès de cantar és guaridor, com també ho és la flauta i el *bodhran* (tambor de mà irlandès). Algunes vegades, quan canto i toco, sento que sóc veritablement el que Déu vol que sigui, «un monjo celta oferint el seu amor i guarint a través de la música que Ell m'ha donat».

Rosa María Jané Chueca

Música de Déu

La música ha anat des de molt antic unida a totes les religions, sovint amb la voluntat d'expressar amb més intensitat o perfecció el sentiment religiós dels creients. Les composicions musicals han estat especialment prolífiques al voltant de les grans celebracions anuals de cada religió. En el cristianisme, Setmana Santa i Pasqua han estat els moments per als quals s'han creat peces musicals d'una gran bellesa, que reflecteixen la profunda religiositat del compositor i la voluntat d'encomanar-la als fidels. Només cal pensar, per exemple, en les passions de J. S. Bach. Hi ha, tanmateix, altres composicions no tan conegudes però d'una expressió igualment sentida. Una d'aquestes joies és el cançoner de Montecassino, conservat al monestir italià d'aquest nom i que recull el repertori que es tocava a la cort del rei català Alfons V el Magnànim (1396-1458). Se'n poden destacar la delicada antífona *Adoramus Te*, o l'elaborat *Magnificat*. Però és especialment commovedora la melodia de l'himne processional *Cum autem venissem*, que descriu el dolor de la Mare de Déu per la mort del seu Fill. El text, on Maria parla en primera persona, expressa d'una manera punyent el seu patiment: «O, vosaltres que passeu pel camí, / veniu i guaiteu si hi ha dolor com el meu. / ... La meua salut s'afebleix, la meua vida s'apaga i de mi és arrabassada.» I la bellesa i la gravetat de la música no fan sinó realçar encara més aquest sentiment adolorit. Ara que som al lllindar de Setmana Santa val la pena escoltar bé el text i la música d'aquesta petita joia.

Eduard Brufau

Rauxa

Ara mateix